
ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ
Η ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ
Ε/Σ ΟΛΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ: Η ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Δίχως καμία αμφιβολία τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα, ο Εθνικοσοσιαλισμός κέρδισε πολύτιμο έδαφος και κέρδισε τον χώρο του στη συνείδηση των εθνικιστών. Ο Εθνικοσοσιαλισμός γνώρισε την αμφισβήτηση. Πέρασε όλα τα εμπόδια και βγήκε δυνατότερος από ποτέ. Χρειάστηκε να καθαρθεί απ' την λάσπη που του έριξαν οι εχθροί του. Τελικώς, το μόνο που επέτυχαν είναι να τον δυναμώσουν όσο τίποτα άλλο. Είναι γεγονός πως η διάδοση της Εθνικοσοσιαλιστικής ιδέας δεν αποτέλεσε ποτέ εύκολη υπόθεση. Επί σειρά ετών ο Εθνικοσοσιαλισμός αποτελούσε ένα 'μυστικό' που, όσοι πιστεύουν σ' αυτόν,δίσταζαν ν' αποκαλύψουν. Η φλόγα που καίει στα στήθια όλων όσοι πιστεύουν στην ιδεολογία που έγινε συνώνυμο του 'απόλυτου κακού' στον προηγούμενο αιώνα και στοιχειώνει τις νύκτες των εχθρών του, δεν έσβησε. Το βάρος του Εθνικοσοσιαλισμού ελάχιστοι άντεξαν ή κατάφεραν να κουβαλήσουν στην πλάτη τους. Η ακροδεξιά ανέκαθεν επεφύλασσε έναν λάκκο με δηλητηριώδη φίδια για να ρίξει μέσα του, όσους τολμηρούς και πιστούς σήκωσαν την παντιέρα της φυλής μας. Μέσα στον ορυμαγδό μπαρουφολογίας, πολλοί μπερδεύτηκαν κι ακόμα περισσότεροι αυτοί που απογοητεύτηκαν. Το παρόν προϊόν αναλύσεως αποσαφηνισμένων θέσεων καταξιωμένων εθνικοσοσιαλιστών επιχειρεί να διαφωτίσει. Το παρόν απευθύνεται μονάχα σ' όσους πιστεύουν στον Εθνικοσοσιαλισμό. Κανείς να μην ξεχάσει πως ο Εθνικοσοσιαλισμός αποτελεί την κοσμοθεωρία των ελεύθερων ανθρώπων. Σ' όσους δεν φοβούνται να πεθάνουν στο όνομα των ιδεών τους, σ' όσους συνεχίζουν να παλεύουν πέρα από αντιξοότητες, στους ανώνυμους, τους 'μη-καταξιωμένους', σ' όσους δοκιμάστηκαν, σ' όσους έχασαν την 'ελευθερία' τους, σ' όσους δεν λύγισαν και δεν θα λυγίσουν ποτέ. Ζήτω η Νίκη! Ζήτω ο Εθνικοσοσιαλισμός! Ζήτω η Ελλάς!

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΝΑΖΙΣΜΟΣ

'Μία μεγάλη ιδέα έχει γίνει αντικείμενο στρεβλώσεως από μικρούς ανθρώπους. Ο Himmler υπήρξε το διαβολικό σύμβολο αυτής της διαστρεβλώσεως', κατά τον Alfred Rosenberg.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός είναι η ιδεολογία που ο Αδόλφος Χίτλερ εφήρμοσε με πρωτοφανή ιστορική επιτυχία στην Γερμανία απόταν κατέστη Καγκελάριος το 1933, έως ότου ο υποκινημένος απ' τους Εβραίους Β' ΠΠ οδήγησε στην

συντριβή το καθεστώς του NSDAP το 1945, με την Γερμανία να μετατρέπεται σε χαλάσματα. Η αποφράς για τον Εθνικοσοσιαλισμό βαπτίστηκε απ' τους νικητές 'αντιφασιστική νίκη των λαών'. Ο Ναζισμός αποτελεί ένα ξεχωριστό φαινόμενο που απαντάται απ' την λήξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου κι ύστερα, έως τις μέρες μας. Πρόκειται για το αποτέλεσμα της συμμαχικής σιωνιστικής προπαγάνδας, σκοπός της οποίας ήτο η δαιμονοποίηση της Γερμανίας του Εθνικοσοσιαλισμού, σε συνδυασμό με τις αποσπασθείσες ομολογίες μέσω εξαπατήσεως κι εξαναγκασμού στις οποίες υπεβλήθησαν οι Εθνικοσοσιαλιστές μάρτυρες στη διάρκεια της Δίκης της Νυρεμβέργης, οι οποίες εν συνεχεία αξιοποιήθησαν ως επίσημη εκδοχή του χιτλερισμού για τους Σιωνιστές Συμμάχους για την αποτίναξη της ευθύνης τους για την πρόκληση του Β' ΠΠ και συγχρόνως απετέλεσαν την απαρχή της προβολής του 'Ολοκαυτώματος'. Η δυσφημιστική εικόνα για τον Εθνικοσοσιαλισμό απετέλεσε αντικείμενο διαστρεβλώσεως για κάποιους Βρετανούς κι Αμερικανούς ρατσιστές που διείδαν στον Ναζισμό μίας πρώτης τάξεως ευκαιρία, μία αντιδραστική λύση για να πατάξουν τους μικροπρεπείς φόβους τους στην καθημερινότητα κι ένα δημοκρατικό άλλοθι που στηριζόταν στην κεντρώα λογική και την μετριοπάθεια. Για τους Βρετανούς το άλλοθι υπήρξε αφενός η κατάρρευση της Αυτοκρατορίας κι αφετέρου η μαζική εισροή σκουρόχρωμων μεταναστών. Για τους Αμερικανούς επετεύχθη μέσω του Κινήματος για τα Πολιτικά Δικαιώματα στην δεκαετία του 1960. Ο Ναζισμός, όντας η κακόβουλη παραμόρφωση του Εθνικοσοσιαλισμού προέρχεται απ' τις σιωνιστικές συμμαχικές χώρες, επικαλείται μία παραδοσιακή δυτική ρητορική μισαλλοδοξίας διακοσμημένη με αναχρονιστικά σύμβολα κι εξαπλώθηκε στη Γερμανία. Το NPD κι άλλα παρόμοια μορφώματα στην Ευρώπη), υποκατέστησαν σε μεγάλο βαθμό τον αυθεντικό Εθνικοσοσιαλισμό στα μάτια του κόσμου κι εξελίχθηκαν σ' αυτό που αποτελεί έως σήμερα τον ορισμό των 'νεοναζί'. Αιτία αυτής της συγχύσεως είναι η σιωνιστική συμμαχική προπαγάνδα, καθώς αν οι άνθρωποι σκέπτονταν απερίσπαστοι (άνευ πλύσεως εγκεφάλου), θ' αντιλαμβάνονταν ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός που μέμφεται δίκαια κι από θέσει την Δημοκρατία, δεν είναι συμβατός ή ταυτόσημος με αντιλήψεις περί 'λευκής υπεροχής', θεωρώντας πως η Δημοκρατία αυτή καθαυτή αποτελεί αποκλειστικότητα των λευκών, μία 'λευκή' δημιουργία. Ο εύκολος τρόπος να διακρίνουμε τους νεοναζί και τους αυθεντικούς Εθνικοσοσιαλιστές απ' την μάζα είναι ότι αμφότεροι επιθυμούν το Γ' Ράιχ να είχε νικήσει στον Β' ΠΠ, παρά να είχαν νικήσει οι Σύμμαχοι. Ο εύκολος τρόπος να διακρίνουμε τους νεοναζί απ' τους αυθεντικούς Εθνικοσοσιαλιστές έγκειται στο ότι οι νεοναζί επιθυμούν το Γ' Ράιχ να είχε νικήσει για τον λόγο ότι εμμένουν στην πλαστή εικόνα που θέλει το Γ' Ράιχ ήτο περισσότερο ρατσιστικό απ' τους Σύμμαχους, ενώ οι αυθεντικοί Εθνικοσοσιαλιστές επιθυμούν το Γ' Ράιχ να είχε νικήσει διότι οι ιθύνοντες νόες αυτού επεξεργάζονταν την παγκόσμια ολοκλήρωση, την επίλυση ζητημάτων που άπτονται της μεταναστευτικής κι οικονομικής πολιτικής, διότι περιφρονούσαν την διαχείριση της αποικιοκρατίας από μέρους των Δυτικών, καθώς ήτο κατά πολύ λιγότερο ρατσιστικό απ' τους Σύμμαχους, οι οποίοι

εφήρμοζαν μία πολιτική γκετοποιήσεως κι αποκλεισμού στην διάρκεια της ίδιας περιόδου, και φυσικά για τον λόγο ότι αρνούνταν να προβούν σε οιαδήποτε σύμπραξη με τους εγκληματίες Δυτικούς στην κατάφορη αδικία που διέπρατταν σε βάρος των ανά τον κόσμο καφκικού τύπου 'σωφρονιστικών' αποικιών. Το ευφυές σύνθημα 'Ποτε δεν περασε η εποχη των δουλεμπορων' αν πρέπει ν' αποδοθεί κατ' απόλυτο τρόπο σε κάποιους, σίγουρα αυτοί δεν είναι οι Εθνικοσοσιαλιστές του NSDAP, αλλά οι Σιωνιστές Σύμμαχοι. Οι νεοναζί επιθυμούν κι επιδιώκουν να διεκδικήσουν μία πολιτική συγγένεια ως υποτιθέμενοι 'κληρονόμοι' του Εθνικοσοσιαλισμού. Προσπαθούν να καταστήσουν τον ρατσισμό κάτι το κοινωνικά αποδεκτό. Στην αντίπερα όχθη οι αυθεντικοί Εθνικοσοσιαλιστές επιδιώκουν ως φωτεινοί φάροι στο σκοτάδι της εποχής ν' αποκαταστήσουν την ιστορική ανακρίβεια κι αδικία, αποδεικνύοντας πως ο Χίτλερ πολέμησε πρωτοπόρα κι όσο κανείς άλλος στον σύγχρονο κόσμο τον ρατσισμό της εποχής του. Η ξενοφοβία αποτελεί μία μικροπρεπή στάση που απέχει παρασάγγας απ' το ν' αποτελέσει πολιτική θέση, πόσο μάλλον όταν αναφερόμαστε στον ιστορικό Εθνικοσοσιαλισμό, στην κοσμοαντίληψη των πνευματικών ανθρώπων. Ο Εθνικοσοσιαλισμός ανυψώνει το πνεύμα. Δεν περιορίζεται στο να ανυψώσει τη σάρκα. Ο άνθρωπος είναι πνευματική υπόσταση κι όχι μία υλική σάρκα.

'Δεν με βρίσκει σύμφωνο ότι ο κύων επι φάτνη έχει το τελικό δικαίωμα επί της φάτνης ακόμα κι αν ήτο σ' αυτήν για μεγάλο χρονικό διάστημα. Δεν αποδέχομαι αυτό το δικαίωμα. Δεν αποδέχομαι για παράδειγμα, ότι μία μεγάλη αδικία διεπράχθη σε βάρος των Ερυθρόδερμων Ινδιάνων της Αμερικής ή σε βάρος των νέγρων της Αυστραλίας (Αβοριγίνες). Δεν αποδέχομαι ότι κάποια αδικία διεπράχθη σε βάρος αυτών των ανθρώπων λόγω ότι μία ισχυρότερη ράτσα, μία ανώτερη ράτσα, μία κατά πολύ περισσότερο σοφή παγκόσμια ράτσα, για να το θέσω κατ' αυτό τον τρόπο, ήλθε και κατέλαβε το μέρος τους'. Αυτά τα κυνικά λόγια ανήκουν στον Εβραίο Winston Churchill. Είναι δηλητηριώδη λόγια που εκφράζουν την νοσηρή εβραϊκή ψυχοσύνθεση που αποτυπώνεται πιστά στην κατάργηση της ιδιοκτησίας στ' όνομα της κομμούνας. Μην γελιέστε, δεν είναι οι μίζεροι αναρχικοί που θέλουν τις καταλήψεις των περιουσιών σας. Είναι ο σατανικός εβραϊκός νους που θέτει σε κίνηση τις μαριονέτες του. Ο κόσμος βλέπει τις μαριονέτες, όχι όμως το αόρατο χέρι που τις κινεί απ' το παρασκήνιο της ιστορίας. Αυτό είναι το όπλο του. Ο Εβραίος αναγάγει οτιδήποτε τον πλήττει, όντας μη φανερό στον δημόσιο βιο, στην σφαίρα της συνωμοσιολογίας και της φαντασιοπλήξίας. Οι Εβραίοι προωθούν με τεχνάσματα τις ταλμουδικές δοξασίες τους, προκαλώντας ρατσισμό σ' όλες τις κοινωνίες. Ο ρατσισμός του Εβραίου εξαπολύεται προς τους μη-Εβραίους, ανεξαρτήτως φυλής ή θρησκείας. Για τον Εβραίο δεν υπάρχουν σύμμαχοι. Υπάρχουν μόνο εχθροί προς εξόντωση μέσω του 'διαίρει και βασίλευε' κι ενεργούμενα στην υπηρεσία του. Αφού αλληλοεξοντωθούν, τότε είναι η κατάλληλη ώρα γι' αυτόν να παρουσιασθεί ως 'δίκαιος των εθνών', ώστε να επιλύσει τις διαφορές και το μίσος που ο ίδιος προκάλεσε. 'Είμαι θερμός

υποστηρικτής της απόψεως ότι οι Νέγροι θα πρέπει να ζουν στην Αφρική, οι κίτρινοι στην Ασία κι οι Λευκοί στην Ευρώπη και την Αμερική'. Είναι τα ρατσιστικά λόγια ενός άλλου Εβραίου, του Harry Truman. Οι Εβραίοι διεξάγουν γενοκτονίες σε βάρος όλων των μη-Εβραίων, ωστόσο αν πειραχθεί έστω μία τρίχα απ' την κεφαλή Εβραίου, τότε το αναγάγουν σε μείζον ζήτημα ρατσισμού. Ο ρατσισμός είναι μία επιλεκτική έννοια με σκοπό την ενοχοποίηση των μη-Εβραίων, ώστε να υποταχθούν στο δικαίωμα του 'εκλεκτού λαού' στην ασυδοσία.

Πράγματι η πεποίθηση του NSDAP, αν λάβει κανείς υπ' όψιν του ότι το ιερό σύμβολο 'Σβάστικα' απαντάται σε αρχαίους πολιτισμούς σ' ολόκληρο τον κόσμο, απ' την Ιαπωνία, τα Ιμαλάια, έως την Νότιο Αμερική, κτλ, ήτο ν' αποκαλύψει στους Άριους την αλήθεια. Οι ερευνητικές αποστολές υπό την αιγίδα του για την ανέρευση συμβόλων των προϊστορικών Άριων οικισμών αποσκοπούσαν στο να υποστηριχθεί βάσει αδιάψευστων στοιχείων η φυλετική θεωρία που συνδέει τους Γερμανούς με τους μη-Εβραίους των άλλων εθνικοτήτων στον πλανήτη, ενώ εδόθη η απαραίτητη έμφασις στις κοινές ρίζες τους που διερράγησαν κατά μήκος των εθνικών γραμμών, σε πλήρη αντίθεση με την παραδοσιακή δυτική προσέγγιση (ρατσιστικοί νόμοι Jim Crow, Apartheid, αυστραλιανή ρατσιστική πολιτική της 'White Australia', κτλ), ώστε η φυλετική θεωρία να δώσει την έμφαση στις εθνοτικές διαφοροποιήσεις. Ήτο η κατηραμένη Δύση που ενεθάρρυνε τον ρατσισμό και την πολεμική σε βάρος της Γερμανίας που ετάχθη στην πράξη εναντίον κάθε είδους ρατσισμού. Τ' αντίθετο απ' ότι παρουσιάζεται στις εξαπατημένες μάζες χάρη στην δόλια προπαγάνδα του μισάνθρωπου ρατσιστή Εβραίου. Για τον σκοπό αυτό, προκειμένου ν' ανακόψουν την αλήθεια απ' το να φωτίσει την ψυχή των ανθρώπων, τα σιωνιστικά μέσα εξημερώσεως ισχυρίζονται ότι το Γ' Ράιχ κατ' εντολίν του Χίτλερ κατασκεύαζε ιπτάμενους δίσκους (UFO) ή έψαχνε το Ιερό Δισκοπότηρο, κτλ. Μία ματιά στις ταινίες του Indiana Jones αρκούν για να πείσουν τον καθένα...ότι τα μόνα UFO στον πλανήτη Γη είναι οι Εβραίοι. Πάγια τακτική των μέσων είναι να παρουσιάζουν με τα πιο μελανά χρώματα κι απολύτως υποτιμητικά τους νέγρους και τους σκουρόχρωμους ανθρώπους, ούτε λίγο ούτε πολύ ως υπανθρώπους της συνομοταξίας των πιθήκων. Σας παραπέμπουμε στην διαφήμιση της γερμανικής τηλεοράσεως που απεικόνιζε έναν νέγρο πολίτη σε τηλεοπτικό σποτ ν' απειλείται από ορισμένους λευκούς με τη χρήση όπλων, ενώ ο νέγρος συμβόλιζε την Ελλάδα κι οι λευκοί τους Ευρωπαίους. Αυτό όσον αφορά τον 'αντιρατσιστικό προσανατολισμό' της 'απενοχοποιημένης' Γερμανίας του σήμερα. Ο Χίτλερ όχι μόνο εναντιώθηκε στον αντιχριστιανικό μισανθρωπισμό, τουναντίον επέτυχε ν' αντιστρέψει τα αρνητικά στερεότυπα που είχε κατασκευάσει ο Εβραίος επ' ωφελεία του, ώστε να επιστρέψουν στον δημιουργό τους. Για παράδειγμα, δύο απ' τα πλέον κοινά αποικιακού χαρακτήρος αρνητικά στερεότυπα αναφορικά με τους νέγρους ήσαν ότι είναι ανθυγιεινοί και προληπτικοί. Όσον αφορά το πρώτο 'επιχείρημα', ο Χίτλερ ανταπάντησε: 'Στην φυσική κατάστασή τους, οι νέγροι είναι πολύ καθαροί. Για έναν ιεραπόστολο, η οσμή του ρύπου είναι αποδεκτή. Απ' αυτή την άποψη, οι ίδιοι είναι τα πιο βρώμικα γουρούνια. Φοβούνται το

νερό'. Όσον αφορά το δεύτερο, ο Χίτλερ ανταπάντησε: 'Ένας νέγρος με τα ταμπού του είναι συντριπτικά ανώτερος απ' τον συνηθισμένο άνθρωπο που πιστεύει στα σοβαρά στη Μετουσίωση'. Οι νεοναζί οι οποίοι στην συντριπτική τους πλειοψηφία αντιμετωπίζουν τους νέγρους ως μία μιαρή ενότητα βρίσκονται συντεταγμένοι πολύ κοντά στην παραδοσιακή δυτική οπτική και κοσμοαντίληψη, παρά στην οπτική του Χίτλερ. Οι αυθεντικοί Εθνικοσοσιαλιστές αντιτίθενται στα εθνικά στερεότυπα κι υπερασπίζονται τα θύματα αυτής της εθνικής κατηγοριοποιήσεως βάσει στερεοτύπων.

Σε σχέση με τους Εβραίους, οι νεοναζί δεν θεωρούν θεμελιακό πρόβλημα τον εβραϊκό φυλετισμό, τουναντίον αρκούνται στο να ενθαρρύνουν έναν παράμοιο φυλετισμό στο εσωτερικό των ομάδων τους, εν αντιθέσει προς τους αυθεντικούς Εθνικοσοσιαλιστές που αντιτίθενται ολικά στον εβραϊκό φυλετισμό. Οι νεοναζί προωθούν την επιβίωση της φυλετικής συνομοταξίας τους σ' έναν κόσμο που στην υπόστασή του παραμένει ίδιος. Οι αυθεντικοί Εθνικοσοσιαλιστές πολεμούν εναντίον της σιωνιστικής κατοχής, ώστε ο κόσμος να μην παραμείνει ίδιος. Σε σχέση με τον Χριστιανισμό, οι νεοναζί πιστεύουν πως η Καινή Διαθήκη αποτελεί το κύριο πρόβλημα, εν αντιθέσει προς τους αυθεντικούς Εθνικοσοσιαλιστές που πιστεύουν πως η Παλαιά Διαθήκη (εβρ.Tanakh) αποτελεί το κύριο πρόβλημα για τα δεινά του κόσμου. Ότι ο λαός που φέρεται ως 'εκλεκτός' στις σελίδες της είναι ο ίδιος λαός που καταδυναστεύει έως σήμερα την ανθρωπότητα. Παρόμοιες αναστροφές μπορούν να βρεθούν σ' ένα ευρύ φάσμα θεμάτων. Το μόνο πεδίο στο οποίο κατά παράδοξο τρόπο οι νεοναζί κι οι αυθεντικοί Εθνικοσοσιαλιστές συμφωνούν είναι ο αντιδημοκρατισμός, κι όλως παραδόξως αυτό συμβαίνει για εντελώς διαφορετικούς λόγους. Οι αυθεντικοί Εθνικοσοσιαλιστές θεωρούν πως η πλειοψηφία του κόσμου είναι στο μυχό τους ατομικιστές· τουναντίον οι νεοναζί θεωρούν πως η πλειοψηφία του κόσμου δεν είναι αρκετά ατομικιστές. Επομένως, εκκινούν από διαφορετικές αφετηρίες.

Ο Χίτλερ προειδοποίησε: 'Ο Εβραίος έχει επιδείξει μία μυστηριώδη ικανότητα να μυρίζει σαν ένα λαγωνικό κάτι που ήτο επικίνδυνο γι' αυτόν. Αφού το εντόπισε, χρησιμοποίησε όλη την πονηρία του για να παρέμβει σ' αυτό, να το εκτρέψει, ν' αλλάξει τη φύση του, ή, τουλάχιστον, ώστε να το εκτρέψει το προκείμενο απ' το στόχο του. Ο Σοπενχάουερ αποκάλεσε τους Εβραίους 'τα κατακάθια της ανθρωπότητας', 'θηρία', 'τους μεγάλους δασκάλους του ψεύδους'. Πώς ο Εβραίος απήντησε; Ίδρυσε μία (φιλοσοφική) Εταιρεία Σοπενχάουερ', όπως μεταφέρει ο Dietrich Eckart. Οι Εβραίοι αντέδρασαν με παρόμοιες μοχθηρές μεθόδους εναντίον του Εθνικοσοσιαλισμού ήδη πριν απ' το τέλος του Β' ΠΠ, όπως ακριβώς έπραξαν στην περίπτωση του Σοπενχάουερ που εξέθεσε το Εβραϊκό πρόβλημα. Για τους Εβραίους ο Εθνικοσοσιαλισμός αποτέλεσε τον υπ' αριθμόν 1 εχθρό στον σύγχρονο κόσμο, αφού προσέφερε στην ανθρωπότητα μία πρωτοπόρο ρεαλιστική λύση πάνω σ' αυτό, απομυθοποιώντας την δουλεία του τόκου, αποστερώντας το υπ' αριθμόν 1 αντικείμενο της εκμεταλλεύσεως απ' τους Εβραίους εμπόρους των εθνών. 'Το κύριο αγγλικό μυστικό της ηγεσίας

δεν οφείλεται σε κάποια προχωρημένη νοητική σύλληψη. Τουναντίον, οφείλεται σε μία εξαιρετικά ηλίθια παραζάλη. Οι Άγγλοι ακολουθούν την αρχή ότι όταν κανείς ψεύδεται, για να επιτύχει πρέπει να ψεύδεται πάντοτε σε μεγάλο βαθμό, και να επιμένει στο ψεύδος του', λέει ο Joseph Goeb- bels. Ο Εθνικισμός της δεκατίας του 1930 δεν έχει καμία σχέση με τον Εθνικισμό του σήμερα κι αυτό πρέπει να κατανοηθεί στην ολότητά του. Στον πυρήνα της συγχύσεως είναι δημοφιλής αποτυχία ν' αναγνωριστεί ότι ο Εθνικισμός στην προ-Β' ΠΠ περίοδο αναφέρεται σε μία ολότελα διαφορετική ιδέα απ' αυτήν που κοινώς αποκαλείται 'Εθνικισμός' στο σήμερα. Ο Εθνικισμός της δεκαετίας του 1930 απαντούσε στην επιτακτική ανάγκη να επιτευχθεί μία ολοκληρωτική οικονομική και πολιτική ανεξαρτησία, δηλαδή οικονομική αυτάρκεια και πολιτική αυτονομία σε μία χώρα που εναντιώθηκε με πάθος στην δουλεία των τραπεζών των διεθνών τοκογλύφων και του κεφαλαίου ή την υποτέλεια στις ξένες δυνάμεις. Ήτο το γερμανικό λαϊκό κράτος του Χίτλερ: μία απόρριψη της ατιμωτικής κι εξοντωτικής για την Γερμανία 'Συνθήκη των Βερσαλλιών' (το περιεχόμενο της οποίας με πικρία περιέγραψε ως εξής: 'Αντί μίας γενικής συμφιλιώσεως, ήτο η τιμωρία των ηττημένων. Αντί ενός διεθνούς αφοπλισμού, ήτο ο αφοπλισμός των ηττημένων. Αντί μίας γενικής ασφάλειας, ήτο η ασφάλεια των νικητών'. Επεκτείνοντας τον συλλογισμό του Χίτλερ, μπορούμε να πούμε ότι όλες οι παραδοχές του δυτικού πολιτισμού υπόκεινται σ' αυτή την συνθήκη. Ο Εθνικισμός του σήμερα, που για την ακρίβεια εκφέρεται ως 'ταυτοτισμός' ή ως 'κίνημα της ταυτότητος' είναι ως επί το πλείστον μία τεχνητή διαίρεση εντός των χωρών στους λεγόμενους 'αυτόχθονες' και τους 'μετανάστες' κι ανάδευση μίας φυλετικής εχθρότητος των πρώτων απέναντι στους δεύτερους ή και το αντίστροφο. Αν κάποιος πολιτικός της προηγούμενης γενιάς θα έπρεπε να λογοδοτήσει για την προώθηση αυτής της στάσεως, για την σπορά και το μπόλιασμα του φυλετικού μίσους αυτός θα έπρεπε να είναι ο Enoch Powell κι όχι ο Χίτλερ. Ουδέποτε αυτό συνέβη. Αντιθέτως, νυχθημερόν μας βομβαρδίζουν με το ψεύδος ότι ο Χίτλερ ήτο ο μεγαλύτερος μισάνθρωπος κι εγκληματίας όλων των εποχών.

Δεν χρειάζεται να λεχθεί ότι οι αντικειμενικοί στόχοι του Εθνικισμού της δεκαετίας του 1930 κι αυτοί του Εθνικισμού του σήμερα είναι θεμελιακά κι εξ ορισμού ασύμβατοι, έως κι αντίθετοι σε κάποιες περιπτώσεις. Προκειμένου να επιτευχθεί η οικονομική και πολιτική ανεξαρτησία σε μία χώρα, όπως συνέβη στην περίπτωση της Γερμανίας την δεκαετία του 1930, είναι απαραίτητο να επιτευχθεί πρώτα η ενότητα στο εσωτερικό μίας χώρας. Ειδικότερα όσον αφορά την Ελλάδα, οι κραυγές μίσους προέρχονται απ' τους θύλακες της ακροδεξιάς που επιδιώκει να συγκροτήσει ένα ταυτοτικό μέτωπο αντιστάσεως. Το μοντέλο αυτό δεν είναι Εθνικοσοσιαλιστικό κι απέχει απ' το όραμα του Χίτλερ, όπως αυτό εφηρμόσθη στην πράξη. Ας θυμηθούμε τα λόγια του: 'Η Εθνική Κυβέρνηση θέτει πρώτα απ' όλα το καθήκον του ν' αποκαταστήσει την ενότητα του πνεύματος και τον σκοπό της λαϊκής κοινότητος'.

Ακόμα κι οι εθνικιστικές ομάδες που υπήρχαν προ της ιδρύσεως του NSDAP αποτελούνταν από ορκισμένους πιστούς στο όραμα της εθνικής ενοποιήσεως. Αρκεί να θυμηθούμε το 'Deutsche Ar- beiterpartei' (DAP) του Anton Drexler, για παράδειγμα, που ιδρύθηκε στην βάση της ιδέας της σχέσεως όλων των μελών της κοινωνίας στη Γερμανία, θέτοντας στο περιθώριο όλες τις διαμάχες, κάνοντας μία νέα αρχή για το κοινό καλό της πατρίδος. Ασύλληπτες προτάσεις στο σήμερα, όπου το μίσος καλλιεργείται απ' τα συστημικά μέσα. Ο Alfred Rosenberg μνημονεύει: 'Ο Drexler δεν ήτο ιδιαίτερα καταρτισμένος ως επί τω πλείστον με ζητήματα οικονομικής φύσεως, ωστόσο ήτο ένας άνδρας με μία απλοϊκή κι ευθεία αντιμετώπιση, ένας άνθρωπος που σκεπτόταν από καρδιάς. Όντας εργοδηγός σ' ένα κλάδο της κατασκευής των γερμανικών σιδηροδρόμων, είχε ιδία πείρα πάνω στα προβλήματα και τις αγωνίες των Γερμανών εργαζομένων, κατανοούσε ότι κάθε δυνατή λύση στο πρόβλημα εξαρτιόταν της ενότητος όλων των ανθρώπων'. Ο Χίτλερ χαρακτήρισε τον Drexler στο 'Mein Kampf' ως εξής: 'Ο κ. Ντρέξλερ ήτο απλός εργάτης, δεν ήτο αξιόλογος ομιλητής αλλά ούτε και στρατιώτης. Κατά το σύνολό του ήτο διστακτική κι αδύναμη ύπαρξη. Δεν είχε υπηρετήσει, επίσης, κατά τη διάρκεια του πολέμου, δεν ήτο στον στρατό, ο οποίος αποτελεί τη μοναδική σχολή που μετατρέπει μαλακές και διστακτικές υπάρξεις σε άντρες'...'μη ικανός για την βάναυση εξάλειψη κάθε ενδεχομένου εμποδίου στην αναρρίχηση της νέας ιδέας'. Η εθνική ενοποίηση είναι ακριβώς το αντίθετο απ' το μίσος που προωθείται απ' τους Εθνικιστές σήμερα με την εξάπλωση της δυσπιστίας, την προώθηση στερεοτύπων και διαχωρισμού κατά μήκος των εθνικών γραμμών. Ως εκ τούτου, ο ρητορικός αστεϊσμός που εκτοξεύεται συχνά σε σχέση με τους νεοναζί, ότι δηλαδή αν ορισμένοι εξ αυτών ζούσαν την δεκαετία του 1930 στην Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία του Χίτλερ, θα είχαν συμπεριληφθεί απ' τους πρώτους κιόλας μαζί με τους Εβραίους και τους Γύφτους στα στρατόπεδα συγκεντρώσεως, αποτελεί κάτι που απηχεί την ωμή πραγματικότητα.

Η σύγχυση επιδεινώθηκε λόγω της εμμονής των νεοναζί ν' αυτοαποκαλούνται ή να παριστάνουν τους 'Εθνικοσοσιαλιστές', θεωρώντας πως ακούγεται 'γαμάτο'. Όντας κανείς ρατσιστής, προκαλεί διαίρεση παρά ενότητα. Δεν μπορεί καθοιονδήποτε τρόπο ν' αυτοαποκαλείται Εθνικοσοσιαλιστής. Οι νεοναζί καλύπτονται πλέον ακόμα κι υπό την ομπρέλα του φυλετισμού, ώστε να προκαλέσουν μεγαλύτερη σύγχυση. Παρόλο που ο νεοναζισμός παρέμεινε ένα ιστορικά περιθωριακό φαινόμενο στην πολιτική των περισσοτέρων χωρών, η μοναδική εξαίρεση μέχρι στιγμής είναι η ανοικτά ρατσιστική Χρυσή Αυγή στην Ελλάδα, η οποία χρησιμοποιώντας πλάγιες μεθόδους καρπώθηκε τον ευκαιριακό ρατσισμό που καλλιεργήθηκε στη βάση ενός προβλήματος και την μισαλλοδοξία των αγανακτισμένων της πρώην μεσαίας τάξεως που επλήγησαν απ' την 'κρίση'. Απ' την μεσαία τάξη κι όχι μόνο ξεπήδησαν δύο άκρα: οι νεοναζί κι οι λεγόμενοι 'αντιρατσιστές'. Αμφότεροι εξυπηρετούν την πρόκληση διαιρέσεως και φυλετικού μίσους στο εσωτερικό της χώρας, εξυπηρετώντας με τον καλύτερο τρόπο την σιωνιστική ατζέντα. Ο ρατσισμός ως κοινή λογική

προωθήθηκε ως μέση λύση στα οικονομικά και πολιτικά αδιέξοδα της ελληνικής κοινωνίας. Παρόλο που πολλοί 'αντιρατσιστές' πιστεύουν πως ο τρόπος να καταπολεμήσουν τον ρατσισμό σήμερα είναι καταγγέλοντας τον Χίτλερ με πάθος, αποδεικνύεται μία χίμαιρα. Αντίθετα, πιστεύουμε πως η άνοδος του νεοναζισμού και του ρατσισμού σε γενικές γραμμές θ' αποτελέσει κατά παρασπονδία μία ευκαιρία για τον διαχωρισμό της ήρας απ' το στάρι, ώστε ν' αναδυθεί ένας αναγεννημένος αυθεντικός Εθνικοσοσιαλισμός, οπότε οι απατεώνες θα μπορούν να συντριβούν απ' όσους 'το κρατούν αληθινό'.

Δεν πρέπει να παρακινούμαστε απ' τις προσπάθειες των νεοναζί να περάσουν τις ρατσιστικές και μισαλλόδοξες απόψεις τους ως παράγωγα του αυθεντικού Εθνικοσοσιαλισμού ή να περνιούνται ως αυθεντικοί Εθνικοσοσιαλιστές εν μέσω κοινοτοπιών του στύλ 'δεν μισούμε τους ανθρώπους άλλων εθνικοτήτων', απ' την στιγμή που έστω αφηρημένα διαχωρίζουν τους ανθρώπους που ζουν στην ίδια χώρα σε εθνικές κατηγορίες, προωθώντας μία πολιτική διακρίσεων, αφού κάτι τέτοιο μαρτυρά πως οι νεοναζί δεν διαφέρουν στο ελάχιστο απ' τους Ισραηλινούς 'ομοϊδεάτες' τους που εφαρμόζουν μία τέτοια ρατσιστική πολιτική στο δικό τους κράτος. Ότι η Ελλάδα ακολουθεί το ισραηλινό μοντέλο εσωτερικής κι εξωτερικής πολιτικής δεν χρήζει άλλης αναλύσεως. Το κράτος του Ισραήλ αποτελεί κράτος-πρότυπο απ' το οποίο εξάγεται μίσος και μισαλλοδοξία σ' όλα τα μήκη και τα πλάτη του πλανήτη. 'Η Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία-ό,τι αποτέλεσε την αιτία για τον Πρώτο Σιωνιστικό Πόλεμο-ήτο η μοντέρνα ασυνείδητη έκφραση του μεταφυσικού, έντιμου, ήθους του πολεμιστή, διαμορφώθηκε σε πλήρη κι απόλυτη αντίθεση προς τον υλισμό, την ύβρι, της Δύσεως, η οποία εκπροσωπούνταν απ' τις αλαζονικές, βλάσφημες, Λευκές Ορδές του Homo Hubris', λέει ο David Myatt. Για ποιόν λόγο οι Σιωνιστές Σύμμαχοι, οι οποίοι απ' την μία απέκρυψαν οτιδήποτε θα μπορούσε ν' αποβεί διαφωτιστικό σε σχέση με την Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία, κι αμέτρητα επίσημα έγγραφα που αφορούν αυτή την περίοδο παραμένουν επτασφράγιστα μυστικά, απ' την άλλη προωθούν με κάθε τρόπο το 'Mein Kampf' του Χίτλερ ως την μοναδική πηγή για την μελέτη του Ναζισμού; Μπορεί ν' αντιληφθείτε τι εξυπηρετεί αυτή η μεθόδευση; Η πολιτική του αυθεντικού Εθνικοσοσιαλισμού είναι ένα σύστημα που απέχει παρασάγγας απ' τον Ναζισμό. Παραδόξως, ευαισθητοποίησε απολίτικους ιστορικούς. Το πλεονέκτημα έναντι των νεοναζί ήτο ότι εντρύφησαν στην πολιτική της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας στην μετά 1933 εποχή και στον ρόλο που έπαιξε η ηγεσία του NSDAP, εν αντιθέσει προς την παραδοχή ότι ο Χίτλερ προσωπικά μελετούσε κι ενέκρινε κάθε δήλωση ή ενέργεια που λαμβάνονταν από κάθε τομέα στην Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία (στην πραγματικότητα ο Χίτλερ ήτο τόσο πολύ απησχολημένος με καίρια ζητήματα, ώστε ν' αναλωνόταν στην διευθέτηση ζητημάτων ήσσονος σημασίας), ή ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός ορίζεται κατ' αποκλειστικότητα βάσει όσων περιέχονται εντός του 'Mein Kampf'.

Ήσαν οι Σύμμαχοι που προώθησαν με συντονισμένες ενέργειες στους

Γερμανούς της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης την ιδέα ότι ήσαν διαφορετικοί, 'λευκοί' άνθρωποι όντες (ας ληφθεί υπ' όψιν ότι η προπαγάνδα αυτή αντικατοπτρίζεται στις ταινίες του Hollywood μεταξύ 1910-1920 με τις εμφανώς υποτιμητικές απεικονίσεις των εθνικών μειονοτήτων), η πραγματικότητα ήτο ότι η Δημοκρατία της Βαϊμάρης αυτή καθαυτή ήτο σ' όλα εκτός απ' το όνομα μία δυτική αποικία-κτήση που δεν διέφερε απ' τις 'μη-λευκές' αποικίες όπως η Ινδία, η Αλγερία, η Κένυα, κτλ. Πρόκειται για το ίδιο τέχνασμα που εφηρμόσθη όπως με την διάκριση μεταξύ Οίκου-Υπαίθρου στην εποχή του Antebellum στις Ηνωμένες Πολιτείες. Επρόκειτο για καλλιέργια ενός αισθήματος υπερηφάνιας που οδήγησε στην πρόκληση φυλετικού μίσους. Οι μάζες που είχαν τσιμπήσει το δόλωμα, ήσαν, δυστυχώς, οι ίδιες εκείνες μάζες απ' τις οποίες ο Χίτλερ μπορούσε ν' αποσπάσει την απαραίτητη λαϊκή συναίνεση, ψηφίζοντας το NSDAP, κι αποτελεί ό,τι μπορεί να αποτιμηθεί ως 'φανατικές καταστάσεις', καταπώς περιγράφονται στις σελίδες του 'Mein Kampf'. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο ίδιος ο Χίτλερ αντιλαμβανόμενος τις συνέπειες, επιχείρησε ν' αποσύρει το έργο απ' την κυκλοφορία. Είναι κάτι ελάχιστα γνωστό στους νεοναζί και στους αγνούς Εθνικοσοσιαλιστές. Αυτός είναι κι ο πραγματικός λόγος για τον οποίο η 'Χρυσή Αυγή' απέκρυψε το εθνικοσοσιαλιστικό καταστατικό της περιόδου 1986-1987, την 'Διακήρυξη Ιδεολογικών Αρχών'. Η ιστορία απ' ό,τι φαίνεται, επαναλαμβάνεται, ό,τι κι αν αυτό σημαίνει σε κάποιους. Αυτό που προέχει είναι να διδαχθούμε απ' τα σφάλματα του NSDAP κι όχι να τα επαναλάβουμε. Και για να μην τα επαναλάβουμε, οφείλουμε να γνωρίζουμε την αληθινή ιστορία.

'Η κοινωνία που αναδύθηκε άμα τη εμφανίσει του NSDAP απέκτησε ισχύ που ήτο τρόπον τινά ένας ιδιότυπος συμβιβασμός. Ο Χίτλερ ο ίδιος παρεδέχθη στον Ρεξιστή Leon Degrell, μεταξύ άλλων, ότι ήτο η επόμενη γενιά, ο ερχομός της οποίας συνέπεσε της ιδρύσεως της χιτλερικής νεολαίας, η οποία επιφορτίζονταν με την δημιουργία της μελλοντικής ιδεατής Εθνικοσοσιαλιστικής κοινωνίας. Πρέπει να γίνει κατανοητό απ' όλους πως η Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία υπήρξε ένα πείραμα για την μετάβαση σε μία μελλοντική κοινωνία που μπορεί να λεχθεί ότι συμπίπτει με έναν παράδεισο όπου θα βασιλεύσει η θρησκεία του Εθνικοσοσιαλισμού. Όσον αφορά αυτή την διατύπωση, ας μην βιαστείτε να προβείτε σε θρησκευτικούς υπαινιγμούς. Εθνικοσοσιαλιστικές οργανώσεις όπως τα SS κι η Χιτλερική Νεολαία αποτέλεσαν πρώιμα βήματα για την δημιουργία μίας Εθνικοσοσιαλιστικής κοινωνίας στο μέλλον, κι ήσαν οι οργανώσεις οι οποίες εφήρμοσαν το ιδεώδες της προσωπικής τιμής, του σεβασμού προς τους άλλους, ανεξαρτήτως της φυλής και του πολιτισμού τους. Καθόσον ο Χίτλερ κι οι αληθινοί οπαδοί του, όπως ο Rudolf Hess, ωρίμαζαν ως προς την κατανόηση, το ίδιο συνέβαινε και με τον Εθνικοσοσιαλισμό. Το μεγαλείο του έγκειται στην εναρμόνιση με τους φυσικούς νόμους και την υπαγωγή της ανθρωπότητος στο θεϊκό πεπρωμένο. Θυμηθείτε το 'Gott mit uns'. Ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν γεννήθηκε, ανεπτύχθη και κατενοήθη στην ολότητά του στα πρώτα χρόνια του NSDAP. Εξελίχθηκε αργά και μορφοποιήθηκε τις επόμενες δεκαετίες.

Επιπρόσθετα, όπως ο Χίτλερ παρεδέχθη, το 'Mein Kampf' δεν υπήρξε κατά κανένα τρόπο και ποτέ μία Βίβλος για τον Εθνικοσοσιαλισμό. Τουναντίον υπήρξε ένα προϊόν του καιρού του', όπως αναφέρει κι ο David Myatt.

Έως και σήμερα αυτοί οι ιστορικοί που κατενόησαν όλα τα προαναφερθέντα (ο Ευρωκεντρισμός ως ιδέα δεν ήτο σίγουρα κάτι που ο Χίτλερ ξεκίνησε ή ανέπτυξε, τουναντίον ήτο περισσότερο ένα status-quo της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης και το οποίο ο Χίτλερ εκμεταλλεύτηκε στο ασυνείδητο επίπεδο των μαζών ώστε να κατακτήσει την εξουσία), οι περισσότεροι εξ αυτών είτε δεν είχαν την φιλοσοφική αντίληψη να κατανοήσουν τις ενοποιητικές αρχές των πολιτικών και των αποφάσεων του NSDAP, είτε δεν ήθελαν να συμβιβαστεί η ακαδημαϊκή τους αμεροληψία σε σχέση με τις φιλοσοφικές πεποιθήσεις τους. Επιπρόσθετα, παρόλο που εγνώριζαν ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν ήτο παρά το ελάχιστο απ' όσα οι ίδιοι επέτρεψαν στον εαυτό τους να δουν απ' αυτό που στην πραγματικότητα είναι. Το στρατόπεδο που εκπροσωπεί τύποις τον Εθνικοσοσιαλισμό αποτελούνταν από εκκεντρικούς ιδεολόγους που είναι γνωστοί ως οπαδοί του 'εσωτερικού χιτλερισμού', οι οποίοι εν αντιθέσει προς τους ιστορικούς ήσαν τολμηροί στο να προβούν σε φιλοσοφικές εικασίες απ' την αρχή, συχνά κρυμμένες σε μυστικιστική γλώσσα. Ωστόσο, δεν μπορούν καν να συμφωνήσουν ο ένας με τον άλλον τι είναι ο 'κανονικός' Εθνικοσοσιαλισμός, πέραν μίας κοινής παραδοχής ότι ήτο κάτι διαφορετικό απ' τον Ναζισμό. Για να είμαστε δίκαιοι, όμως, εντός του υπουργικού συμβουλίου του Χίτλερ υπήρξαν κι εκεί παρόμοιες δραματικές ιδεολογικές αποκλίσεις, αντίστοιχα προσωπικά φέουδα και φατριαστικές διαμάχες, που έγιναν τόσο άσχημες τα τελευταία χρόνια οπόταν ο Χίτλερ σταμάτησε την έκδοση γραπτών εντολών στους υφισταμένους του, ώστε δεν θα μπορούσαν πλέον να έχουν οποιαδήποτε φυσική τεκμηρίωση των απόψεών του για να τις χρησιμοποιήσουν ως πυρομαχικά ο ένας εναντίον του άλλου. Αυτή η έξυπνη 'βλάβη' στο επικοινωνιακό κομμάτι επιδεινώθηκε περισσότερο κι αξιοποιήθηκε απ' τον προδότη Martin Bormann, όπως μνημονεύει ο Alfred Rosenberg: "Ήτο πλέον απολύτως αδύνατο να συναντήσει κανείς τον Φύρερ. Οιαδήποτε προσπάθεια γι' αυτό εμποδιζόταν απ' τον Bormann, υπό το πρόσχημα ότι ο Χίτλερ ήτο ιδιαίτερα απησχολημένος με τα ζητήματα που άπτονταν του πολέμου'. Αυτό οδήγησε σ' έναν χιουμοριστικό ισχυρισμό του καιρού, ότι υπήρχαν τόσες εκδοχές του Εθνικοσοσιαλισμού όσα ήσαν και τα μέλη του NSDAP, κάτι που οι Σιωνιστές εκμεταλλεύτηκαν στο έπακρο, επιλέγοντας το χειρότερο σενάριο. Για παράδειγμα, ότι ο προδότης Heinrich Himmler, που άπαντες στο εθνικοσοσιαλιστικό υπουργικό συμβούλιο απεχθάνονταν, υποτίθεται πως ήτο ο επίσημος εκπρόσωπος του κόμματος. Κατόπιν επικοινωνίας εσωτερικών χιτλεριστών κι ειλικρινών ηγετών νεοναζιστικών ομάδων μετά το πέρας του Β' ΠΠ, γρήγορα κατέστη εμφανές (προς μεγάλη απογοήτευση και των δύο μερών) ότι κάθε προσπάθεια μετατροπής των νεοναζί σε αυθεντικούς Εθνικοσοσιαλιστές δεν ήτο κάτι εφικτό, για τον λόγο ότι η συντριπτική πλειοψηφία όσων ελκύονταν απ' τον Ναζισμό χαρακτηρίζονταν απ' την υιοθέτηση του

απαγορευμένου κι απεχθούς τύπου προσωπικότητος εν αντιθέσει προς αυτόν που προάγει ο Εθνικοσοσιαλισμός ως πρότυπο.

'Αγαπητή Savitri, Πρέπει να προσπαθήσεις να κατανοήσεις τις απίστευτες δυσχέρειες που αντιμετωπίζω στην συνενόησή μου με τους Αμερικανούς...είναι απλά ανίδεοι και συχνά απίστευτα χαζοί', αναφέρει ο Εθνικοσοσιαλιστής George Lincoln Rockwell. Σε κάποιο άλλο σημείο αναφέρει: 'Είμαι αναγκασμένος να κινούμαι προσεκτικά σε μία λεπτή διαχωριστική γραμμή μεταξύ αυτού που θα ήθελα να πω κι αυτού που ο εχθρός μου θα ήθελε να με ακούσει να λέγω. Μολονότι επίτηδες ακούγεται τουλάχιστον το μισό του ηχητικού σαν ένα παραλήρημα αναλφάβητου με τρεις χαλαρές βίδες, μία τέτοια συνέντευξη δεν θα μπορούσε ποτέ να δημοσιευτεί. Είναι επίσης κάτι το οποίο η πλειονότητα των ανθρώπων αποτυγχάνουν να κατανοήσουν όσον αφορά την 'Ναζί' τεχνική μου'. Τι έχουμε εδώ: Τον Εθνικοσοσιαλιστή που παρίστανε τον νεοναζί προκειμένου ν' αδράξει ευκολότερα μία αριθμητική υποστήριξη εναντίον της εβραϊκής εξουσίας. Αποτέλεσμα: Οι Σιωνιστές πράκτορες διείδαν το τέχνασμα και τον δολοφόνησαν, έτσι ώστε θα έπρεπε ν' αντικατασταθεί απ' τους οπαδούς του, οι οποίοι ήσαν πραγματικοί νεοναζί. Το ίδιο συνέβη και στην περίπτωση του ηγέτη των Αφροαμερικανών, Malcolm X. Είναι γνωστή σ' όλους ότι ο Rockwell είχε έλθει σε συνενόηση με τον εξίσου φωτεινό νου Malcolm X, έχοντας αμφότεροι αντιληφθεί την παγίδα του ρατσισμού, απ' την πρόκληση του οποίου ωφελούνταν οι Εβραίοι κι ουδείς άλλος. Αντίστοιχα, όσων οι προσωπικότητες είναι περισσότερο κατάλληλες για τον Εθνικοσοσιαλισμό ήσαν ακριβώς εκείνοι που ετέθησαν στο περιθώριο χάριν του Ναζισμού κι απ' τους εκφραστές του Ναζισμού κι ως εκ τούτου είναι απίθανο να μελετήσουν το θέμα βαθύτερα για ν' ανακαλύψουν την παραπλάνηση. Το απλό σιωνιστικό τέχνασμα της παρουσιάσεως και της μολύνσεως μίας ευγενούς κι άσπιλης ιδεολογίας με την βοήθεια μίας απωθητικής ετικέτας έχει αποβεί το μεγαλύτερο εμπόδιο για τους αυθεντικούς Εθνικοσοσιαλιστές, ώστε ν'αποσπάσουν λαϊκή υποστήριξη. Το τέχνασμα δεν είναι καινοτόμο. Το ίδιο εφηρμόσθη με τον Γνωστικό Χριστιανισμό-δηλαδή με τις αληθινές διδαχές του Ιησού-που σπιλώθηκαν με την ετικέτα του Εωσφορισμού ο οποίος έχει σκοπίμως συνδεθεί με τον Σατανισμό, με παρόμοια αποτελέσματα. Πράγματι, ίσως ο απλούστερος τρόπος να το θέσουμε είναι λέγοντας ότι ο Νεοναζισμός για τον Εθνικοσοσιαλισμό, αποτελεί ό,τι ο Ιουδαιοχριστιανισμός για τον Γνωστικό Χριστιανισμό.

Για παράδειγμα, οι αυθεντικοί Εθνικοσοσιαλιστές αντιμετωπίζουν τους μουσουλμάνους εξ ορισμού ως συμμάχους, αμφότεροι ενθυμούμενοι την αμέριστη υποστήριξη της οποίας απέλαβε ο Χίτλερ απ' την παγκόσμια ισλαμική κοινότητα ο ίδιος εκδηλώνοντας την αμέριστη στήριξή του βλέποντας τις συνεχιζόμενες θυσίες των μουσουλμάνων στον αγώνα τους εναντίον του Σιωνισμού. Οι νεοναζί απ' την άλλη, τυπικά δείχνουν ν' απεχθάνονται τους Μουσουλμάνους, εμφορούμενοι από καθαρή ξενοφοβία. Αντ' αυτού είναι οπαδοί των ιστορικώς σφαγέων των Μουσουλμάνων, όπως ο Κάρολος Μαρτέλος για τον οποίο ο ίδιος ο Χίτλερ επιθυμούσε να είχε χάσει στην μάχη

του, οι Φερδινάνδος και Ισαβέλλα, τους οποίους ο ίδιος ο Χίτλερ περιέγραψε ως 'βαρβάρους', ο Βλαντ Γ΄ Τσέπες. Όταν προσωπικά ο ίδιος ο David Myatt ησπάσθη το Ισλάμ, ευελπιστώντας αφενός να οδηγήσει δια του παραδείγματός του κι αφετέρου ν' αναζωογονήσει αυτή την απαραίτητη συμμαχία στον 21ο αιώνα, οι νεοναζί τον σπίλωσαν αποκαλώντας τον προδότη και τον κατασυκοφάντησαν με διάφορους τρόπους. Τους νεοναζί-φασίστες θα τους βρείτε σε οργανώσεις που εμφανίζονται να παραδίδουν στην πυρά το σύμβολο του Εθνικοσοσιαλισμού, τη Σβάστικα (EDL), εξαπατώντας τους αφελείς ότι αυτού του είδους οι ενέργειες είναι προπέτασμα καπνού στους Σιωνιστές, ώστε ν' αποφύγουν τις διώξεις. Εμφανίζονται να κραδαίνουν ακόμα και ισραηλινές σημαίες. Αυτοί είναι οι νεοναζί κι οι ακροδεξιοί φίλοι τους. Σκουπίδια των Σιωνιστών σε κάθε ευρωπαϊκή χώρα. Λασπολόγοι κάθε υγιούς εθνικοσοσιαλιστικής προσπάθειας. Το ίδιο ισχύει στην περίπτωση της Ελλάδος. Ας μην επεκταθούμε σε ορισμένους θλιβερούς τυπάκους που παριστάνουν τους ακραίους αντισιωνιστές, ενώ διατηρούν διάφορες υπόγειες συνεργασίες με ετερόκλητα στοιχεία. Ανίκανοι όντες μπορούν ν' αρκεστούν στον ρόλο του χαφιέ.

'Το δυστύχημα είναι ότι υπάρχει δόση αλήθειας, πραγματικά ελάχιστη αληθινή γνώση, στην Δύση, όσον αφορά τόσο το Ισλάμ ή τον Εθνικοσοσιαλισμό....Οι οπαδοί του αυθεντικού Ισλάμ, του Ισλάμ του Τζιχάντ και του Χαλιφάτου, αποτελούν φυσικούς συμμάχους των γνήσιων Εθνικοσοσιαλιστών, ότι η πλειοψηφία όσων αυτοαποκαλούνται 'Εθνικοσοσιαλιστές' δεν αντιλαμβάνονται ή αισθάνονται το γεγονός απλώς αποδεικνύει πόσο επιτυχημένα οι Σιωνιστές έχουν χειραγωγήσει τους ανθρώπους στην Δύση και πόσο επιτυχημένη είναι η αντι-Εθνικοσοσιαλιστική προπαγάνδα τους, μία ύπουλη προπαγάνδα που έχει επισκιάσει στα μάτια των περισσοτέρων λαών, την έντιμη, μη-ρατσιστική πραγματικότητα του ίδιου του Εθνικοσοσιαλισμού', λέει ο Myatt. Απ' την άλλη, οι νεοναζί έχουν μία ακραία αντίληψη και θετική γνώμη για την Ρωσία κι όσα διαδραματίζονται στο εσωτερικό της και γενικότερα για όσα συμβαίνουν στις χώρες του λεγόμενου πρώην Ανατολικού μπλοκ εξαιτίας του υψηλού αισθήματος προστασίας της παραδόσεώς τους. Μάλιστα, ορισμένοι αυτοαποκαλούνται Εθνικομπολσεβίκοι, παρόλο που είναι οπαδοί του Στάλιν! Αυτό έρχεται σ' αντίθεση με την σχετικά υποτιμητική γνώμη των ανθρώπων του NSDAP για τους πληθυσμούς των χωρών αυτών, μιας και τους θεωρούσαν 'άνδρες της στέπας', μάλιστα δίνοντας έμφαση στην υπεράσπιση της Γερμανίας απ' την επιρροή τους, για να μην πούμε για τον Στάλιν ότι υπήρξε ένας απ' τους μεγαλύτερους εχθρούς του Χίτλερ στον Β 'ΠΠ. Πώς λοιπόν να μπορούμε να δούμε βάσει λογικής μία τέτοια ερμαφρόδιτη συνεργασία; Οι αυθεντικοί Εθνικοσοσιαλιστές του σήμερα δεν τρέφουν έχθρα προς τις χώρες του πρώην Ανατολικού Μπλοκ, σίγουρα όμως δεν θεωρούν την τάση τους προς τα τετριμμένα κάτι που αξίζει να τύχει θαυμασμού ή να αποτελέσει αντικείμενο μιμήσεως.

‘Το εθνοτικό μείγμα που ονομάζεται Ρωσία πριν απ’ το 1917 κι η Σοβιετική Ένωση, στη συνέχεια, αποτέλεσαν ένα αίνιγμα για το δικό μας μέρος του κόσμου. Αυτό δεν σχετίζεται με τον τσαρισμό ή τον Μπολσεβικισμό των ημερών. Απλώς σχετίζεται με το γεγονός ότι διαφορετικοί άνθρωποι συναποτελούν το τερατούργημα ενός έθνους που δεν είναι ένας ομοιογενής λαός στην δική μας αντίληψη...Ο μέσος άνθρωπος έχει λιγότερη αξία κι από ένα ποδήλατο. Οι ταχείς ρυθμοί των γεννήσεων αντικαθιστούν γρήγορα τις όποιες απώλειες. Διακρίνονται από ένα είδος πρωτόγονης σκληρότητος που δεν μπορεί να αποκληθεί ανδρεία. Πρόκειται για κάτι ολότελα διαφορετικό. Η γενναιότητα αποτελεί ένα είδος πνευματικού θάρρους. Η σκληρότητα με την οποία οι Μπολσεβίκοι υπερασπίστηκαν τις αποθήκες τους στη Σεβαστούπολη ήτο περισσότερο μία κτηνώδης κίνηση, και τίποτα δεν θα μπορούσε να είναι περισσότερο εσφαλμένο, να υποθέσουμε ότι ήτο αποτέλεσμα των μπολσεβίκικων απόψεων για την εκπαίδευση. Οι Ρώσοι ήσαν πάντα έτσι’, σύμφωνα με τον Joseph Goebbels. Προσθέτοντας κι άλλα φύλλα στον κατάλογό μας προχωρούμε στην περαιτέρω σύγχυση που ονομάζεται λαγνεία του Στρασσερισμού. Πρόκειται για υποκριτές που υποθετικά αποδέχονται το αυθεντικό πορτραίτο των Εθνικοσοσιαλιστών για τον Χίτλερ παρά το νεοναζιστικό αντίστοιχο. Στα μουλωχτά θέτουν στο τραπέζι την άποψη ότι ο Χίτλερ αντέγραψε το σοσιαλιστικό μοντέλο που εισήγαγαν οι αδελφοί Otto και Gregor Strasser. Μ’ αυτό το φαυλεπίφαυλο επιχείρημα, το μόνο που πετυχαίνουν είναι να κάνουν μία ιδεολογική κωλοτούμπα ή μία διπλή στροφή για να φτάσουν πίσω σ’ αυτό που είναι ουσιαστικά ο νεοναζισμός, απόντος του Χίτλερ φυσικά. Η τάση που ονομάζεται Στρασσερισμός απέχει απ’ το να αποτελέσει σαφώς καθορισμένη ιδεολογική στάση, αν λάβουμε υπ’ όψιν ότι ο Gregor Strasser υπεστήριξε το αποτυχημένο πραξικόπημα του Kapp Putsch, ενώ ο Otto Strasser ήτο αντίθετος. Εν ολίγοις ο Στρασσερισμός είναι ό,τι και μία ταβέρνα ‘Τα Δύο Αδέρφια’. Η υπόθεση που ονομάζεται Στρασσερισμός είναι μία μύγα που κάθισε στο φαγητό, τίποτα παραπάνω. Μία υπόθεση συμπλεγματικών ατομικοτήτων που δεν εξεφράσθη ποτέ ως ομαδοποιημένη κίνηση στους κόλπους έστω των νεοναζί. Το επόμενο αναγνωριστικό σημάδι που δεν είναι άλλο απ’ την αναβίωση του αυθεντικού Εθνικοσοσιαλισμού είναι σχετικά πρόσφατο. Οι απαρχές του βρίσκονται στον 21ο αιώνα, οπόταν οι αντι-Σιωνιστές διείδαν την ανάγκη για θετικιστικές πολιτικές επιλογές συνεκρότησαν το κόμμα OWNP (Παγκόσμιο Ναζιστικό Κόμμα). Η σαφής πολυεθνική στάση του ήτο απροσδόκητα αποτελεσματική στο γκρέμισμα του μονοεθνικού στερεότυπου, και μία για πάντα χάραξε μία οριστική γραμμή μεταξύ των αυθεντικών Εθνικοσοσιαλιστών και των νεοναζί, αλλά δεν οδήγησε σε μύησή τους στον αυθεντικό Εθνικοσοσιαλισμό. Η πλειονότητα των αντισιωνιστών προήλθε απ’ την μετά-11ης Σεπτεμβρίου εποχή, όπου οι αναζητητές της αλήθειας ανέπτυξαν έναν ιδιότυπο σκεπτικισμό, φέρνοντας στην επιφάνεια του νου μία ποιότητα που εξέλειπε απ’ την σκέψη τους ώστε ν’ ανακαλύψουν τις εβραϊκές συνωμοσίες εν πρώτοις, αλλά για τον ίδιο λόγο παράλληλα κατέστη δύσκολο γι’ αυτούς να κάνουν το ιδεαλιστικό άλμα που είναι απαραίτητο για μία

ιδεολογία τόσο ριζοσπαστική όσο ο Εθνικοσοσιαλισμός. Αντ' αυτού, πολλοί προτίμησαν να υποθέσουν πως ο Χίτλερ ήτο πράκτορας των Σιωνιστών ή χειρότερα ένας Εβραίος, ενώ κάποιοι πιο προχωρημένοι δεν παρέλειψαν να διατυπώσουν την άποψη ότι ήτο ένας νόθος Rothschild!

''Οπόταν κανείς λαμβάνει μέρος σε μία στρατιωτική επιχείρηση με ψυχικά αποθέματα του στυλ: 'Προσοχή! Αυτή μπορεί ν' αποτύχει', έπειτα μπορεί να είναι βέβαιος ότι θ' αποτύχει. Για να επιβάλει κανείς μία απόφαση πρέπει να μπει στη μάχη με την καταδίκη της νίκης και την αποφασιστικότητα για να το επιτύχει, ανεξάρτητα απ' τους κινδύνους", μας λέει ο Adolf Hitler. Βάσει αυτού του υπόβαθρου ο αγώνας στον 21ο αιώνα συνεχίζεται από ορισμένους φωτισμένους νόες και διεξάγεται μ' αυταπάρνηση από αφιερωμένες ψυχές. Αυξανόμαστε αργά αριθμητικά, ωστόσο υπάρχουν οι νεοναζί που αυξάνονται πιο γρήγορα από εμάς. Δεν μπορούμε να είμαστε βέβαιοι για τον χρόνο που έχει απομείνει ή αν είναι αναστρέψιμη η κατάσταση. Οι αυθεντικοί Εθνικοσοσιαλιστές πρέπει ν' αποτελέσουν την πολιτική δύναμη ανατροπής εντός των επόμενων χρόνων. Διαφορετικά το πνεύμα του αυθεντικού Εθνικοσοσιαλισμού θα καταπνιγεί κάτω από ένα άσχημο κατακλυσμό της ακροδεξιάς αντιδράσεως και των νεοναζί κι ίσως ποτέ να μην ανακάμψει. 'Δεν εμπιστεύομαι τους αξιωματούχους που έχουν υπερβολικά θεωρητικό νου'. Θα'θελα να γνωρίζω τι θ' απομείνει των θεωριών τους στο πεδίο της δράσεως', λέει ο Adolf Hitler.

Για εμάς είναι ξεκάθαρο ότι μικρή πρόοδος θα' χει σημειωθεί όσο συνεχίζεται η ανέξοδη συζήτηση που ανέχεται τους ακαδημαϊκούς που ενδιαφέρονται μονάχα για ατελείωτους ιστορικούς διαλόγους, βαρβάρους που προτίθενται να υποτιμήσουν έντεχνα τον Εθνικοσοσιαλισμό, τοποθετώντας τον στο χαμηλότερο επίπεδο για να ικανοποιήσουν το Εγώ τους κι άλλους κυνικούς που συμμετέχουν στην όποια συζήτηση, χωρίς να πιστεύουν πραγματικά ότι η ιδεολογία είναι βιώσιμη ή επιδιώκουν με ειλικρίνεια να υπάρξει κάποιο συμπέρασμα που θα ωφελήσει τον Εθνικοσοσιαλισμό. Μείζον πώς προτιθέμεθα να προχωρήσουμε! Ο Εθνικοσοσιαλιστής Rudolf Hess πρότεινε μία λύση που με τη σειρά μας προτείνουμε: 'Μην αναζητείτε τον Αδόλφο Χίτλερ με το μυαλό σας. Θα τον βρείτε μέσα απ' τη δύναμη της καρδιάς σας'! Ο Αριανισμός απορρίπτει κάθε απόπειρα ανακατασκευής του Εθνικοσοσιαλισμού, όντας αποκομμένος απ' το ιστορικό γίγνεσθαι, προκειμένου να προτείνουμε με στείρο τρόπο μία ονομασία για το πολιτικό σύστημα που αναπόφευκτα εκφράζεται με αληθινά ευγενείς σκέψεις. Τις σκέψεις μας απηχούν τα προφητικά λόγια της Δρ. Jutta Ruediger που άφησε ως παρακαταθήκη λίγο προτού πεθάνει: 'Ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν είναι κάτι που μπορεί να επαναληφθεί.

Κάποιος μπορεί ν' αναλάβει την ευθύνη μόνο των αξιών που ευαγγελίζεται: της συντροφικότητος, της προθυμίας να υποστηρίξουν ο ένας τον άλλον, της γενναιότητος, της αυτοπειθαρχίας, κι αν μη τι άλλο της τιμής και της πίστεως. Πέρα απ' αυτά, κάθε νέος πρέπει να βρει το δρόμο του μόνος'. Αναζητούμε όχι

εκείνους που ασπάζονται τον χιτλερισμό ως εξωτερική εκδήλωση, τουναντίον εκείνους που έχουν επιλέξει να βαδίσουν το δικό τους μονοπάτι εκ των έσω, ώστε να δουν τελικά ότι ο Χίτλερ διέβη ένα παράλληλο μονοπάτι μ' αυτούς στον καιρό του. Προκειμένου ν' αποφύγουμε παρερμηνείες, θα πούμε μονάχα πως ό, τι γνωρίζουμε για την Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία δεν ήτο άλλο από μία απόπειρα για το ολοκληρωμένο παγκόσμιο σύστημα που ονομάζεται Εθνικοσοσιαλισμός, δηλαδή κάποια μικρά πρώτα βήματα προς την κατεύθυνση αυτή. Ο Χίτλερ μας έδειξε το μονοπάτι. Μέλλει να τ' ακολουθήσουμε, ο καθένας στον καιρό του. Ο Myatt ήτο ακριβής: 'Το καθήκον, το πεπρωμένο της Εκδικήσεως των φατριών της Εκδικήσεως δεν συνάδει με το ν' αποκαταστήσουμε ένα ρομαντικό εξιδανικευμένο παρελθόν ή ακόμη να είμαστε δέσμιοι μίας χιλιαστικής αντιλήψεως περί πεπρωμένου, συχνά μεταφυσικό όσον αφορά τον παρελθοντικό τρόπο ζωής, όπως ό,τι έφερε τον Αδόλφο Χίτλερ στη Γερμανία, αλλά να δημιουργήσουμε μία εντελώς νέα και συνειδητή και συνεπώς πιο ισχυρή έκφραση του ίδιου του μεταφυσικού'. Οι ζώντες σήμερα απ' την μία έχουμε το προνόμιο της δυνατότητος προσβάσεως σε λεπτομερείς πληροφορίες πάνω στην γενετική κι άλλα αντικείμενα απ' ότι το NSDAP μπορούσε ενδεχομένως να είχε, κι απ' την άλλη αντιμετωπίζουμε καταστάσεις ενός επιπέδου και μίας βαρύτητος όπου ο Χίτλερ δεν είχε ν' αντιμετωπίσει στην εποχή του, απ' την παγκόσμια έλλειψη πόρων έως τα πυρηνικά όπλα του Ισραήλ. Αν προτιθέμεθα ν' αλλάξουμε τον κόσμο προς το καλλίτερο, τότε η μοναδική αξιόλογη κι εποικοδομητική συζήτηση δεν είναι τι ήτο και τι είναι ο Εθνικοσοσιαλισμός, αλλά τι χρειάζεται και τι πρέπει να γίνει για την επίτευξη του σκοπού μας. Μέσα από τρεις μόνο λέξεις: Ενότης μέσω της Ευγένειας. Το κίνημα του Αριανισμού έχει ήδη αρχίσει αυτή τη συζήτηση, και χαιρετίζουμε όλους όσοι συμφωνούν με το σύνθημά μας για να συνεισφέρουν στο έργο μας.

Στην αναφορά μας στον μύθο που θέλει το NSDAP και τους Εθνικοσοσιαλιστές 'ρατσιστές' κι υποκινούντες το μίσος στην κοινωνία, θα επικαλεστούμε ορισμένα στοιχεία που δεν επιδέχονται αμφισβητήσεως ακόμα κι απ' τους σφοδρότερους πολέμιους του Εθνικοσοσιαλισμού. Γνωρίζουν πως η προβολή αυτών των στοιχείων ισοδυναμεί με το γκρέμισμα της προπαγάνδας τους. Ο George Lincoln Rockwell ήτο επικεφαλής του Αμερικανικού Ναζιστικού Κόμματος. Συνήντησε τον Martin Luther King, ο οποίος το 1964 βραβεύτηκε με το Νόμπελ Ειρήνης. Η συνάντηση έλαβε χώρα στη Selma της Alabama, έδρα της κομητείας του Dallas. Αμφότεροι Rockwell και King συμφώνησαν να συνομιλήσουν το ίδιο απόγευμα. Φυσικά ο Rockwell δεν συνήντησε έκτοτε τον King, αφού το ίδιο απόγευμα ο King υποθετικά έπεσε θύμα επιθέσεως απ' τον ακτιβιστή James Robinson που ανήκε στο ρατσιστικό κόμμα 'National State's Rights'. Η συνάντηση επρόκειτο να γίνει σε μία περιοχή όπως η Selma που χαρακτηριζόταν απ' την ισχυρή παρουσία Εβραίων. Έμελλε 3 χρόνια απ' την ημέρα της ιστορικής συναντήσεως, αμφότεροι οι δύο άνδρες να δολοφονηθούν υπό ομιχλώδεις έως σήμερα συνθήκες. Ο King κι άλλοι υπέρμαχοι των πολιτικών δικαιωμάτων οδήγησαν εκατοντάδες νέγρους στο δικαστικό μέγαρο, προκειμένου να ξεκινήσει η εγγραφή τους στους εκλογικούς καταλόγους. Η προσπάθεια αυτή αποτέλεσε μία

πρωτοβουλία του ίδιου του King. Το κόμμα του Rockwell εστιαζόταν στον φυλετικό διαχωρισμό και την αποφυγή φυλετικών συγκρούσεων, κάτι που έρχεται αντιμέτωπο με την συστημική προπαγάνδα που τον ήθελε να προωθεί το διαφυλετικό μίσος. Ο Rockwell θεωρούσε ότι το 'Έθνος του Ισλάμ' κι ο ηγέτης του, Elijah Muhammad, εμφορούνταν από ιδέες κοντινές στις δικές του σε σχέση με τον φυλετικό διαχωρισμό και τις συνωμοσιολογικές θεωρίες που αφορούν τους Εβραίους. Επέτυχαν μία βραχύβια συμμαχία που ενόχλησε τους Εβραίους που επωφελούνται του αλληλοσκοτωμού λευκών και μαύρων, αφήνοντας στο απυρόβλητο τους ίδιους. Ο Rockwell άκουσε με προσοχή την ομιλία του Malcolm X προς τους μαύρους Μουσουλμάνους στον χώρο της Uline Area στην Washington. Μολονότι στο κόμμα του Rockwell άμα τη ιδρύσει του αποκαλούσαν τους Αφροαμερικανούς με τον υποτιμητικό όρο 'Νέγροι', κι ότι είναι διανοητικώς κατώτεροι των λευκών, επέτυχε ν' αναστρέψει αυτό το κλίμα υπέρ ενός πρωτοπόρου συνασπισμού που αποτέλεσε ιστορικό παράδειγμα εναντίον του μίσους που καλλιεργεί ο Εβραίος. Οι νεοναζί του Rockwell κι οι μαύροι Μουσουλμάνοι για πρώτη φορά στην ιστορία συνετάχθησαν στο ίδιο μέτωπο για την επίτευξη του κοινού σκοπού, αυτόν του φυλετικού διαχωρισμού σε συνθήκες αλληλοσεβασμού κι ειρήνης. Την Κυριακή, 25 Ιουνίου του 1961, ο Rockwell συνοδευόμενος από 10 πολιτικούς στρατιώτες του κόμματος συμμετείχαν στην εκδήλωση των μαύρων μουσουλμάνων. Η ομάδα του Rockwell υπέστη τον αναμενόμενο σωματικό έλεγχο απ' την Γκεστάπο του 'Έθνος του Ισλάμ'. Ένας εξ αυτών μετέφερε στον ασύρματο πως 'ο μεγάλος άνδρας έρχεται προς τα μέσα', ενώ η θέση τους ορίσθη στο κέντρο της αιθούσης, περιστοιχισμένοι όντες από 8.000 μαύρους μουσουλμάνους και περικυκλωμένοι από μαύρους δημοσιογράφους που ήθελαν ν' αποσπάσουν δηλώσεις απ' τον Rock- well για την παρουσία και τις αντιλήψεις του. Ο Rockwell καθήλωσε τους δημοσιογράφους με την φράση: 'Οι Μουσουλμάνοι είναι μαύροι Ναζί!', 'Είμαι απολύτως σύμφωνος με το πρόγραμμά τους κι εκτιμώ ιδιαίτερα τον κ. Elijah Muhammad', ενώ διετύπωσε την άποψη ότι η μοναδική διαφωνία με τους Μουσουλμάνους έγκειτο στο εδαφικό μέρος. 'Επιθυμούν ένα μεγάλο κομμάτι της Αμερικής και προτιμώ να πάνε στην Αφρική', ήσαν τα λόγια του Rockwell. Μετά τους πρώτους ομιλητές, τον λόγο έλαβε ο Malcolm X που έδωσε τον τίτλο της ομιλίας του: 'Διαχωρισμός ή Θάνατος'. 'Οι Μουσουλμάνοι δεν ενσωματώνονται και δεν γκετοποιούνται'. Το κοινό φώναζε 'Διαχωρισμός'. Ο Rockwell κι οι συν αυτώ χειροκρότησαν με θέρμη, ενώ συμμετείχαν και στην προσφορά χρημάτων που αιτήθηκαν οι διοργανωτές.

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΦΑΣΙΣΜΟΣ

'Ο Χίτλερ ήτο πνευματικό ενδιάμεσο, ένας ημίθεος, ή ακόμα καλύτερα, ένας μύθος...Ο Μουσολίνι ήτο ένας απλός άνθρωπος', σύμφωνα με τον Carl Jung. Ο συνασπισμός του Άξονος (η ιταλική προπαγάνδα υπεστήριζε μάλιστα ότι ο

Μουσολίνι ήτο σημαντική επιρροή στη σκέψη του Χίτλερ) οδήγησε στην δημοφιλής παρερμηνεία ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν αποτελεί τίποτα άλλο από ένα παρακλάδι του Φασισμού, ή μία εκδοχή του φασισμού, όταν στην πραγματικότητα η μοναδική σχέση Εθνικοσοσιαλισμού-Φασισμού ήτο ότι ήσαν ενάντιοι στο καπιταλιστικό/κομμουνιστικό δίπολο, το οποίο γεγονός αντιπροσωπεύει τις κοινές απόψεις τους και την λογική της πολιτικής συμμαχίας τους. Να σημειωθεί πως πολλοί εντός του NSDAP ήσαν εκείνοι οι οποίοι διακατέχονταν από ένα αίσθημα θετικής πικρίας, αν μπορούμε να το πούμε κατ' αυτό τον τρόπο, απέναντι στην φασιστική Ιταλία προς τα τέλη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, αναλογιζόμενοι ότι συνέβαλαν στην ήττα τους πίπτοντας στα χέρια των Σιωνιστών Συμμάχων. 'Οι ρίζες οδηγούν βαθύτερα όταν προβαίνουμε σε μία υπερεκτίμηση του Φασισμού. Δίχως καν να έχει λάβει υπ' όψιν τις ρεαλιστικές εμπειρίες του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, ο Χίτλερ φαινόταν πως ήτο πεπεισμένος, τουλάχιστον έως το 1943, ότι η θέληση του Μουσολίνι υπερέβαινε τον ιταλικό λαό, κι αυτό τους είχε αναγάγει σ' ένα νέο επίπεδο', μας λέει ο Alfred Rosenberg. Παρ 'όλα αυτά, οι πράκτορες των Σιωνιστών έχουν προωθήσει ακόμα περισσότερο αυτή την κολεγιά, αν μπορούμε να το πούμε έτσι, μετά το πέρας του Β' ΠΠ (παρουσιάζοντας τους Εθνικοσοσιαλιστές ως 'φασίστες', κάτι το οποίο δεν έχει καμία σχέση με την πραγματικότητα), προκειμένου να παρουσιάσουν τον Εθνικοσοσιαλισμό σε γενικές γραμμές ως τίποτα παραπάνω από φασιστική εμπροσθοφυλακή, ώστε ν' αντιμετωπιστεί πιο εύκολα. Ενόσω η εχθρότητα μεταξύ των φασιστών και των ελευθεριακών εντατικοποιείται, είναι σημαντικό να συνειδητοποιήσουμε ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός στέκεται πολιτικά, έξω απ' αυτήν, κι ιδεολογικά πολύ πάνω, απ' αυτή την συζήτηση. Ο Εθνικοσοσιαλισμός είναι κάτι πολύ διαφορετικό απ' την νιτσεϊκή- φασιστική 'Θέληση για Δύναμη'. Είναι η αγωνιώδης Θέληση για Ελευθερία.

'Ο Φασισμός από μόνος του δεν ήτο Εθνικοσοσιαλισμός, εν πλήρη αντιθέσει προς αυτό που πολλοί μισητές κι απ' τα δύο στρατόπεδα φαίνεται ότι πιστεύουν. Ήτο πολιτικό κι οικονομικό σύστημα· όχι κάτι περισσότερο από πολιτική πεποίθηση· κι ενέπνευσε ένα Κίνημα πρακτικής κι άμεσης-όσον αφορά την πίεση του χρόνου-σημασίας, όχι στο κοσμικό πεδίο', λέει η Savitri Devi. Με την έννοια 'Φασισμός', αναφερόμαστε στην απολυταρχία που χρησιμοποιείται απ' την κρατική εξουσία πάνω στην οικονομία, τα μέσα και στα υπόλοιπα εθνικά δίκτυα, ώστε να ενοποιήσει και να κινητοποιήσει την κοινωνία. Ο συμβολισμός του Φασισμού πηγάζει απ' την λέξη Fascismo που ετυμολογείται απ' την λατινική 'fasces' (φάσκες, ενικός: fascis, ιταλικά fascio:φάσιο) που ονομάζονταν συγκεκριμένο αρχαίο ρωμαϊκό έμβλημα εξουσίας, που απεικόνιζε 'ράβδους δεμένες γύρω από έναν πέλεκυ' κι αντιπροσωπεύει την αρχή της ισχύος δια της ενότητος, υπό την έννοια ότι μία δέσμη ράβδων είναι πολύ πιο δύσκολο να σπάσει εν σχέσει με τις μεμονωμένες ράβδους. Ένα ισχυρό επιχείρημα θα μπορούσε ν' αντιπαρατεθεί, ότι το οριστικό παράδειγμα του Φασισμού δεν αντικατοπτρίζεται στην Ιταλία του Μουσολίνι, τουναντίον παραπέμπει στην αρχαία Ρώμη, όπως μας υποδεικνύει ο Hess: 'Σε μία περίοδο

έντονων δυσκολιών οι Ρωμαίοι έδωσαν την απόλυτη εξουσία σ' έναν νέο κι ικανό ηγέτη-κι οι Ρωμαίοι γνώριζαν κάτι όσον αφορά την διακυβέρνηση: Γνώριζαν ότι 'οι άνδρες είναι αυτοί που γράφουν την ιστορία'! Η Ιταλία του Μουσολίνι αποτελεί ένα καλό παράδειγμα του Φασισμού στον μοντέρνο κόσμο, της αναβιώσεως του ρωμαϊκού συμβόλου που συνενώνει ταχέως ό,τι ήτο πριν την έλευση του Μουσολίνι, μία βαθιά διχασμένη κοινωνία. Το Juche της Βορείου Κορέας ('Ολοκληρωματισμός') ως σύστημα αποτελεί ένα εξίσου καλό παράδειγμα του σύγχρονου φασιστικού συστήματος στην πράξη, παρ' όλο που δεν αυτοπροσδιορίζεται κατ' αυτό τον τρόπο. Παρ' όλα αυτά, οι φασίστες (ειδικότερα εκείνοι οι οποίοι αυτοαποκαλούνται έτσι) εξ ορισμού θα πρέπει να είναι κατ' ουσίαν Ρωμαίοι ως προς το εξωτερικό μέρος. Επιπλέον, εν αντιθέσει προς όλα όσα τα αντιφασιστικά/κυριλέ μέσα διακηρύσσουν, οι ρατσιστικές ακροδεξιές ομάδες δεν προωθούν την ενότητα, τουναντίον προάγουν την διαίρεση στην κοινωνία κατά μήκος των εθνικών γραμμών και δεν είναι αυθεντικά φασιστικές, αλλά το ακριβώς αντίθετο. Πρόκειται για το διαχωρισμό των ράβδων σε πολλές υπο-δέσμες που στη συνέχεια μεταβάλλονται σ' ένα υπο-πακέτο όπου η μία ράβδος τάσσεται κατά της άλλης, έως ότου οι ράβδοι σπάσουν. Οφείλουμε ν' αναφερόμαστε σ' αυτούς ως 'ψευδοφασίστες', εν αντιθέσει προς τον αυθεντικό Φασισμό, όπως και στην περίπτωση του νεοναζισμού που είναι το εντελώς αντίθετο απ' τον Εθνικοσοσιαλισμό. Καμία ρατσιστική ακροδεξιά ομάδα ή μεμονωμένο άτομο θα μπορούσαν να υποστηρίξουν ανοικτά ό,τι ο Μουσολίνι είπε: 'Τίποτα δεν πρόκειται να με κάνει να πιστέψω ότι οι βιολογικά ανόθευτες ράτσες μπορούν ν' αποδείξουν ότι υφίστανται ως τέτοιες σήμερα' Η εθνική υπερηφάνεια δεν έχει ανάγκη να κρατηθεί απ' το παραλήρημα της φυλής'. Κατά την άποψη του Μουσολίνι που απηχεί την ρωμαϊκή οπτική, συμπεραίνουμε ότι η ρατσιστική ακροδεξιά άποψη δεν προέρχεται απ' τον ρωμαϊκό πολιτισμό, αλλά απ' τον δυτικό πολιτισμό (ως εκ τούτου, θα ήσαν πιο ακριβείς αν αυτοαποκαλούνταν 'Φαλαγγίτες', κατά την εραλδική των ισλαμόφοβων Φερδινάνδος κι Ισαβέλλα). Υποστηρίζουμε τις προσπάθειες των αυθεντικών (μη-ρατσιστών) Φασιστών να διεκδικήσουν τα fasces, τα σύμβολα της ενοποιήσεως απ' τους ψευδοφασίστες με τον ίδιο τρόπο που κι οι αυθεντικοί Εθνικοσοσιαλιστές βρίσκονται στη διαδικασία της διεκδικήσεως της Σβάστικα-του ιερού συμβόλου της αριστοκρατίας-απ' τους νεοναζί. Οι Ρωμαίοι δεν ήσαν ρατσιστές, κι ως εκ τούτου οι φασίστες δεν θα έπρεπε να είναι ρατσιστές.

Απ' την άλλη, το να πούμε ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός αποτελεί ένα παρακλάδι του φασισμού ισοδυναμεί με το να πούμε ότι ο βεγκανισμός αποτελεί έναν τρόπο μαγειρικής· η δήλωση αυτή δεν είναι τεχνικά εσφαλμένη, ωστόσο είναι διαλεκτική εφόσον εστιαζόμαστε στο αποτέλεσμα παρά στην αιτία. Ο απλούστερος τρόπος για να κατανοήσουμε την ειδοποιό διαφορά μεταξύ Φασισμού κι Εθνικοσοσιαλισμού είναι να κάνουμε ανασκόπηση στην ουσία της ρητορικής τους: 'Φασισμός εστί: Αν εργασθούμε όλοι μαζί, θα έχουμε τη δύναμη να επιτύχουμε οιονδήποτε σκοπό επιθυμούμε. ('Είναι ταπεινωτικό να

παραμένουμε με τα χέρια μας σταυρωμένα, ενόσω οι άλλοι γράφουν ιστορία. Έχει ελάχιστη σημασία ποιός θα κερδίσει. Το να κάνουμε τους ανθρώπους ευτυχισμένους είναι απαραίτητο να τους στείλουμε σε μάχη ακόμα κι αν πρόκειται να ξεφτιλιστούν. Αυτό σκοπεύω να κάνω', σύμφωνα με τον Benito Mussolini. 'Εθνικοσοσιαλισμός εστί: Αυτός είναι ο σκοπός μας. Ο μοναδικός τρόπος για να τον επιτύχουμε είναι να εργασθούμε όλοι μαζί ('Είναι εμπνευσμένοι απ' το αίσθημα ότι είναι επιφορτισμένοι με μία αποστολή να φέρουν εις πέρας, και εμείς είμαστε το ωόν κατά κάποιον τρόπο γι' αυτούς', σύμφωνα με τον Adolf Hitler).

Ο Φασισμός δεν προσδιορίζει πρώτα το στόχο. Αντ' αυτού υπόσχεται στο άτομο μία επιστροφή για να επενδύσει στην συμμετοχή του-στην μορφή της εθνικής ισχύος που επιτυγχάνει αυθαίρετους σκοπούς. Το μότο του Φασισμού: ''Τα πάντα μέσα στο κράτος, τίποτα έξω από το κράτος, τίποτα εναντίον του κράτους' αποτιμάει την αξία των πάντων δια της θετικής ή της αρνητικής επιδράσεώς τους στο κράτος, ωστόσο δεν προσφέρει κάποιον ολοκληρωμένο σκοπό σε σχέση με την αυταξία που αποδίδεται στο κράτος. Μ' άλλα λόγια, η εξουσία αυτή καθαυτή αποτελεί την πνευματική κινητήριο δύναμη για τον Φασισμό, κι ως τούτου προκύπτει ότι τα επιτεύγματα του φασιστικού κράτους θα είναι πάντοτε απλές επιπολαιότητες ώστε ν' αποδείξει την εξουσία του στον εαυτό του ή στους άλλους. Ο Εθνικοσοσιαλισμός, απ' την άλλη, υποστηρίζει ότι η εξουσία είναι απολύτως το μέσο μονάχα για την επίτευξη του στόχου-τον τερματισμό της εκμεταλλεύσεως, ο οποίος κι έχει καθοριστεί εξαρχής και στη συνέχεια κατέστη το κομβικό σημείο επί του οποίου όλα τα άλλα συγκλίνει. Ο Εθνικοσοσιαλισμός επιθυμεί την ατομική συμμετοχή όχι για χάριν της δόξης, αλλά ως απόρροια του καθήκοντος. Οι αξίες του Εθνικοσοσιαλισμού δεν είναι η εξουσία, αλλά η ευγένεια. Η απώτερη στόχευσή μας θα μπορούσε να είναι ισχύς εν τη ενώσει, αλλά στην πραγματικότητα είναι η ενότητα μέσω της ευγένειας. Η Σβάστικα είναι η καρδιά, τα όπλα είναι απλώς εργαλεία.

Ο Φασισμός μπορεί να αποδειχθεί επιτυχημένος ακόμα κι όταν κανείς (συμπεριλαμβανομένου των ηγετών του) ουσιαστικά γνωρίζει ή μεριμνά για τον σκοπό που αιτιολογεί-εξυπηρετεί την ύπαρξη ενός έθνους, εφόσον οι ηγέτες του διατηρούν το έθνος ακμαίο. Αυτό δεν αποτελεί το μείζον για τον Εθνικοσοσιαλισμό, όπου η πίστις στον σκοπό αποτελεί κυρίαρχο στοιχείο. Πρακτικώς, οι φασίστες είναι κρατικιστές, κυνηγόσκυλα της δόξης του κράτους, ενώ οι Εθνικοσοσιαλιστές είναι γνήσιοι ιδεολογικοί ταγοί-πολεμιστές. Παρόλο ορισμένοι φασίστες εσφαλμένα και σε πολλές περιπτώσεις εξυπηρετώντας δόλιες μεθοδεύσεις, αυτοαποκαλούνται Εθνικοσοσιαλιστές, αυτό οφείλεται στο ότι βάσει της φασιστικής οπτικής τους περί τάξεως, τους προκαλείται εντύπωση όσον αφορά την τάξη και την αποτελεσματικότητα της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας, ενώ δεν συμβαίνει το αντίθετο. Το ν' αποκαλέσει κανείς έναν αυθεντικό Εθνικοσοσιαλιστή 'φασίστα' αποτελεί προσβολή, καθότι αυτό απηχεί την άποψη ότι υποκινείται απ' τη δύναμη ωσάν ν' αποτελεί αυτοσκοπό, ενώ δεν

αποτελεί τίποτα άλλο απ’ το μέσο για την επίτευξή του. Όπως περιγράφτηκε απ’ τον Χίτλερ: ‘Το γεγονός ότι στο νέο Ράιχ θα υπάρχει ένας στρατός, τα SS, μία πρόνοια, αυτό θ’ αντικατοπτριστεί στην αποτελεσματικότητα της ασκήσεως της εξουσίας’. ‘Οι άνθρωποι ‘εντός του χρόνου’ είτε δεν διαθέτουν ιδεολογία εξοκλήρου και δεν υποκρίνονται πως διαθέτουν κάποια, ή προσποιούνται ότι υπηρετούν μία πίστη ‘υπεράνω του χρόνου’ ή ‘εναντίον του χρόνου’ κι εκμεταλλεύονται την ιδεολογία για τους δικούς τους σκοπούς (όπως όλοι οι γιαλαντζί Χριστιανοί που μάχονται για τον εαυτό τους μετερχόμενοι το όνομα του Θεού, κι όλοι οι γιαλαντζί Εθνικοσοσιαλιστές για τους οποίους ο αγώνας κάτω απ’ το λάβαρο της Σβάστικα ήτο απλώς ένα μέσο, ώστε ν’ ανέλθουν σε πόστα εξουσίας)’, λέει η Savitri Devi.

Μέρος της συγχύσεως αναδύεται επειδή αμφότεροι οι θεατές βλέπουν τόσο τους φασίστες όσο τους Εθνικοσοσιαλιστές να κριτικάρουν τον ‘υλισμό’, δίχως ν’ αντιλαμβάνονται στη ρίζα του πως η λέξις αυτή χρησιμοποιείται με εντελώς διαφορετικό τρόπο απ’ το κάθε στρατόπεδο. Με την έννοια ‘υλισμός’, ο φασίστας (όπως κι ο Ορθόδοξος Εβραίος) απλώς εννοεί τα καταναλωτικά προϊόντα, όπου τα άτομα αποσπώνται απ’ την κινητήριο δύναμη σ’ αυτή την προσέγγιση. Με την έννοια ‘υλισμός’ ο Εθνικοσοσιαλιστής αναφέρεται όχι μονάχα στα καταναλωτικά προϊόντα, τουναντίον αναφέρεται στην ίδια την κινητήρια δύναμη την οποία ο φασίστας (όπως κι ο Εβραίος) λατρεύει! Στα μάτια μας, ο φασίστας ο οποίος παραιτείται των καταναλωτικών προϊόντων για λόγους εθνικής ισχύος δεν είναι ούτε στο ελάχιστο λιγότερο υλιστής απ’ το καταναλωτή, αλλά μπορεί να θεωρηθεί απλώς πιο κολεκτιβιστής. Παρά την ιδεολογική κατωτερότητα του, λόγω των πλεονεκτημάτων που απορρέουν της απολυταρχικής κυβερνητικής μορφής που λαμβάνει, το φασιστικό έθνος υπερτερεί τρόπον τινά στο ότι έχει δυνατότητα ταχείας αναπτύξεως σε κάτι πιο ουσιαστικό, για παράδειγμα, οπόταν η θρησκεία είναι σε θέση να παράσχει όραμα τους σκοπούς κι όταν το έθνος παίρνει τη θρησκεία αρκετά σοβαρά ώστε να συνεχίσει (όπως έκανε ο Βέλγος Leon Degrelle με το πείραμα του Ρεξισμού, όπου προοριζόταν να εξελίχθεί σε ιδεολογία ‘χριστιανικού σοσιαλισμού’ με έμφαση στο Βέλγιο), ή οπόταν ο ηγέτης του μετατρέπεται σε Εθνικοσοσιαλιστή με την πάροδο του χρόνου. Έχοντας αυτό κατά νου, μπορούμε να δείξουμε σε γενικές γραμμές ανοχή σ’ ένα φασιστικό κράτος απ’ ότι σ’ ένα δημοκρατικό κράτος σε κάθε χώρα, ακόμα κι αν δεν συμφωνούμε με τις πολιτικές θέσεις του εκάστοτε ηγέτη, δεδομένου ότι τουλάχιστον απλοποιείται το πρόβλημα στην κατάκτηση της εξουσίας από έναν ηγέτη, παρά να κερδίσουμε τις μάζες, επ’ ωφελεία της ιδεολογίας μας. Ο Εθνικοσοσιαλισμός επιδιώκει να κερδίσει την λαϊκή κοινότητα μέσω της αλήθειας που απορρέει του προγράμματός του, το οποίο αποτελεί την εγγύηση για την ευημερία της λαϊκής κοινότητος.

Ως Εθνικοσοσιαλιστές, οφείλουμε να είμαστε ανοικτόμυαλοι απέναντι σε ευρύτερες συμμαχίες και συνασπισμούς με αυθεντικούς φασίστες για χάριν της επιτεύξεως κοινών πρακτικών σκοπών (π.χ. στο πεδίο του αντισιωνισμού), υπό την προϋπόθεση ότι η φασιστική ηγεσία έχει στοιχεία άξια θαυμασμού, όπως

προσωπικότητα, λογική, αυτογνωσία κι όραμα). Οι Εθνικοσοσιαλιστές πρέπει να είναι πολύ επιφυλακτικοί απέναντι σ' οιαδήποτε απόπειρα αποδομήσεως τους και της μετατροπής τους σε φασίστες, όπως δεν πρέπει ποτέ να υποτιμώνται τα ματαιόδοξα θέλγητρα της εξουσίας και του μεγαλείου. Για παράδειγμα, η συγκέντρωση πλούτου κατακρίνεται ακόμα κι απ' τους Εβραίους στην Παλαιά Διαθήκη, καθότι αποτελεί παραπλανητικό ύφαλο ακόμα και για τους Βασιλείς. Αυτό αποτελεί ένα στοίχημα το οποίο κι η Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία δεν πρόλαβε χρονικά, ώστε να το αντιμετωπίσει. Περιμένουμε ότι οι πράκτορες των Σιωνιστών θα κάνουν το παν, θα μετέλθουν όλων των μέσων, ώστε να διεισδύσουν στα κινήματα που τάσσονται υπέρ της απολυταρχίας, να προωθήσουν την ιδέα του Φασισμού αντί του Εθνικοσοσιαλισμού, όπως και τον ψευδοφασισμό αντί του αυθεντικού Φασισμού, να προκαλέσουν σκοπίμως κλίμα συγχύσεως, προσδίδοντας στο καθέναν μία πλαστή εικόνα 'Φασισμού', ο οποίος στην πραγματικότητα δεν θα είναι τίποτα άλλο από ψευδοφασισμός, ώστε να χειραγωγήσουν τέτοια κινήματα εξυπηρετώντας την σιωνιστική ατζέντα μέσω αυτών. Στην Ευρώπη κυρίως, και στην Ελλάδα, υπάρχουν τέτοιοι, οι οποίοι είναι συνομιλητές κι ομοτράπεζοι με εκείνους που τύποις εχθρεύονται. Προσοχή λοιπόν σ' όσους δηλώνουν 'φασίστες' ή εκθειάζουν τον 'Φασισμό'. 'Η λαγνεία για ευχαρίστηση κι η αποκαλούμενη 'δόξα'...αποτελούν το γνώρισμα του βαρβάρου', λέει ο David Myatt

Άρθουρ Σοπενχάουερ και Φρειδερίκος Νίτσε

Η υποθετική ιδεολογική σύνδεση μεταξύ του Νίτσε και του Χίτλερ εδράζεται σε τίποτα παραπάνω απ' την παραπλανητική φωτογραφία του Χίτλερ στο Αρχείο Νίτσε το 1933, το οποίο επεσκέφθη όχι από δικό του ενδιαφέρον, τουναντίον μετά απ' την επιμονή της Elisabeth Foerster (χρηματοδότης του NSDAP). Δεν υπάρχει κανένα στοιχείο που ν' αποδεικνύει ότι ο Χίτλερ ή ο Εθνικοσοσιαλισμός επηρεάστηκαν καθοιονδήποτε τρόπο απ' τον Νίτσε, το εντελώς αντίθετο συνέβη, αν λάβουμε υπ' όψιν μας ότι στη διάρκεια μυστικών συζητήσεων με τον Hans Schemm κατήγγειλε τα μέλη της αποκρυφιστικής ομάδας 'Εταιρεία της Θούλης' ότι επιχείρησαν να προσδώσουν νιτσεϊκή καταγωγή στον Εθνικοσοσιαλισμό. Αυτά τα λόγια του Χίτλερ: '"Έχω ρητά κι επανειλημμένα απαγορεύσει κάτι τέτοιο! Όλα αυτά τα σκουπίδια σχετικά με τα μέρη όπου γίνεται το 'εκκλησίασμα' (The Thing'), τα φεστιβάλ για το ηλιοστάσιο, το φίδι της Midgard, κι όλα τα συναφή αποτελούν σκουπίδια με τα οποία πασπαλίζουν την γερμανική προϊστορία. Έπειτα διαβάζουν αποσπάσματα του Νίτσε παρέα με δεκαπεντάχρονα αγόρια και χρησιμοποιούν επιλεγμένες φράσεις, σκιαγραφώντας το πορτραίτο του Υπερανθρώπου, εξαπατώντας τα αγόρια με κλισέ: Εσύ είσαι-ή ότι είσαι ό,τι είσαι προορισμένος να γίνεις'. Κάθε ομοιότητα με πρόσωπα και καταστάσεις της πραγματικότητος επαφίεται τη κρίσει σας. Στην πραγματικότητα, η κύρια φιλοσοφική επιρροή του Χίτλερ αδιαμφισβήτητα

προέρχεται απ’ τον Σοπενχάουερ, τα έργα του οποίου μελετούσε ήδη απ’ την εποχή που ήτο στρατιώτης στη διάρκεια του Α’ Παγκοσμίου Πολέμου κι έπειτα εκ νέου υπό την καθοδήγηση του φανατικού μελετητή του Σοπενχάουερ και μέντορά του, Dietriech Eckart. Ο Alfred Rosenberg μνημονεύει εκείνες τις ημέρες της ‘μυστικής’ μαθητείας τους: ‘Μερικές φορές, όταν πήγαινα να τον δω το πρωί, με συναντούσε στις σκάλες και θα κατέβαλε την τελευταία του προσπάθεια να διαβάσει τότε εκεί...Ή αλλιώς, ο Eck- art μπορούσε απλώς να επικαλεστεί ένα άλλο όμορφο απόσπασμα του αγαπημένου του φιλοσόφου Σοπενχάουερ, το οποίο θα επέμενε να μου διαβάσει επί τόπου’. Μία άλλη καταλυτική επιρροή για τον Χίτλερ ήτο ο Ριχάρδος Βάγκνερ (άσπονδος εχθρός του Νίτσε και φανατικός μελετητής του Σοπενχάουερ), έως σημείου να λέει πως: ‘Οιοσδήποτε επιθυμεί να κατανοήσει σε βάθος τον Εθνικοσοσιαλισμό πρέπει πρότινος να γνωρίσει την σκέψη του Βάγκνερ. Εκ διαμέτρου αντίθετα, ο Νίτσε που έχει συνδεθεί με τον Εθνικοσοσιαλισμό (σκοπίμως απ’ τους εχθρούς του) ήτο πολέμιος του Βάγκνερ και του Σοπενχάουερ. ‘Ανάξια η προσπάθεια που έχει γίνει προκειμένου να δείτε τον Βάγκνερ και τον Σοπενχάουερ ως μορφές της ψυχικής ασθένειας: θα κερδίσετε ασύγκριτα πιο ουσιαστικές πληροφορίες, καθιστώντας επιστημονικά πιο ακριβές το είδος της παρακμής που αμφότεροι αντιπροσωπεύουν’, είναι τα λόγια του Νίτσε. Συνεπώς, είναι θεωρητικά τουλάχιστον αδύνατο ο Εθνικοσοσιαλισμός να είναι νιτσεϊκός. Τουναντίον, είναι ο Φασισμός, πέρα και πάνω από οποιαδήποτε άλλη ιδεολογία νιτσεϊκής επιδράσεως ή νιτσεϊκός.

Στον πυρήνα του, ο Φασισμός διακρίνεται από μεγάλη συμβατότητα όσον αφορά την ιδέα του Υπερανθρώπου, κι είναι κοινότοπο για τους φασίστες να βρίσκουν ελκυστική μία τέτοια ιδέα, την οποία μπορούν να την εντάξουν στις πολιτικές πεποιθήσεις τους που αποθεώνουν την δύναμη, εκπηγάζουσα στον μεγαλύτερο βαθμό απ’ το κράτος. Ανεξαρτήτως τι ισχυρίζεται η σιωνιστική σχολή, ο Εθνικοσοσιαλισμός συσχετίζεται άμεσα του Άριου Μύθου, κι είναι περισσότερο συμβατός με το περιεχόμενο της αρχαίας ιδέας του Καταστροφέα Εχθρού (Arhat). Η μεταξύ τους διαφορά έγκειται στο ότι ο Υπεράνθρωπος αποτελεί εξέλιξη που αναφέρεται σε μία μελλοντική κατάσταση (μέσω της υπερβάσεως της ανθρώπινης καταστάσεως) καθιστώντας τον μία πνευματική μορφή του μετανθρωπισμού, ενώ ο Καταστροφέας (Εχθρός) αποτελεί αναγωγή σε μία γνήσια κατάσταση (μέσω της καταστροφής των εχθρών που ευθύνονται για την παρακμή). Ο Υπεράνθρωπος ως ιδέα δεν εδράζεται στην Άρια πνευματικότητα, εν αντιθέσει με τον Καταστροφέα (Εχθρό) που ανήκει στον πυρήνα της Άριας πνευματικότητος και της Αυθεντικής Ευγένειας. ‘Η δόξα είναι κάτι που πρέπει να κερδηθεί· η τιμή, αποτελεί κάτι που δεν πρέπει να χαθεί’, λέει ο Arthur Schopenhauer. Ο Φασίστας αντιλαμβάνεται την διάκριση των ανθρώπων, σε αφέντες και δούλους, προτιμώντας ν’ ανήκει στους αφέντες. Ο Εθνικοσοσιαλιστής, εν αντιθέσει προς αυτόν, θεωρεί τον αφέντη και τον δούλο ότι αποτελούν 2 όψεις του ίδιου: του βαρβάρου. Ο Εθνικοσοσιαλιστής αντιλαμβάνεται την διάκριση των ανθρώπων, σε βαρβάρους κι ιππότες, προτιμώντας ν’ ανήκει στους ιππότες-συνάμα υπερασπιστές των

καταπιεζόμενων, τιμωρούς όλων των καταπιεστών. Ο βάρβαρος αποτελεί έναν πνευματικό δούλο, ανεξαρτήτως πόσο ισχυρός καταφέρνει να γίνει, γιατί στερείται της ευγένειας. Μόνο ο ιππότης είναι πραγματικά ελεύθερος. ‘Ο Ζαρατούστρα του Νίτσε. Άμεσα με απορρόφησε το σύνολο του έργου, ωστόσο κάτι με ξένισε σ’ αυτό. Αυτό ήτο, όπως συμπέρανα λίγο αργότερα, το υπερβολικά τραγικό στοιχείο, ίσως ακόμα και το θεατρικό του στοιχείο που σε μένα φάνηκε ως κάτι που προέκυψε εκ προθέσεως και όχι λόγω εγγενούς τελειότητος’, είναι τα λόγια του Alfred Rosenberg.

<u>Η Κρίση του Πάρι και το Δίδαγμά της</u>

‘Η οργάνωση αποτελεί μονάχα ένα απαραίτητο κακό. Στην καλύτερη εκδοχή της αποτελεί μονάχα ένα μέσο για να προσεγγίσουμε συγκεκριμένους σκοπούς. Το χειρότερο που μπορεί να συμβεί είναι να μετατραπεί σ’ έναν αυτοσκοπό’, λέει ο Adolf Hitler. Για να τιμήσει τους γάμους του Πηλέα με τη Θέτιδα, ο Δίας, οργάνωσε μία δεξίωση στον Όλυμπο. Κάλεσε όλους τους θεούς, τις θεές και τους ημιθέους εκτός απ’ την Έριδα, τη θεά της διχόνοιας. Για εκδίκηση, η Έριδα πέταξε ένα χρυσό μήλο που έγραφε πάνω του τη λέξη ‘καλλίστη’, δηλαδή ‘για την ομορφότερη’, μέσα στη δεξίωση, προκαλώντας έτσι διένεξη ανάμεσα στις θεές ποιά εννοούσε το μήλο. Διεκδίκησαν το μήλο η Ήρα, η Αθηνά κι η Αφροδίτη. Ζήτησαν απ’ τον Δία να επιλέξει μία απ’ αυτές. Ο Δίας, μη μπορώντας ν’ αποφασίσει, επέλεξε τον Πάρι ώστε να κρίνει. Συνοδευόμενες απ’ τον Ερμή, οι τρεις θεές πλησίασαν τον Πάρι ενώ έβοσκε τα βόδια του στο βουνό. Προσπάθησαν να τον δωροδοκήσουν: Η Ήρα του προσέφερε πολιτική δύναμη για όλη την Ασία και πλούτη. Η Αθηνά, ικανότητα στη μάχη και σοφία. Η Αφροδίτη, τέλος, του προσέφερε την Ωραία Ελένη, την ομορφότερη γυναίκα πάνω στη Γη. Ο Πάρις επέλεξε την Αφροδίτη. Η Ελένη ήτο ήδη παντρεμένη με τον βασιλιά Μενέλαο της Σπάρτης, οπότε ο Πάρις θα έπρεπε να την απαγάγει, όπως κι έκανε. Σύμφωνα με μία εκδοχή, η Αφροδίτη ενεφύσησε έρωτα στην Ελένη για τον Πάρι, οπότε τον ακολούθησε με τη θέλησή της. Η εκστρατεία των Ελλήνων για να πάρουν πίσω την Ωραία Ελένη υπήρξε η αιτία του Τρωικού Πολέμου: Η Ελένη ήτο διάσημη για την ομορφιά της κι είχε πολλούς μνηστήρες, τους γενναιότερους ευγενείς της Ελλάδας. Ακολουθώντας συμβουλή που έδωσε ο Οδυσσέας, ο πατριός ή πατέρας της ο Τυνδάρεως έβαλε όλους τους μνηστήρες να ορκισθούν ότι θα υπερασπίζονταν τον μελλοντικό γάμο της Ελένης, όποιος κι αν ήτο ο σύζυγός της. Μόλις λοιπόν η Ελένη έφυγε με τον Πάρι στην Τροία, ο Μενέλαος υπενθύμισε αυτό τον όρκο. Μιλώντας πολιτικά, μείζον δεν είναι ότι ο Πάρις έκανε λάθος επιλογή. Ως πολιτικοί επαναστάτες ήδη γνωρίζουμε ότι η Αφροδίτη που αντιπροσωπεύει την ικανοποίηση της ηδυπάθειας, απετέλεσε λάθος επιλογή. Πρέπει να επικεντρωθούμε όχι στον τριπλό χαρακτήρα της επιλογής, αλλά ότι αποτελεί προειδοποίηση ότι μεταξύ αυτών υπάρχουν δύο λάθος επιλογές. ‘Είναι ακριβώς εδώ, σε κοινή θέα, υπάρχει ακόμη και στο όνομά του’. Ο Jung είπε ότι ‘freud’ στα γερμανικά σημαίνει ευχαρίστηση. Κι όντως ο Freud επικεντρώθηκε στη

θεωρία του ακριβώς στην σεξουαλική ευχαρίστηση. 'Adler' είναι το αρπακτικό πουλί στα γερμανικά και το ψυχολογικό δόγμα του έλαβε ως βάση του το ένστικτο της εξουσίας. 'Jung' σημαίνει νεότητα κι ο σπουδαίος ιατρός τοποθέτησε την αναγέννηση στο κέντρο της διδασκαλίας του, στάθηκε στην πλώρη του πλοίου της αιώνιας νεότητος. Στο σπίτι του υπάρχει μία πινακίδα που αναγράφει: ''Ημαστε νέοι, συμβολίζουμε την αιώνια νεότητα'. Το γνώριζε καλά', λέει ο χιλιανός εσωτεριστής Miguel Serrano. Υποπτευόμαστε ότι εκείνοι που συγχέουν τον Φασισμό με τον Εθνικοσοσιαλισμό είναι αυτοί που δεν κατανοούν την διαφορά μεταξύ των δώρων της Ήρας (που καθιστούσε τον Πάρι διοικητή των ισχυρών βασιλείων του κόσμου) και της Αθηνάς (που καθιστούσε άτρωτο τον Πάρι στη μάχη). Μία κοινή ερμηνεία θα μας κάνει να συμπεράνουμε ότι η διασφάλιση της στρατιωτικής κυριαρχίας είναι άχρηστη άνευ της διασφαλίσεως της πολιτικής κυριαρχίας, αλλά αυτό προϋποθέτει ότι υπάρχουν στρατιώτες ενός έθνους, διατεθειμένοι ν' αγωνιστούν για την επιβίωση του έθνους. Μονάχα μέσω της κατανοήσεως ότι ένα έθνος δεν έχει λόγο για να επιβιώσει εάν δεν πολεμήσει, παρεκτός αν παλέψει για έναν υπερβατικό σκοπό, τότε το δώρο της Αθηνάς έχει πραγματικά νόημα. Προφανώς, το δώρο της Ήρας και της Αθηνάς θ' απευθύνονταν σε διαφορετικά είδη ανθρώπων. Θα περιμέναμε η διάσπαση να συσχετιζόταν περισσότερο με το σχίσμα μεταξύ φασιστών κι εθνικοσοσιαλιστών. Παρεμπιπτόντως, ότι ο Άρης κι ο Ήφαιστος (υιοι της Ήρας) επισκίαζαν την Αθηνά σε δεξιότητες, ενώ απουσίαζε τελείως ο ευγενικός χαρακτήρας της είναι ισοδύναμο με τις επιφανειακές και μόνον ομοιότητες μεταξύ Φασισμού κι Εθνικοσοσιαλισμού που συζητήθηκαν παραπάνω, κι ελπίζουμε ν' αναδειχθεί περαιτέρω ο μεγάλος κίνδυνος που ελλοχεύει, διότι συγχέει αμφότερους. Δοθείσης μίας δεύτερης ευκαιρίας ώστε να επιλέξουμε το ορθόν θα μπορούσε ν' αναδυθεί στο προσεχές μέλλον. Αν προβούμε σε λάθος επιλογή ξανά, δεν μπορούμε να πούμε πόσο θα χρειαστεί να περιμένουμε να μας δοθεί μία τρίτη ευκαιρία.

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

'Η θυσία αποτελεί εγγενές στοιχείο στον Σοσιαλισμό. Ο Εβραίος, εν τούτοις, δεν αντιλαμβάνεται αυτό καθόλου. Ο σοσιαλισμός του προϋποθέτει την θυσία των άλλων για λογαριασμό του. Ο αγών που επί του παρόντος διεξάγουμε στο σήμερα μέχρι τη νίκη ή το πικρό τέλος, είναι στη βαθύτερη έννοια του όρου, μία πάλη ανάμεσα στο Χριστό και τον Μαρξ. Απ' την μία είναι ο Χριστός που αντιπροσωπεύει την αρχή της αγάπης. Απ' την άλλη ο Μάρξ που αντιπροσωπεύει την αρχή του μίσους', λέει ο Joseph Goebbels. Η σχέση μεταξύ Εθνικοσοσιαλισμού και Κομμουνισμού γίνεται απλούστερα κατανοητή μέσα απ' την αντιπαραβολή των κομμουνιστών και των αντι-κομμουνιστών του σήμερα. Επειδή ο Χίτλερ συνεχώς ομιλούσε ανοικτά εναντίον του Μαρξισμού (*), και στην πραγματικότητα επειδή το NSDAP ήτο ουσιαστικά ένα δημιούργημα, ώστε

να μετριάσει, στην εποχή που ακολούθησε του Α' ΠΠ, την διάδοση του Μαρξισμού στη Γερμανία, ο οποίος απειλούσε να διχάσει την κοινωνία, προέκυψε η κοινή παρανόηση ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός ήτο αντίθεση στον Κομμουνισμό. Άλλοι παρέβλεψαν ότι το NSDAP συνεκροτήθη εξαιτίας της προσχωρήσεως πολλών πρώην μελών κομμουνιστικών κομμάτων που υπήρχαν στην Γερμανία την εποχή εκείνη, για τον λόγο ότι ο ίδιος ο Χίτλερ πίστευε ότι τα άτομα που ελκύονταν απ' τον κομμουνισμό, παραπλανημένοι όντες, ανταποκρίνονταν στην ριζοσπαστική προσωπικότητα που τους καθιστούσε επίδεκτους στον Εθνικοσοσιαλισμό. Το ίδιο συνέβη και σ' άλλες περιπτώσεις εκτός των συνόρων της Γερμανίας. Ο Miguel Serrano, για παράδειγμα, ήτο ένας κομμουνιστής που έκανε στροφή στον Εθνικοσοσιαλισμό. Η αλήθεια είναι ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός κι ο Κομμουνισμός δεν εκκινούν ο ένας ως αντίθεση προς τον άλλον, τουναντίον μπορούμε να πούμε πως αμφότεροι μοιράζονται ή συναγωνίζονται ως προς την αντίθεσή τους στον καπιταλισμό, όπως κατεγράφη στην προκήρυξη του NSDAP που έφερε τον τίτλο: 'Αυτή είναι η Μάχη Σου εναντίον του Καπιταλισμού, Μαρξιστή;'. Άδραξαν υποστήριξη απ' την ίδια ανθρώπινη δεξαμενή, εξ ου κι η αντιπαλότητα μεταξύ τους. Η αιτία για την οποία μετέπειτα οι Μαρξιστές συγγραφείς (σχεδόν όλοι τους Εβραίοι) μίσησαν τον Χίτλερ τόσο πολύ οφείλεται στο ότι ο Χίτλερ εξέθεσε στο φως ότι καπιταλισμός και κομμουνισμός αποτελούν τους δύο πόλους μίας ανόητης κι εσφαλμένης διχόνοιας που εξυπηρετεί τον Σιωνισμό.

Το Πρόβλημα της Καταπιέσεως

'Ο Σοσιαλισμός μας στοχεύει βαθύτερα. Γιατί πρέπει ν' αναλωθούμε στο να κοινωνικοποιήσουμε τις τράπεζες και τα εργοστάσια; Κοινωνικοποιούμε τις ανθρώπινες υπάρξεις', λέει ο Adolf Hitler. Το σημείο πολεμικής εκκινήσεως του Εθνικοσοσιαλισμού και του Κομμουνισμού είναι το ίδιο: ο καταπιεστής είναι κακός. Το μοιραίο λάθος του κομμουνιστή είναι ότι υποθέτει εσφαλμένα ότι ο καταπιεστής είναι κακός κι ο δούλος είναι a priori καλός. Ο κομμουνιστής αγνοεί τις παραμέτρους της γνήσιας ηθικότητος, κι αντ' αυτού αναθεματίζει ή καλύτερα προσδιορίζει την ανωτερότητα σε σχέση με το να είναι κανείς στη θέση του καταπιεζόμενου. Ο Εθνικοσοσιαλιστής, εν αντιθέσει προς αυτόν, γνωρίζει ότι οι περισσότεροι δούλοι θα μπορούσαν να εξελιχθούν χαιρέκακα σε καταπιεστές στη θέση των τωρινών καταπιεστών αν τους δοθεί η ευκαιρία να το κάνουν, κι επομένως δεν είναι καθόλου καλύτεροι απ' τους τωρινούς καταπιεστές τους (όχι ότι αυτό δικαιολογεί την δουλεία τους). ''Μέχρι τώρα, ποτέ και πουθενά δεν έχει υπάρξει αληθινά κοινωνικό κράτος. Παντού και πάντοτε ο ανώτερος φλοιός (της κοινωνίας) έκλινε πολύ πιο έντονα στην αρχή: 'ότι είναι δικό σας, είναι δικό μας', παρά στο 'ότι είναι δικό μας, είναι δικό σας'. Αυτοί οι σοφολογιότατοι δύνανται να κατηγορήσουν τον εαυτό τους μονάχα ότι οι ανήκοντες στο κατώτερο στρώμα, διακρινόμενοι από οργή, διαπράττουν το ίδιο λάθος. Ο Εβραίος είναι ικανός ν' αδράξει όφελος κι απ' τις δύο πλευρές. Η μία προωθεί τις υποθέσεις του, κι η άλλη τις διεκπεραιώνει'. Ως εκ τούτου, είμαστε αντίθετοι και στους δυο", κατά τον Adolf Hitler.

Επιπλέον ο Εθνικοσοσιαλιστής αντιμετωπίζει ένα πιο σύνθετο πρόβλημα απ' τον κομμουνιστή. Ο κομμουνιστής προσπαθεί ν' ανατρέψει την παρούσα σχέση καταπιέσεως. Ο Εθνικοσοσιαλιστής είναι σε εγρήγορση ότι δεν πρέπει η τρέχουσα σχέση καταπιέσεως πράγματι ν' ανατραπεί μόνο, αλλά κι ο αντικαταστάτης της δεν πρέπει να εξελιχθεί σ' έναν άλλο καταπιεστή με την πάροδο του χρόνου, καθώς αυτό απαιτείται απ' την ίδια την ιδεολογία του, η αντιμετώπιση της διαφορετικής ποιότητος (συμπεριλαμβανομένου της κληρονομικής ποιότητος) των χαρακτήρων των ανθρώπων, σ' αντίθεση με τον απλώς διαφορετικό προορισμό τους στη ζωή, όπως είναι ο μοναδικός στόχος του κομμουνιστή, ν' ανατρέψει τον καταπιεστή, ώστε να αποτελέσει την αυθεντία στις σχέσεις των ανθρώπων, είτε αυτές αφορούν την εργασία, είτε σ' οποιοδήποτε άλλο κομμάτι της ζωής ενός λαού, ενός έθνους, ενός κράτους. Ο κομμουνιστής παύει να είναι κομμουνιστής, οπόταν ανατρέψει τον καπιταλιστή. Τότε γίνεται καπιταλιστής στη θέση του καπιταλιστή. Γι' αυτό οι εκπρόσωποι αυτών των δύο πόλων συνεργάζονται άριστα μεταξύ τους, παρά τις φαινομενικές διαφορές τους. 'Εάν ένας λαός κι ένα κράτος εκμεταλλευτούν αυτό το δίδαγμα για ν' αναπτύξουν τον πυρήνα του έθνους τους που είναι ό,τι πιο πολύτιμο από φυλετικής απόψεως...ο λαός ως σύνολο στη συνέχεια θ' απολαύσει το πολυτιμότερο των αγαθών που συνίσταται στη φυλετική ποιότητα που διεμορφώθη σε πραγματικά ευγενείς γραμμές', λέει ο Adolf Hitler. Το κομμουνιστικό κράτος αντιτίθεται στην ιδιωτική περιουσία και την οπλοκατοχή επειδή δεν μπορεί καν να εμπιστευτεί τους πολίτες του, ότι μπορούν να είναι αφοσιωμένοι κομμουνιστές. Τουναντίον, το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος δεν εγείρει προβληματική σε σχέση με την ιδιωτική περιουσία και την οπλοκατοχή (πράγματι, απαιτεί την υποχρεωτική κατοχή πυροβόλου όπλου) επειδή εμπιστεύεται τους πολίτες του ότι μπορούν να είναι αφοσιωμένοι Εθνικοσοσιαλιστές. Ο Χίτλερ ρεζίλεψε τους κομμουνιστές μεταξύ άλλων ως εξής: 'Ακόμη και για τους Μπολσεβίκους, η έννοια της συλλογικής ιδιοκτησίας έχει τα όριά της. Τα παντελόνια...θεωρούνται ιδιωτική περιουσία'. Παρ'όλο που αμφότεροι στοχεύουν στην ενθάρρυνση της συμβολής στα κρατικά προγράμματα, η κομμουνιστική προπαγάνδα λειτουργεί μειώνοντας τη σημασία του ατόμου ως προς την συλλογικότητα, η Εθνικοσοσιαλιστική προπαγάνδα λειτουργεί προάγοντας την σημασία του ατόμου. Ακόμα μία φορά διαπιστώνουμε την άρρητη κομμουνιστική δυσπιστία απέναντι στους οπαδούς του ίδιου του Κομμουνισμού: υποθέτει ότι ο ατομικισμός θα οδηγήσει πάντοτε στον εγωισμό, οπότε η διέξοδός του είναι να πνίξει την απήχησή του με τον κολλεκτιβισμό. Ακόμα μία φορά διαπιστώνουμε την άρρητη Εθνικοσοσιαλιστική πίστη στην λαϊκή κοινότητα: πιστεύει πως λέγοντας στο λαό πως ο καθένας τους μπορεί να γίνει ήρωας, ο καθένας θα ζήσει τη ζωή του εμπνεόμενος απ' αυτό το ιδεώδες. Ο Κομμουνισμός παράγει νέους καταπιεστές- δούλους, ενώ ο Εθνικοσοσιαλισμός παράγει ελεύθερους ανθρώπους. Το κομμουνιστικό κράτος κατηχεί τον πληθυσμό (αυτό συνέβαινε μέσω των βίαιων μεθόδων του Pavlov για την τροποποίηση της συμπεριφοράς), ν' αποδεχθούν τον κομμουνισμό

ανεξαρτήτως της εσωτερικής ποιότητός τους. Το Εθνικοσοσιαλιστικό κράτος επιλέγει Άριους, ώστε να πλαισιώσουν τον λαό του. Ακόμη κι ένα γνήσια ανθρωποκεντρικό κομμουνιστικό κράτος πρέπει να καταγράφει και να παρακολουθεί επί του συνόλου οιαδήποτε πτυχή της ιδιωτικής ζωής των πολιτών του προκειμένου να λειτουργήσει. Το Εθνικοσοσιαλιστικό κράτος, προβαίνοντας σε 'αντίποινα' κατά της δημογραφικής τυραννίας της αναπαραγωγής, μπορεί ν' αντέξει οικονομικά να είναι σε μεγάλο βαθμό μη παρεμβατικό στις ιδιωτικές υποθέσεις των πολιτών. Η διαφορά έγκειται στο επίπεδο της σκέψεως. Ο Κομμουνισμός προσεγγίζει το πρόβλημα της καταπιέσεως απ' την άποψη των 'δικαιωμάτων', διακηρύσσοντας ότι όλοι έχουν ίδιο δικαίωμα στο να μην υφίστανται κανενός είδους καταπίεση. Ο Εθνικοσοσιαλισμός προσεγγίζει το πρόβλημα της καταπιέσεως απ' την άποψη των καθηκόντων, διακηρύσσοντας ότι όλοι έχουν το ίδιο καθήκον, να μην καταπιέζουν τους άλλους. Ο Κομμουνισμός εστιάζεται στην ανάδειξη των 'δικαιωμάτων' των ανεύθυνων,ενώ ο Εθνικοσοσιαλισμός εστιάζεται στην ανάδειξη των υπεύθυνων. Ο Κομμουνισμός προτάσσει το δικαίωμα κι ο Εθνικοσοσιαλισμός το καθήκον.

Το Πρόβλημα της Ανισότητος

'Ο Μπολσεβικισμός κηρύττει την διεθνή πάλη των τάξεων...Ο Εθνικοσοσιαλισμός αποσκοπεί να γεφυρώσει και ν' αμβλύνει τις δυσμενείς αντιθέσεις όπου αυτές υπάρχουν στην κοινωνική ζωή, και να ενώσει το σύνολο του πληθυσμού με την συλλογική εργασία', κατά τον Adolf Hitler. Η διαφορά μεταξύ του κομμουνιστή και του Εθνικοσοσιαλιστή σε σχέση με την ατζέντα τους στο κομμάτι της ανισότητος είναι ριζωμένη στην αντίληψη της ροής της ιστορίας. Ο κομμουνιστής θεωρεί πως η ιστορία αποτελεί μία ακολουθία των διοικητικών βελτιώσεων: ότι η δουλοπαροικία αποτελεί μία βελτίωση σε σχέση με την κινητή περιουσία, ότι ο καπιταλισμός αποτελεί βελτίωση σε σχέση με τη δουλοπαροικία. Η αντικατάσταση του Καπιταλισμού απ' τον Κομμουνισμό, για τον κομμουνιστή, είναι το τελευταίο στάδιο μιας συνεχούς εξελίξεως των ανισοτήτων στο δρόμο για την ισότητα. Σε πλήρη αντίθεση, ο Εθνικοσοσιαλιστής, αφηγείται την ιστορία σαν παραμύθι του πνευματικού εκφυλισμού: η δουλοπαροικία είναι χειρότερη απ' ό, τι η κινητή περιουσία (γιατί οι δουλοπάροικοι είναι λιγότερο ενήμεροι για ό,τι αφορά την υποδούλωσή τους, ενώ σε περίπτωση απουσίας τους η ζωή τους αντιμετωπίζεται ως περιουσιακό στοιχείο, όπως κι ο καπιταλισμός είναι χειρότερος απ' τη δουλοπαροικία (γιατί οι προλετάριοι είναι ακόμα λιγότερο ενήμεροι για ό,τι αφορά τις δικές τους συνθήκες υποδουλώσεως, αφού τους δίνεται η φαινομενική επιλογή της αναζητήσεως εργασίας). Ο Εθνικοσοσιαλιστής θεωρεί ότι ο Κομμουνισμός είναι χειρότερος κι απ' τον Καπιταλισμό γιατί η όποια επιτυχία-παρουσιάζεται ως προλεταριακή νίκη επί των αστών-και εξακολουθεί να κάνει τα υποκείμενά ν' αγνοούν πλήρως την υποδούλωσή τους. Ο Εθνικοσοσιαλισμός αυτός καθαυτός, απ' την άλλη, αγωνίζεται εναντίον αυτής της ροής που δεν είναι μία ροή προς

την αύξηση της ισότητος, αλλά μία ροή προς την αύξηση της δουλικότητος, δηλαδή την αδυναμία της αναγνώρισεως της δουλείας. Η κατάσταση της μεγίστης και πλήρως βιωμένης δουλικότητος που θα επέφερε τον Κομμουνισμό, η λεγόμενη 'Ουτοπία του εργαζομένου', είναι ακριβώς ένα άλλο όνομα για τη Σιών. 'Με βεβαιότητα, ο σύγχρονος άνθρωπος δεν 'επικυρώνει' την σκλαβιά· τουναντίον την καταγγέλλει σφόδρα. Το πράττει , ωστόσο, και σε ευρύτερη κλίμακα από ό, τι ποτέ...Ο σύγχρονος σκλάβος...δεν πωλείται και δεν αγοράζεται ανοικτά. Απλώς υποδουλώνεται από ένα τεράστιο απρόσωπο σύστημα δίχως καν να υπάρχει ένα σώμα για να κλωτήσει ή μία ψυχή να καταραστεί ή ένα κεφάλι για να του απαντήσει για το κακό που βιώνει', κατά την Savitri Devi.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός είναι ικανός να προσεγγίσει ένα τέτοιο συμπέρασμα, διότι η κατανόηση της δουλείας γίνεται με πνευματικούς όρους κι όχι με υλικούς. Ο Κομμουνισμός ταυτοποιεί ως σκλάβο οιονδήποτε καταναλώνει λιγότερα απ' όσα παράγει (εξ ου το σλόγκαν: 'Απ' τον καθένα σύμφωνα με τις δυνατότητές του, στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του'), αποτελώντας μία παραδοχή ότι ο κομμουνισμός καθαυτός περιλαμβάνει εξ ορισμού τη δουλεία. Ο Εθνικοσοσιαλισμός ταυτοποιεί ως σκλάβο οιονδήποτε υπολείπεται της θελήσεως για ελευθερία ή σε ευγένεια. Αυτό απαντά γιατί ο Κομμουνισμός εμπεριέχει την αθεΐα στο πρόγραμμά του, εν αντιθέσει προς τον Εθνικοσοσιαλισμό που καλωσορίζει τη συμπαντική θρησκεία ως πηγή συμπληρωματικής εμπνεύσεως, ενώ προτρέπει εθελοντικά να καταναλώνουμε λιγότερο απ' ό, τι παράγουμε, ώστε να μπορέσουμε να βοηθήσουμε τους κατατρεγμένους, κάτι που οι κομμουνιστές δεν κάνουν. Οφείλουμε να παρακινήσουμε την παραγωγή συναρτήσει των ικανοτήτων του ατόμου, παράγοντας μόνο ό, τι είναι απαραίτητο. 'Εάν ο θετικιστικός Χριστιανισμός συνεπάγεται την αγάπη του ενός για τον πλησίον του, δηλαδή τη μέριμνα των ασθενών, την ενδυμασία των φτωχών, τη σίτιση των πεινασμένων, τη χορήγηση ποτού σ' όσους διψούν, τότε εμείς είμαστε οι πιο θετικιστές Χριστιανοί', λέει ο Adolf Hitler. Το κομμουνιστικό κράτος πρέπει σε συνεχή βάση να δελεάζει τους πολίτες του με την υπόσχεση ενός λαμπρού μέλλοντος ευημερίας προκειμένου να τους πείσει ν' ανεχθούν τις κακουχίες στο παρόν, όπως εξηγεί ο Χίτλερ: '"Έχουν υποσχεθεί επίγεια ευτυχία (ένα μέλλον το οποίο διακρίνει τον Μαρξισμό απ' την Χριστιανική θρησκεία), ωστόσο αυτό εναποτίθεται στο μέλλον. Ο Εβραίος, ο Μαρδοχάι Μαρξ, ως καλός Εβραίος που ήτο, περίμενε τον ερχομό του Μεσσία. Μάλιστα είχε τοποθετήσει το όλο θέμα στο επίπεδο μίας τελεολογίας ιστορικού υλισμού με τον ισχυρισμό ότι η επίγεια ευτυχία είναι ένα γρανάζι σε μία ατελείωτη διαδικασία εξελίξεως. Η ευτυχία είναι μέσα στις δυνατότητές σας', λέει, 'που σας υπόσχομαι'. Αλλά πρέπει να αφήσουμε την εξέλιξη ν' ακολουθήσει την πορεία της και να μην προσπαθήσουμε να βιάσουμε τα θέματα. Η ανθρωπότητα υποτάσσεται πάντα μ' ένα ευρύχωρο τέχνασμα αυτού του είδους". Αντίθετα, το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος είναι ικανό να πείσει τους ανθρώπους, ώστε να είναι ικανοποιημένοι με λιγότερα, μάλιστα να μάθουν να εμφορούνται από πνευματική υπερηφάνεια σύμφωνα με την Άρια λιτότητα της απλής ζωής.

Κατά τον ίδιο τρόπο, η κομμουνιστική πλατφόρμα πρέπει να ορίσει τους 'μη έχοντες' ενάντια στους 'έχοντες'. Αντιθέτως, ένα Εθνικοσοσιαλιστικό κράτος μπορεί να πείσει τους ανθρώπους ότι ο κοινός σκοπός τους ενώνει πιο έντονα απ' τα διαφορετικά στοιχεία τα οποία το ίδιο έντονα τους χωρίζουν. Μέσω εκκλήσεως προς την εσωτερική συμπόνια (ο Χίτλερ περιγράφει με γλαφυρό τρόπο την υπηρεσία 'Das Winterhilfswerk des Deutschen Volkes' ως εξής: 'αδιάσπαστη ενότητα, όχι μόνο όταν όλα πάνε καλά, αλλά κι όταν τα πράγματα πάνε άσχημα, καθώς, ενότητα, όχι μόνο μ' όσους έχουν ευλογηθεί απ' την τύχη, αλλά και με εκείνους των οποίων τα βήματα που μαστίζεται απ' την κακή τύχη'). Ο Εθνικοσοσιαλισμός τάσσεται υπέρ της αναδιανομής του πλούτου μέσω εθελοντικής φιλανθρωπίας που είναι απείρως πιο ικανοποιητικό και για τους δυο, δωρητές και δέκτες, κάτι που φυσικά στον Κομμουνισμό δεν θα μπορούσε ποτέ να επιτευχθεί παρά μονάχα με τη βία. Με την αναδιανομή στο πεδίο των πολυτελών καταναλωτικών προϊόντων/υπηρεσιών που διατίθενται προς πώληση, καθώς και σε σχέση με το συνολικό τερματισμό της κερδοσκοπικής επενδύσεως σύμφωνα με την εθνικο σοσιαλιστική κυβέρνηση, καθώς η προσφορά επιπλέον χρημάτων απ' το περίσσευμα κάποιων για φιλανθρωπικούς σκοπούς θα γίνεται μία όλο πιο αυθόρμητη απόφαση, σύμφωνα με τα λόγια του Χίτλερ: 'Δεν υπάρχει άλλος σοσιαλισμός εκτός απ' αυτόν που προκύπτει αυθόρμητα μέσα απ' τον ίδιο τον λαό'.

Υπηρεσία χωρίς Δουλικότητα

'Ο σπουδαιότερος Εθνικισμός κι ο πιο ειλικρινής Σοσιαλισμός αποτελούν το ίδιο πράγμα: το πνεύμα της ανιδιοτελούς υπηρεσίας στην κοινότητα', λέει ο Rudolf Hess. Οι αγνοί καλοθελητές που επιθυμούν να βοηθήσουν ανιδιοτελώς όλους όσοι έχουν την ανάγκη τους και να προσφέρουν στην τοπική κοινότητά τους είναι αυτοί που κατά πάσα πιθανότητα θα συνταχθούν στον Κομμουνισμό ή στον αυθεντικό Εθνικοσοσιαλισμό με την πρώτη επαφή και μάλιστα είναι αυτοί που θ' αποδειχθούν οι πιο υποδειγματικοί πολιτικοί στρατιώτες κάθε ιδεολογίας. Η αντίθεσή μας στον Κομμουνισμό δεν είναι μία αντίθεση στο χαρακτήρα του κάθε ανθρώπου, οι οποίοι τουλάχιστον προτιμούν, έστω αφελώς, τον Κομμουνισμό απ' τον Καπιταλισμό σ' ένα πρώτο στάδιο άγουρης πολιτικοποιήσεως. Το μήνυμά μας είναι ότι τέτοιοι άνθρωποι έχουν αποτύχει απλώς να σκεφτούν, στον πυρήνα του θέματος μη- όντες, αλλιώς θα είχαν συνειδητοποιήσει ότι ο Κομμουνισμός τελικά υπολείπεται της ικανοποιήσεως της επιθυμίας τους να εξυπηρετήσουν έναν καλό σκοπό. Αυτό επειδή ο ιδεαλισμός έχει πνευματική καταγωγή, ιδιοπρόσωπος ως προς την εξήγηση και τον υπερβατικό του προορισμό. Αντιθέτως, ο Κομμουνισμός, περιορίζοντας την αποστολή του μοναχα στο υλικό επίπεδο, όντας απρόσωπος κι υπαρξιακός στην συνολική ιδεολογική παρουσιάσή του, δεν θα μπορούσε ποτέ ν' αποτελέσει ένα προϊόν του νου που ν' αντικατοπτρίζει γνήσια ιδανικά κάθε είδους, ωστόσο

είναι περισσότερο μία δημιουργία ενός βουκολικού υπολογισμού ο στόχος του ήτο να εξαπατήσει τους καλοπροαίρετους ανθρώπους και να τους σύρει προς τα κάτω σε μία βέβηλη κατάσταση, σύμφωνα με τα λόγια του Χίτλερ: 'Ο Εβραίος αριστοτεχνικά αιχμαλώτισε την έμφυτη επιθυμία για κοινωνική δικαιοσύνη που αποτελεί τυπικό χαρακτηριστικό του Άριου. Απ' τη στιγμή που η λαχτάρα γι΄αυτό εζωντάνεψε, μετετράπη σε μίσος εναντίον εκείνων οι οποίοι στάθηκαν πιο τυχεροί στις περιστάσεις της ζωής'. Δεδεμένου αυτού, η ιδεαλιστική κριτική στον κομμουνισμό απέχει παρασάγγας απ' την καπιταλιστική κυνική κριτική στον Κομμουνισμό. Οι Καπιταλιστές απλώς δεν εμπιστεύονται την ικανότητα του Κομμουνισμού να επιτύχει τους υλικούς στόχους του. Πάνω απ' όλα απεχθανόμαστε τον Κομμουνισμό διότι στερείται παντελώς πνευματικών στόχων κάθε είδους. 'Είτε βασιζόμαστε στην κατήχηση ή τη φιλοσοφία, έχουμε δυνατότητες στο απόθεμα, ενώ αυτοί, με καθαρά υλιστικές αντιλήψεις, το μόνο που μπορούν είναι να καταβροχθίσουν ο ένας τον άλλον', λέει ο Adolf Hitler.

Τα λόγια του Χίτλερ: 'Ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν αποδίδει καμία αξία σ' έναν καθαρά θεωρητικό κανόνα περί της εργατικής τάξεως, αλλά δίνει περισσότερη αξία στην πρακτική βελτίωση των συνθηκών της ζωής των εργαζομένων'. Η φράση αποκρυσταλλώνεται στην διαφορά αντιλήψεως μεταξύ Κομμουνισμού κι Εθνικοσοσιαλισμού στην αισθητική και την τέχνη. Ο κομμουνιστής αποτιμά την τέχνη ως μία έκφραση της παρακμής των αστών, ότι δηλαδή αποτελεί παράγωγο των ανθρώπων που διαθέτουν πολύ ελεύθερο χρόνο, κι εξαιτίας αυτού του μίσους προς τους αστούς του επιτρέπεται να ρίξει τους ταλαντούχους καλλιτέχνες στα Γκουλάγκ, να εξαλείψει το ευρύτερο κοινωνικό ενδιαφέρον για την τέχνη. Τουναντίον, ο Εθνικοσοσιαλιστής αντιλαμβάνεται την τέχνη ως έναν απ' τους υψηλότερους τρόπους ν' αυξήσει τις συναισθηματική ευαισθησία και να φέρει τους ανθρώπους, τον έναν πιο κοντά στον άλλον, ωσάν τα μέλη ενός λαού που μοιράζονται κοινά όνειρα κι επιθυμίες. Για τον σκοπό αυτό προσλαμβάνει τους ταλαντούχους καλλιτέχνες για την διεύρυνση του πνευματικού εσωτερικού κύκλου και προσπαθεί να κάνει την τέχνη προσιτή στα φτωχότερα τμήματα της κοινωνίας που προηγουμένως δεν διέθεταν πρόσβαση σ' αυτήν'. Τα πράγματα για τα οποία ανησυχεί ο κομμουνιστής, ο Εθνικοσοσιαλιστής ανησυχεί για τα ίδια και μάλιστα πολύ παραπάνω. Ο κομμουνιστής έχει ποσοτική ανησυχία. Ο Εθνικοσοσιαλιστής ποιοτική. Το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος εγγυάται ότι ουδείς δεν θα πρέπει ν' ανησυχεί για τις ανάγκες της καθημερινής ζωής, ότι ουδείς δεν νοείται να μείνει νηστικός ή άστεγος, ότι όλοι όσοι χρειάζονται ένα αξιοπρεπές βιοτικό επίπεδο, θα πρέπει να τους δοθεί ένας τρόπος για να τ' αποκτήσουν απ' την πρόνοια του κράτους. Ωστόσο πέραν αυτού, η έμφασις παραμένει στο να βελτιωθεί η ποιότητα και το επίπεδο των ίδιων των ανθρώπων, στην Ενότητα δια της Ευγένειας. Σε μία κοινωνία που θα διακρίνεται από λιγότερο εγωισμό, οι πιο συνειδητοί άνθρωποι σε πρώτη φάση θα είναι λιγότερο διατεθειμένοι να περνούν τον χρόνο τους αγωνιώντας για την επίλυση των ταξικών διαφορών, ή ακόμη για ν' αποκτήσουν περισσότερο πλούτο απ' ό, τι απαιτείται για να

ζήσουν μία απλή ζωή, έτσι ώστε τυχόν ανισότητες στον πλούτο θα ήτο ήσσονος σημασίας ούτως ή άλλως. Αυτό θα συνέβαλε, ώστε οι πολίτες να είναι αυθόρμητα θετικοί ως προς το να προσφέρουν με χαρά την εθελοντική εργασία τους, με χαρακτήρα υπηρεσίας στην κοινότητα. Εν αντιθέσει προς τον Κομμουνισμό, ο Εθνικοσοσιαλισμός είναι εμφατικώς όχι μία ουτοπική ιδεολογία, απ' την άποψη της προσπάθειας να δημιουργήσει κι αέναα να διατηρήσει έναν υλικό παράδεισο. Όχι μονάχα δεν ενδιαφερόμαστε ή έχουμε συμφέρον να επενδύσουμε στην οικοδόμηση μίας τέτοιας οντότητος, τουναντίον θα το αρνιόμασταν κατηγορηματικώς, ακόμη κι αν υποτεθεί ότι μας προσφέρεται σ' ένα πιάτο που άλλοι έχουν ήδη κατασκευάσει για εμάς. Αυτό δεν οφείλεται στο ότι είμαστε λιγότερο ιδεαλιστές απ' τους κομμουνιστές, τουναντίον οφείλεται ότι είμαστε περισσότερο ιδεαλιστές απ' τους κομμουνιστές, τόσο ώστε κάθε υλική υπόσταση στα δικά μας μάτια-συμπεριλαμβανομένου της όποιας ουτοπικής διαστάσεως του υλικού κόσμου-δεν αντιπροσωπεύει τίποτα άλλο από μία φυλακή, απ' την στιγμή που πρόκειται για μία κατάσταση που δεν επιλέξαμε. Εμείς αμφιβάλλουμε ότι ο κομμουνιστής μπορεί να ικανοποιηθεί με τον υλικό 'σοσιαλιστικό' παράδεισο που του υπόσχονται οι 'Σοφοί της Σιών' του Μαρξισμού με τον ίδιο τρόπο που αμφιβάλλουμε ότι ένα θύμα βιασμού μπορεί ποτέ ν' αποζημιωθεί έστω μ' ένα αρκετά μεγάλο χρηματικό ποσό. Ο ουτοπισμός είναι ηδονισμός κι ο ηδονισμός παράγει δουλικότητα. Ο άνθρωπος των ηδονών γίνεται τελικώς δούλος των ηδονών του. Αντιθέτως, το μόνο που ζητούμε είναι να δημιουργήσουμε ένα προσωρινό φρούριο, απ' το οποίο να μπορούμε να σκοπεύσουμε μεμονωμένα για να ολοκληρώσουμε την αποστολή μας όσον αφορά την υπέρβαση της υλικής υπάρξεως συνολικά.

(*Με όρο 'Μαρξισμός', αναφερόμαστε αυστηρά στις θεωρίες που περιλαμβάνουν την υπεράσπιση ενάντια στην ατομική ιδιοκτησία/επιχείρηση, που στοχεύουν κατά της αξίας του ατόμου, όπως και κατά της θρησκείας. Με τον όρο 'Κομμουνισμός' αναφερόμαστε αυστηρά στην πολιτική της αποστερήσεως του πλούτου των αστών προς όφελος του προλεταριάτου, του υποχρεωτικού αθεϊσμού, της εκ νέου 'εκπαίδεύσεως προς συμμόρφωση των διαφωνούντων μέσω βασανιστηρίων στα Γκουλάγκ. Δεν συμμετέχουμε στην συνολική νεύρωση που διακρίνει την ακροδεξιά ή τους νεοναζί που απεχθάνονται οτιδήποτε-οποιονδήποτε δεν ανήκει στους κόλπους τους, δηλαδή ως 'κομμουνιστικό' ή 'μαρξιστικό', κάτι που είναι απολύτως ανόητο. Οι κομμουνιστικές χώρες στην περίοδο του Ψυχρού Πολέμου, έτειναν να είναι περισσότερο κοινωνικά συστηρητικές κι απ' τις καπιταλιστικές χώρες κι επομένως είναι σύνηθες για τους πολίτες των κομμουνιστικών χωρών να φαντασιώνονται ότι οι πολίτες των καπιταλιστικών χωρών ζουν εντός κοινωνικών ελευθεριακών παραδείσων. Εξ ου η ιδεολογική στροφή των ανθρώπων των χωρών που έζησαν κάτω απ' την μπότα του Κομμουνισμού προς τον Εθνικοσοσιαλισμό. Είναι ανακριβές ότι η ελευθερία της μετακινήσεως είναι κάτι 'κομμουνιστικό', καθότι την περίοδο του Ψυχρού Πολέμου δεν επιτρέπετο στους πολίτες των κομμουνιστικών χωρών να πολιτογραφηθούν σ' άλλες χώρες, πόσο μάλλον δεν επιτρέπετο στους ξένους να εγκατασταθούν σε μεγάλους αριθμούς σ' αυτές. Είναι ανακριβές επίσης ότι το

κράτος πρόνοιας είναι ˋκομμουνιστικό' ενώ ανατίθετο σ' όλους να εργάζονται βάσει του θεσπισθέντος ωραρίου αναλόγως της επιλογής της κυβερνήσεως. Είναι επίσης ανακριβές ότι η σεξουαλική ελευθερία είναι κάτι 'κομμουνιστικό', καθώς οι κομμουνιστές θεωρούσαν διάφορες μορφές σεξουαλικότητος, όπως την ομοφυλοφιλία ως συμπτώματα παρακμής των αστών κι εκτόπιζαν τους ομοφυλόφιλους στα Γκουλάγκ. Κλείνοντας να πούμε πως είναι ανακριβές ότι οιαδήποτε θετική αναφορά προς το Ισλάμ είναι 'κομμουνιστική', για ευνόητους λόγους!

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΙΣΛΑΜ

'Στην Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία, ομάδες όπως οι Μουσουλμάνοι κι οι Βουδιστές απολάμβαναν του σεβασμού και τους επιτρέπετο ν' ασκούν ελεύθερα τα θρησκευτικά καθήκοντά τους. Στα χρόνια προ του μεγάλου πολέμου, η Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία βοήθησε, ώστε να οργανωθεί ένα παν- ισλαμικό συμβούλιο στο Βερολίνο. Το Τέμενος στο Βερολίνο επέτρεψε ακόμα κι εν τω μέσω του πολέμου στους μουσουλμάνους προσκυνητές, Άραβες, Ινδούς, Τούρκους, Αφγανούς, ν' ασκήσουν τα θρησκευτικά καθήκοντά τους. Ενόσω οι Βρετανοί στην Αίγυπτο και την Παλαιστίνη συμπεριφέρονταν στους Άραβες ως κατακτημένους, οι Γερμανοί τους αντιμετώπιζαν ως ισότιμους πολίτες, κι ακόμα παραπάνω, ως συναγωνιστές', David Myatt.

Η συμμαχία μεταξύ του πολιτικού Ισλάμ και του Εθνικοσοσιαλισμού πάει πέραν της υπάρξεως ενός κοινού Εβραίου/Δυτικού εχθρού. Παρά το γεγονός ότι αυτή η συμμαχία δεν εδράζεται σε αμιγώς ιστορικούς ή θρησκευτικούς δεσμούς, η πολιτική του Ισλάμ και του Εθνικοσοσιαλισμού-όσον αφορά την ολική απόρριψη της τοκογλυφίας, της δημοκρατίας, του καπιταλισμού, του κομμουνισμού, του ρατσισμού και του λαϊκισμού, και δίνοντας έμφαση στο παραδοσιαρχικό πνεύμα και την κοινότητα (ummah)-η σχέση τους χαρακτηρίζεται από αμοιβαία συμβατότητα κι από έξυπνους εκπροσώπους και στις δύο παρατάξεις. Ο Χίτλερ υπεσχέθη: 'Οι Ιαπωνέζοι, οι Κινέζοι κι οι άνθρωποι του Ισλάμ θα βρίσκονται πάντοτε κοντά σ' εμάς, παρά για παράδειγμα, η Γαλλία'. Ο Εθνικοσοσιαλισμός, σ' αντάλλαγμα αυτού, ανεγνωρίσθη απ' τις ισλαμικές χώρες όχι μονάχα ως το εναλλακτικό του να παραμείνουν υποταγμένοι ως Δυτικές αποικίες, όπως επίσης ένας γνήσιος μη-ισλαμικός σύμμαχος που δεν είχε προσεγγιστεί. Στέλνοντας οπλισμό στους μουσουλμάνους της Βορείου Αφρικής και της Μέσης Ανατολής, τόσο οι διπλωματικές όσο οι στρατιωτικές προσπάθειες της Γερμανίας, έτυχαν αποδοχής και καλωσορίστηκαν μέσα απ' το σλόγκαν: 'Ο Θεός πάνω από εμάς στον Παράδεισο, ο Χίτλερ μαζί μας στη Γη'!

Τα τελευταία χρόνια έχει παρατηρηθεί μία έξαρση, σε πολλές χώρες της υφηλίου, να ζωγραφίζονται σβάστικες ή απειλητικά συνθήματα στους τοίχους

των ισλαμικών κοινοτήτων ή και σε σπίτια μουσουλμάνων, συνοδευόμενα από κεφάλια χοίρων ή αίμα χοίρων. Οι μουσουλμάνοι πρέπει να είναι υποψιασμένοι για τις προβοκάτσιες που προέρχονται είτε από ισλαμοφοβικούς νεοναζί ή πράκτορες των Σιωνιστών που επιχειρούν να δημιουργήσουν αρνητικές εντυπώσεις στις τάξεις των μουσουλμάνων απέναντι στον Εθνικοσοσιαλισμό. Σε ευρύτερη κλίμακα, οι ισλαμοφοβικοί πολύ συχνά παρουσιάζονται ως γνήσιοι εκπρόσωποι του Χριστιανισμού, κάτι που αποτελεί μία σκόπιμη παρανόηση. Οι αυθεντικοί Εθνικοσοσιαλιστές καταδικάζουν απερίφραστα τέτοιες βάναυσες και δειλές δράσεις, όπως ακριβώς και το NSDAP καταδίκασε παρόμοιες δράσεις στην ιστορία, όπως ο Gottfried Feder το έθεσε: "Όλοι οι καλοί Χριστιανοί θα καταδικάσουν τις ασχήμιες που έγιναν στο όνομα του Σταυρού απ' την Ιερά Εξέταση'. Αν είχαμε την εξουσία, θα τιμωρούσαμε παραδειγματικά τους ασεβείς βανδάλους, απ' ότι θα μπορούσαν κι οι Σιωνιστικές κυβερνήσεις θα φανταστούν. Πριν από αρκετούς μήνες (2013) 74 ισλαμοφοβικοί κατέλαβαν δια της βίας ένα τέμενος στο Πουατιέ. Η σιωνιστική αστυνομία τους επέτρεψε να μείνουν σ' αυτό για 6 ώρες, κι ουδείς εξ αυτών ετιμωρήθη ή εξεδιώχθη έπειτα απ' αυτή την πράξη. Ωστόσο, οι 'αρνητές του Ολοκαυτώματος' τιμωρούνται με 5 χρόνια φυλάκιση στη Γαλλία, ενώ εκείνοι που απλώς καλούν σε μποϋκοτάζ του Ισραήλ μπορούν να τιμωρηθούν με περισσότερα από 1.000 δολάρια. Όσοι αντιλαμβάνεστε το παιχνίδι που παίζεται και στην πατρίδας μας, θα έχετε διαπιστώσει πως συμβαίνουν τα ίδια και χειρότερα. Ομιχλώδεις επιθέσεις με τα ως άνω χαρακτηριστικά σε λατρευτικούς χώρους των μουσουλμάνων που ποτέ δεν εξιχνιάζονται ή αποδίδονται αορίστως στη Χρυσή Αυγή, ενόσω στον δημόσιο βίο υπάρχουν πρόσωπα που υποκινούν με την ρητορική τους σε τέτοιες ενέργειες. Ας μην ξεχνούμε πως ένα μεγάλο μέρος της δικογραφίας σε βάρος της Χρυσής Αυγής στηρίζεται σε επιθέσεις κατά σκούρων μεταναστών. Ας μην ξεχνούμε επίσης ότι παράλληλα με τις κατηγορίες περί ταγμάτων εφόδου που ουδέποτε συνελήφθησαν εν δράσει να προβαίνουν στις αποδιδόμενες βιαιοπραγίες, εμφανίζονταν ως 'αλληλέγγυοι' των μεταναστών κάποιοι σεσημασμένοι της αντίπερα όχθης, επαγγελματίες αριστεριστές που καθοδηγούν τους μετανάστες προς συγκεκριμένες κατευθύνσεις. Το συμπέρασμα: Ένα αφεντικό στο παρασκήνιο, δύο φαινομενικά άσπονδοι εχθροί κι οι μετανάστες κομπάρσοι. Όποιος κατάλαβε, κατάλαβε!

'Οι Γερμανοί γνωρίζουν πως να ξεφορτωθούμε τους Εβραίους. Έχουν οριστικά λύσει το Εβραϊκό πρόβλημα', λέει ο Mohammed Amin al-Husseini. Πρόκειται για έναν απ' τους πλέον επιφανείς αντι- Σιωνιστές ακτιβιστές μετά τον Β' ΠΠ κι ένας απ' τους πρώιμους κριτικούς της Διακηρύξεως του Balfour, το έργο του επεκτάθηκε στην προώθηση της αντιστάσεως εναντίον των αποικιοκρατικών δυνάμεων στο σύνολό τους, ιδιαίτερα εναντίον της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Η συνεργασία του με τον Χίτλερ ξεκίνησε οπόταν η Γερμανία υπεστήριξε την Αραβική Επανάστασή του το 1936 στην Παλαιστίνη μέσω του Αδόλφου Άιχμαν, ακολουθώντας το αίτημα του al-Husseini το 1940 για υποστήριξη απ' τις δυνάμεις του Άξονος, ώστε να 'εγείρει ερώτημα για την παρουσία των Εβραίων

στην Παλαιστίνη κι άλλες αραβικές χώρες μείζονος ενδιαφέροντος για τις ανησυχίες των Αράβων για να τεθεί το Εβραϊκό πρόβλημα στην Γερμανία και την Ιταλία'. Τόσο η Γερμανία όσο η Ιταλία υπεστήριξαν το 1941 την Ιρακινή Επανάσταση κι ανεγνώρισαν στον Rashid Ali al-Gaylani και την κυβέρνησή του ως εξόριστη ιρακινή κυβέρνηση. Ως σύμβολο της συμμαχίας τους, η Μεραρχία των SS 'Handschar' συγκροτήθηκε (δύναμη ανδρών 20.000, κατά το 90% Μουσουλμάνοι), ανεπτύχθη στο Β' ΠΠ, ενώ αναπτυσσόταν όσο αυτός συνεχιζόταν. 'Τα Waffen SS άνοιξαν τις γραμμές τους ώστε να συμπεριλάβουν περί τους 60.000 Ισλαμιστές SS. Τα Waffen SS εκτιμούσαν τον τρόπο ζωής τους, τις αξίες τους, και τα θρησκευτικά πιστεύω τους. Κάθε ισλαμικό τάγμα των SS διέθετε έναν ιμάμη, κάθε λόχος έναν μουλά. Ήτο κοινή επιθυμία μας οι ιδιότητές τους αυτές να τύχουν της υψηλότερης εκφράσεως', λέει ο Leon Degrelle. Το 1941 η εβραϊκή ομάδα Irgun Zevai Leumi, προέβη στην εξής προσφορά στο Χίτλερ: 'Υπό την προϋπόθεση ότι η γερμανική κυβέρνηση θ' αναγνωρίσει τις εθνικές επιδιώξεις που έχουν τόσο το 'Κίνημα για την Ελευθερία του Ισραήλ' (Lehi), όσο η 'Εθνική Στρατιωτική Οργάνωση' (NMO), προτιθέμεθα να μετάσχουμε στον πόλεμο στο πλευρό της Γερμανίας'. Η γερμανική πλευρά ηρνήθη κατηγορηματικά.

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΡΡΟΗ ΣΤΗΝ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

'Ποτέ, με κάθε τίμημα, δεν θα έπρεπε να επενδύσουμε τα χρήματά μας στη Γαλλία και εναντίον των ανθρώπων που υπεβλήθησαν στο ζυγό της. Αντιθέτως, θα έπρεπε να τους είχαμε βοηθήσει να κερδίσουν την ελευθερία τους, κι αν ήτο απαραίτητο, να τους είχαμε υποκινήσει προς αυτή την κατεύθυνση. Δεν υπήρχε τίποτα να μπορεί να μας σταματήσει το 1940 απ' το να προβούμε σε μία χειρονομία αυτού του είδους στην Εγγύς Ανατολή και τη Βόρεια Αφρική. Οι 'Κύριοι' μας προφανώς προτίμησαν να διατηρήσουν εγκάρδιες σχέσεις με διακεκριμένους Γάλλους, παρά με τους πολύ τριχωτούς επαναστάτες, με μία κωμική χορωδία μουσικών αξιωματικών, της οποίας ιδέα ήτο να μας εξαπατήσει, παρά με τους Άραβες, οι οποίοι θα ήσαν πιστοί συνεργάτες για εμάς', λέει ο Adolf Hitler. Κατόπιν της ήττας της Γερμανίας στο Β' ΠΠ, πολλοί πρώην αξιωματούχοι του Γ' Ράιχ, κατάφυγαν στην Αίγυπτο, ώστε να συνεχίσουν τον αντισιωνιστικό αγώνα τους. Ορισμένοι, όπως οι Bernhard Bender, Altern Erich, Leopold Gleim κι Alois Moser ησπάσθησαν το Ισλάμ. Απαντώντας στην αναγκαστική ίδρυση του ισραηλινού κράτους στην περιοχή της κατακτημένης Παλαιστίνης απ' τους Βρετανούς, ο al-Husseini κι οι συνεργάτες του εργάστηκαν προς την κατεύθυνση μίας ενότητος στην περιοχή και στον εκτοπισμό του Ισραήλ, κάτι που οδήγησε στον γνωστό αραβο-ισραηλινό πόλεμο. Η ήττα του 1948, οδήγησε περί τους 700.000 Παλαιστινίους να εγκαταλείψουν τις πατρογονονικές εστίες τους. Τα Ηνωμένα Έθνη κι οι ευυπόληπτες δυτικές δυνάμεις έδειξαν ζήλο και διπλωματική υποστήριξη όσον αφορά τα επεκτατικά σχέδια του Ισραήλ, βοηθώντας το Ισραήλ να καταστεί πυρηνική δύναμη (με το προνόμιο να μην

δηλώνουν στην διεθνή κοινότητα ό,τι αφορά στο πυρηνικό οπλοστάσιό τους ‵υπό τον φόβο επιθέσεως′ σε βάρος του). Τα εβραϊκά μέσα έχουν δημιουργήσει μία παραπλανητική εικόνα όσον αφορά την ‵λύση των δύο κρατών′ και την άρνηση του Ισραήλ ν′ αναγνωρίσει την νομιμότητα της Παλαιστίνης, συνέβαλαν στο να παραμεριστεί η σωστή θέση ότι η ‵νομιμότητα′ του κράτους του Ισραήλ δεν θα πρέπει και δεν έπρεπε ποτέ να έχει αναγνωριστεί. Παρ′ όλα αυτά, η παλαιστινιακή αντίσταση στην ισραηλινή κατοχή συνεχίζεται έως σήμερα, έχοντας κερδίσει την συμπάθεια πολλών ανθρώπων σ′ ολόκληρο τον κόσμο. Σε διακρατικό επίπεδο η πλειοψηφία των κρατών που αρνούνται ανυποχώρητα ν′ αναγνωρίσουν τη νομιμότητα του Ισραήλ κι αρνούνται να έχουν διπλωματικές επαφές με το Ισραήλ συνεχίζουν να είναι τα κράτη με ισχυρό το ισλαμικό στοιχείο. Κάποια εύσημα γι′ αυτό πρέπει να δοθούν στην Εθνικοσοσιαλιστική ιδεολογική επιρροή, ιδίως αν ληφθεί υπ′ όψιν ότι ο Χίτλερ θεωρείται ηρωική φιγούρα σε πολλές απ′ αυτές τις χώρες. ‵Ο Μωαμεθανικός κόσμος περιμένει Εκείνον με τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του ‵Μαχντί′, τον οποίο ο Αλλάχ θα στείλει ‵στο τέλος του χρόνου′, ώστε να συντρίψει το κακό με την δύναμη του σπαθιού ΤΟΥ-′αφότου οι Εβραίοι θα έχουν γίνει και πάλι οι ‵κυρίαρχοι της Ιερουσαλήμ′ κι ‵έπειτα ο Διάβολος θα έχει διδάξει τους ανθρώπους να πυρπολούν ακόμα και τον αέρα που αναπνέουν′, λέει η Savitri Devi.

Στη Συρία ο Μπάαθισμός που έχει ταυτιστεί με το πεπρωμένο της Συρίας επί δεκαετίες, άντλησε την δύναμή του απ′ τον Εθνικοσοσιαλισμό. Το Συριακό Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα ιδρύθηκε απ′ τον Antun Saadeh (δεύτερος σε δημοφιλία στο κόμμα Μπάαθ) επέβαλε ως επίσημο σύμβολο του κόμματος μία παραλλαγή της Σβάστικα. Στην Αίγυπτο ο Otto Remer (Υποστράτηγος που εμπόδισε την απόπειρα δολοφονίας της 20ης Ιουλίου του 1944 κατά του Αδόλφου Χίτλερ) ήτο Σύμβουλος Ασφαλείας του Abdel Nasser. Οι Hans Ulrich-Rudel και Otto Skorzeny, έδωσαν εντολή σε αξιωματικούς των SS και της Gestapo, ν′ αναλάβουν υπηρεσία στο καθεστώς του Nasser. Στο Ιράκ ο θείος του Saddam Hussein, Kharaillah Tulfah, ενεπλάκη στην Ιρακινή Επανάσταση, η οποία υποστηρίχθηκε απ′ την Γερμανία. Οι Saddam Hussein και Abdel Nasser (Πρόεδρος της Αιγύπτου) ήσαν στενοί φίλοι, πρίν ακόμα ανέλθουν στην εξουσία, ενώ αμφότεροι έτρεφαν σεβασμό για τον Μπάαθισμό. Ο Σάχης του Ιράν ήτο υποστηρικτής του Άξονος στη διάρκεια του Β′ ΠΠ (‵Ο ήχος των βημάτων των Γερμανών αξιωματούχων μεταφερόταν μέσω των κυμάτων ως τις όχθες του Νείλου. Οι σημαίες με τη Σβάστικα κυμάτιζαν απ′ τα περίχωρα της Μόσχας ως τις κορυφές του Καυκάσου. Οι Ιρανοί πατριώτες περίμεναν με ανυπομονησία την άφιξη των παλαιών συμμάχων τους′) Η Μεγάλη Βρετανία κι η ΕΣΣΔ ανάγκασαν τον Σάχη να παραιτηθεί υπέρ του υιου του. Στον Λίβανο η Χεζμπολάχ έχει συκοφαντηθεί εξαιτίας του εθνικοσοσιαλιστικού χαιρετισμού της Ο ισλαμικός κόσμος έχει ένα προβάδισμα στην κατανόηση του Εθνικοσοσιαλισμού για τον λόγο ότι οι μάζες του δεν έχουν υποβληθεί στην πλύση εγκεφάλου της σιωνιστικής προπαγάνδας, όπως συμβαίνει με τις περισσότερες χώρες στον πλανήτη, όπου ο Εθνικοσοσιαλισμός έχει σκιαγραφηθεί ως μία ιδεολογία

ρατσιστική. Αν θέλουμε να εκμεταλλευτούμε αυτό το στρατηγικό πλεονέκτημα σήμερα, πρέπει ν' αγκαλιάσουμε τους μουσουλμάνους αντισιωνιστές, θεωρητικά και πρακτικά, αποσαφηνίζοντας και δίνοντας έμφαση στις έννοιες 'ελευθερία' κι 'ευγένεια'. Ας κατανοήσουμε πως τα σιωνιστικά μέσα προβάλουν ως αρνητικό στερεότυπο τον λεγόμενο ισλαμικό φονταμενταλισμό, αντί του αυθεντικού μωαμεθανισμού. Για το σκοπό αυτό, συνιστούμε υιοθέτηση της Συμβάσεως στην ορολογία μας, με την οποία ο όρος 'Μωαμεθανισμός' να χρησιμοποιείται για να δηλώσει αποκλειστικά τη θρησκεία κι ο όρος 'Ισλάμ' για να δηλώσει αποκλειστικά σε κοινωνικο-πολιτική πτυχή του.

Η περίπτωση του David Myatt

'Η ΄συντριβή των Λευκών Ορδών του Homo Hubris, η καταστροφή των εθνών-κρατών τους, της Δύσεως εν γένει, είναι κάτι που όχι μόνο είναι επιθυμητό, τουναντίον πρέπει να επιτευχθεί μ' όλα τα πρακτικά μέσα', λέει ο David Myatt. Επί δεκαετίες ένας Εθνικοσοσιαλιστής κι Αντι-σιωνιστής ιδεολόγος με ιδιαίτερη έμφαση στην ηθική που εδράζεται στην τιμή του ατόμου, ο Myatt εστράφη στον Ισλαμισμό το 1998 κι έκανε πολλές προσπάθειες για να συγκρίνει τα δύο συστήματα και ν΄αναζωογονήσει την συμμαχία των οπαδών του Εθνικοσοσιαλισμού και του αντι-Σιωνισμού και γι' αυτό το σκοπό παρεχώρησε πολλές συνεντεύξεις όπου ετάχθη κατά της ισλαμοφοβίας που ακολούθησε την εποχή μετά την 11η Σεπτεμβρίου. Τα λόγια του Myatt: 'Όσο περισσότερο προώθησα την στρατηγική της συνεργασίας, σ' ανάλογο βαθμό μυήθηκα της διαφοράς, μεταξύ ημών: όλο πιο έντονα ένιωθα, μάθαινα και κατανοούσα, την αριστοκρατία, το αίσθημα τιμής των μουσουλμάνων (ιδίως των Μουτζαχεντίν), οι οποίοι υπακούουν μόνο τον Αλλάχ Subhanahu wa Ta'ala, κι απ' την άλλη την υποκρισία, την ατιμία, την αλαζονεία, την ύβρι, την παρακμή, του αντιμουσουλμανικού τόξου της σύγχρονης Δύσεως', κι 'αν οι εθνικιστές ή κάποιοι εξ αυτών, επιθυμούν να μας ενισχύσουν, να μας βοηθήσουν, θα πράξουν το ορθόν, το τίμιο, και θα στραφούν στο Ισλάμ-αποδεχόμενοι την ανωτερότητα του Ισλάμ πέρα και πάνω από κάθε τρόπο απ' τη Δύση'.

ΙΣΛΑΜΙΚΗ ΕΠΙΡΡΟΗ ΣΤΗ ΔΥΣΗ

'Η αραβική κατάκτηση ήτο η περισσότερο πολιτισμένη, η πλέον διαλεκτική-διανοητική και με κάθε τρόπο η καλύτερη κι η πιο ευτυχισμένη εποχή της Ισπανικής ιστορίας', λέει ο Adolf Hitler. Τα εβραϊκά μέσα κι οι ακαδημαϊκές κοινότητες έχουν δημιουργήσει ένα εγκληματικό προφίλ για τους μουσουλμάνους στις δυτικές χώρες, ισχυριζόμενοι ότι οι κοινότητές τους είναι πολιτισμικά εχθρικές και συνιστούν απειλή για την εθνική ασφάλειά τους. Οποτεδήποτε θέλουν να προβάλουν ένα γεγονός, όπου οι ύποπτοι προέρχονται από ισλαμικές χώρες, τα ονόματά τους προβάλονται με κορανικούς χαρακτήρες σε μεγέθυνση, ενώ τα ψεύδη είναι ασύμμετρα. Για παράδειγμα προβάλουν τους Μουσουλμάνους ως αλκοολικούς, ενώ αυτό αποτελεί κάτι που απαγορεύεται δια ροπάλου γι' αυτούς. Παραδόξως οι ισλαμοφοβικοί δεν έχουν εστιαστεί σ' αυτό.

Επίσης δίνεται έμφασις στους μουσουλμάνους, ώστε να στρέφεται η προσοχή σ' αυτούς αντί στους αληθινούς εγκληματίες Εβραίους. Για τον λόγο αυτό επιθυμούν ν' ανακατεύουν τους μουσουλμάνους μαζί με δυτικούς πράκτορες μη-μουσουλμάνους, ώστε να παίρνει η μπάλα τις κοινότητές των μουσουλμάνων. Οι μουσουλμάνοι αποτελούν απηνείς εχθρούς του Εβραϊσμού για τον λόγο ότι είναι οι πλέον καλά ενημερωμένοι για θέματα που άπτονται του Σιωνισμού. Πέραν τούτου, αποτελούν την μοναδική παγκόσμια κοινότητα που μπορεί να εκληφθεί ως ένας άλλος κόσμος μέσα στον κόσμο. 'Μακάρι ο Κάρολος Μαρτέλος να'χε ηττηθεί στο Πουατιέ, κι έπειτα θα έπρεπε να είχαμε στραφεί στον Μωαμεθανισμό, την λατρεία που δοξάζει τον ηρωισμό κι η οποία ανοίγει τον δρόμο για τον 7ο ουρανό για τον τολμηρό πολεμιστή και μόνο', λέει ο Adolf Hitler. Απ' την στιγμή που αυτό γίνει κατανοητό, γίνεται ξεκάθαρο ότι η καμπάνια εναντίον του ισλαμικού νόμου της 'Sharia' ή η εκστρατεία εναντίον του 'Jihad' κι άλλων κινήσεων των Ισλαμιστών δεν έχουν να κάνουν με τον δυτικό πολιτισμό ή την ασφάλεια, αλλά σχετίζονται με την οικονομική εξάρτηση της παγκόσμιας κοινότητος απ' τους Εβραίους. Γι' αυτό το λόγο οι Μουσουλμάνοι στοχοποιούνται ως 'εισβολείς' στις δυτικές χώρες. Στην πραγματικότητα αυτό που συμβαίνει είναι ότι οι Μουσουλμάνοι έρχονται ως απελευθερωτές ημών απ' την μετά τον Β' ΠΠ σιωνιστική κατοχή. Μ' άλλα λόγια, οι σκλαβοι υποκινούνται δόλια απ' τους Σιωνιστές κατακτητές να επιτεθούν στους ελευθερωτές τους. Το ίδιο συνέβη στο Β' ΠΠ με την εκστρατεία των Εβραίων εναντίον της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας. Ας μην την πατήσουμε για ακόμα μία φορά. ''Αν μπορούσα, θ' απαιτούσα ν' αναρτηθούν πλακάτ σ' όλα τα σχολεία, σε κάθε γωνιά του δρόμου, και σε κάθε δημόσια αίθουσα, στα οποία δεν θ' αναγράφονταν τίποτα άλλο απ' την περιγραφή του Σοπενχάουερ για τους Εβραίους: 'Οι μεγάλοι δάσκαλοι του ψεύδους'! Δεν υπάρχει καλύτερη περιγραφή απ' αυτήν', συμπληρώνει ο Adolf Hitler. Η ακροδεξιά κι οι νεοναζί κάνουν συνεχώς λόγο για τον κίνδυνο της 'ισλαμοποιήσεως', ενόσω τα ελεγχόμενα μέσα προβάλουν το εντελώς αντίθετο: 'Δεν υφίσταται καμία απειλή ισλαμοποιήσεως', ούτως ώστε να σπείρουν το μικρόβιο της απειλής που δήθεν προέρχεται απ' τους ισλαμιστές, αλλά ποτέ απ' τους Εβραίους. Προβάλουν μία απειλή μη-πραγματική ως πραγματική, επενδύοντας στον φόβο των μαζών. Οι μάζες φυσικά αδυνατούν να κατανοήσουν την πλάνη. Αμφότεροι εργάζονται ώστε να προωθήσουν την ισλαμοφοβία. Αντί να γίνεται λόγος για αντι-ισλαμοφοβία, θα έπρεπε να γίνεται λόγος για στροφή στο Ισλάμ.

Ακτιβισμός στο παρόν

1. Ενώ η ισλαμοφοβία τροφοδοτείται σ' όλους τους μη-μουσουλμάνους, αυτή στοχεύει σ' όσους εγείρουν ανησυχία για τους Εβραίους, προκειμένου να διαρρηχθεί η αντι-σιωνιστική συμμαχία. Ως Αριανιστές, οφείλουμε να είμαστε σε

εγρήγορση, ώστε να το αντιμετωπίσουμε. Ένα συνηθισμένο ψεύδος που εκστομίζεται απ' τους εχθρούς μας είναι ότι οι Μουσουλμάνοι αποτελούν μία φυλή σαν τους Εβραίους. Αυτό είναι εύκολο ν' ανατραπεί, επισημαίνοντας ότι ο ισλαμικός στόχος είναι ότι μία μέρα όλοι θα γίνουν μουσουλμάνοι (όχι περισσότερες φυλές), ενώ ο ιουδαϊκός στόχος είναι ότι μία μέρα κάθε Εβραίος θα έχει 2600 μη-εβραϊκές φυλές σκλάβων (κυριαρχία μίας φυλής πάνω σ' όλες τις άλλες για πάντα). Μία άλλη τακτική είναι να ισχυριζόμαστε ότι εφόσον αντιτιθέμεθα στον Ιουδαϊσμό, πρέπει ν'αντιτιθέμεθα σ' όλες τις 'αβρααμικές θρησκείες'. Κι αυτό επειδή ο Εβραϊκός Θεός δεν είναι ο Χριστιανικός-Μωαμεθανικός Θεός. Μπορούμε ν' αποκαλούμε τις θρησκείες αυτές με τον όρο 'ζωροαστρικές θρησκείες'.

2) Οι μουσουλμάνοι αποτελούν την μεγαλύτερη και καλύτερα οργανωμένη κοινότητα σε σχέση με το οικονομικό μποϋκοτάζ κατά των σιωνιστικών προϊόντων. Απ' την στιγμή που μποϋκοτάρουμε τα εβραϊκά προϊόντα, ένας καλός τρόπος είναι να στηρίξουμε τα ισλαμικά προϊόντα. Όσοι έχουν αποταμιεύσεις, πρέπει να στραφούν στις ισλαμικές τράπεζες, καθότι είναι γνωστό ότι ακόμα κι οι εθνικές τράπεζες των δυτικών χωρών ανήκουν στο μεγαλύτερο ποσοστό στους Εβραίους. Μ' αυτό τον τρόπο επιφέρουμε ένα σημαντικό πλήγμα στην δουλεία του τόκου των Εβραίων.

3) Οι προσπάθειες των εβραϊκών μέσων να διαμονοποιήσουν το Ισλάμ αποτυγχάνουν οπόταν μη- μουσουλμάνοι υπερασπίζονται ανοικτά το Ισλάμ. Με κάθε ευκαιρία πρέπει να αποκαλύπτουμε τον ρόλο των συστημικών μέσων και γιατί οι Εβραίοι έχουν όφελος απ' την σπίλωση του Ισλάμ. Απ' την άλλη, πρέπει να καταβάλουμε κάθε δυνατή προσπάθεια, ώστε να τηρήσουμε αποστάσεις απ' την γιαλαντζί αριστερά που υπερασπίζεται τύποις το Ισλάμ, λόγω μεταναστολαγνείας, ώστε να εξομοιώσουν την ισλαμοφοβία με τον αντισημιτισμό. Αντ' αυτού, πρέπει να εκμεταλλευτούμε κάθε ευκαιρία, ώστε να εξηγήσουμε γιατί αντιτιθέμεθα διαλεκτικώς στην εβραϊκή κατοχή, ότι αποτελεί ένα ηθικό καθήκον, να προσελκύσουμε τους αυθεντικούς αριστερούς στην υπεράσπιση του Ισλάμ ως μία ως συνεκτική στρατηγική για την επιτέλεση του καθήκοντός μας.

Οι Εθνικοσοσιαλιστές πρέπει να τηρήσουν αποστάσεις τόσο απ' τους ισλαμοφοβικούς ακροδεξιούς και νεοναζί που εξαντλούνται στην συνειδητή ή ασυνείδητη ενδυνάμωση της αντίπερα όχθης που αποκτάει πολιτική ύπαρξη-νομιμοποίηση, όσο απ' τους ισλαμολάγνους που ξεπερνούν τα όρια του εθνικισμού παρερμηνεύοντας τον ίδιο τον Εθνικοσοσιαλισμό όσο τις συνθήκες που επικρατούν στην παρούσα κατάσταση. Εθνικοσοσιαλισμός είναι να λες τα πράγματα ως έχουν, αδιαφορώντας αν η αλήθεια θα εισακουστεί κι από ποιούς θα εισακουστεί. Ορισθέντος του εθνικισμού δια της αριστοτελικής μεσότητος, τότε μπορούμε να πούμε ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός σ' έναν κυκεώνα παραφροσύνης κι υστερίας αποτελεί την λογική που δεν ταυτίζεται φυσικά με

την πολιτική ορθότητα του καιρού. Ούτε πογκρόμ από υστερία, ούτε θύματα της υστερίας. Αυτό είναι το όριο πάνω στο οποίο πρέπει να κινηθούν οι αυθεντικοί Εθνικοσοσιαλιστές τόσο στην Ελλάδα όσο παντού. Κι αν κανείς έχει αμφιβολία πάνω σ' αυτή την τοποθέτηση, τον παραπέμπουμε στον ρατσισμό των Ισραηλινών προς τους σκουρόχρωμους λαθρομετανάστες. Γι' αυτόν τον ρατσισμό που ασκείται από λευκούς Εβραίους θα μας πει κανείς τίποτα; Την απάντηση την γνωρίζουμε ήδη. Στον μεταπολεμικό χάρτη της Ευρώπης, οι εκφράσεις του εθνικισμού απέδειξαν ότι οι Εβραίοι μπορούν να κοιμούνται ήσυχοι εφόσον υπάρχει πρότινος έλλειμμα πολιτισμού κι έπειτα ιδεολογίας. Το έλλειμμα πολιτισμού έστρωσε το δρόμο στην έλλειψη ιδεολογικής ταυτότητος με αποτέλεσμα οι λαοί ν' αναζητούν την ταυτότητά τους σ' έναν κόσμο όπου το αίσθημα του ανήκειν αποδεικνύεται ισχυρότερο απ' οτιδήποτε άλλο. Ο υλισμός ως επίπλαστη κυριαρχία έχει ένα εχθρό: την Άρια πνευματικότητα. Ας σκύψουμε το κεφάλι μονάχα σε ζητήματα πνευματικότητος, προκειμένου να διδαχθούμε απ' την παράδοση και να εμφυσήσουμε πνευματικές αξίες στους επόμενους ημών. Οι πατρίδες χάνονται επειδή οι λαοί εντός αυτών υπέστησαν εσωτερική κατάρρευση λόγω της απομακρύνσεως και στο σήμερα λόγω της αποστροφής προς οτιδήποτε παραδοσιακό ή πνευματικό.

<u>ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΙΑ</u>

'Στο σήμερα, έπειτα από μία ασυνήθιστα άσκοπη χρήση των παλαιών μορφών, είμαστε επί του παρόντος μάρτυρες μίας ισοδύναμης ακυβέρνητης αναρχίας που εκδηλώνεται με αγριότητα. Δεν έχουμε ακόμη φτάσει την άμπωτη', λέει ο Alfred Rosenberg. Είναι ατυχές γεγονός (αποτέλεσμα της σιωνιστικής προπαγάνδας) ότι πολλοί αναρχικοί αναφέρονται στους Εθνικοσοσιαλιστές ωσάν να πρόκειται για τα απόλυτα παραδείγματα ανθρώπων που δεν διακατέχονται απ' τον ίδιο πόθο για ελευθερία. Τουναντίον, τους παρουσιάζουν ως 'εχθρούς της ελευθερίας ή της προόδου'. Η αλήθεια είναι πως οι αυθεντικοί Εθνικοσοσιαλιστές αποτιμούν την ελευθερία απροσμέτρητα ποσοτικά και ποιοτικά περισσότερο και καλύτερα απ' τους αναρχικούς. Δίνουμε έμφαση σ' αυτό, διότι παρόλο που ένας ταγμένος αναρχικός ή ελευθεριακός δεν αποδέχεται ποτέ έναν συνεπή Εθνικοσοσιαλιστή, υπάρχουν εραστές της ελευθερίας που διαισθητικά αντιλαμβάνονται την αλήθεια στην προσπάθειά τους ν' αναζητήσουν μία ιδεολογία που να εκφράζει τους πόθους τους κι ίσως μπορούν, υπό όρους, να εξελιχθούν σε συνεπείς Εθνικοσοσιαλιστές, ωστόσο αυτό συμβαίνει παρά μονάχα σε εξαιρετικά σπάνιες περιπτώσεις, καθόσον οι άνθρωποι αυτοί, παραπλανημένοι όντες, τείνουν ν' απευθύνονται στο ιδεολόγημα της αναρχίας από καθαρή παρανόηση ότι η αναρχία είναι η κύρια φιλελεύθερος ιδεολογία κι είναι αυτοί οι άνθρωποι που πρέπει να προσπαθήσουμε να σώσουμε όσο το δυνατόν περισσότερο απ' την άγνοια και

την εκμετάλλευση. Πολλοί αναρχικοί (συμπεριλαμβανομένου του κινήματος Occupy Wall Street) δίνουν έμφαση στην αφοσίωσή τους είτε σε μη-βίαιες ενέργειες ή στην αντίθεσή τους εναντίον του μιλιταρισμού, παρόλο που την ίδια στιγμή ισχυρίζονται πως αποτελούν άσπονδους εχθρούς της εβραϊκής ισχύος. Κι ερωτούμε τους αναρχικούς: με ποιόν τρόπο θα νικήσουν τη μεγαλύτερη συμμορία στην ιστορία του πλανήτη δίχως αρχηγούς, οργάνωση, θέληση για να χρησιμοποιήσουν ένοπλη βία εναντίον τους; Ο Alfred Rosenberg δήλωσε οπόταν ήλθε αντιμέτωπος με παρόμοια προβλήματα στον καιρό του: 'Είναι ακόμα διχασμένοι, διότι κατ' αυτούς ο τύπος του μέλλοντος πρέπει πρώτα να έχει εκπονηθεί κι η υπέρτατη αξία της τιμής δεν έχει γίνει ακόμη αποδεκτή ανεπιφύλακτα. Η μεγάλη ιδέα προέρχεται πάντοτε από λίγους, αλλά για να σχηματίσουν άλλους σε ηγέτες, αυτοί οι λίγοι θα πρέπει ν' ανεχτούν σε ηγετικές θέσεις μόνο προσωπικότητες στους οποίους οι ιδέες της τιμής και του καθήκοντος αποτελούν υπέρτατες αξίες'. Όλοι οι αληθινοί αντι-Σιωνιστές θα πρέπει επιπλέον να πάψουν να είναι αναρχικοί. Εκείνοι που διστάζουν να το κάνουν, δεν είναι εχθροί της εβραϊκής εξουσίας, τουναντίον είναι χομπίστες που απλώς αρκούνται στο να μέμφονται ρητορικά της εβραϊκή εξουσία ή αποτελούν ενεργούμενά της.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

'Τι θα συμβεί σ' ένα εργοστάσιο αν κι εφόσον παραδοθεί στην αναρχία, όπου οι εργοδότες θα προσέρχονται στην εργασία τους μονάχα όταν κάνουν κέφι;', λέει ο Adolf Hitler. Οι αναρχικοί πιστεύουν πως αν στους εγκληματίες δινόταν η κρατική εξουσία εκείνοι θα έκαναν το μεγαλύτερο κακό στο κράτος, ωστόσο δυσπιστούν πως αν στους ήρωες δινόταν η κρατική εξουσία εκείνοι θα έκαναν το μεγαλύτερο καλό. Αυτό έρχεται σ' αντίθεση με την ιδέα που έχουν για το τι εστί 'καλό', εφόσον το καλό για να επιτευχθεί προϋποθέτει κατ' αυτούς την κρατική εξουσία, και την συνακόλουθη αναγνώριση του κακού στην κρατική εξουσία. Κατ' αυτούς ο κόσμος όδευε προς το καλό, έως ότου αναδύθηκε η κρατική δομή, μία υπερφύαλη προσέγγιση-και προκλήθηκαν όλα τα προβλήματα. Αδυνατούν ν' αναγνωρίσουν οτιδήποτε καλό στο κράτος ή εκπορευόμενο απ' αυτό, ότι κανένα καλό δεν μπορεί να υπάρξει αν πρότινος δεν καταστραφεί το κράτος. Αυτή η ̇θέση εμπεριέχει μία φοβερή αντίφαση. Ότι δεν μπορεί να υπάρξει οτιδήποτε καλό δεν μπορεί να υπάρξει δίχως την ύπαρξη του κράτους. Ο Εθνικοσοσιαλιστής πιστεύει στους εγκληματίες, ωστόσο πιστεύει περισσότερο στους ήρωες. Στην οπτική του, αποτελεί το εντελώς αντίθετο απ' αυτό που πιστεύει ο αναρχικός, το κακό δεν έχει ανάγκη της κρατικής εξουσίας για να πραγματοποιηθεί, σύμφωνα και με τα λόγια του Εβραίου Mayer Amschel Rothschild: 'Επιτρέψτε μου να εκδίδω και να ελέγχω τα χρήματα ενός έθνους και δεν με ενδιαφέρει ποιος γράφει τους νόμους', καθώς για τον αναρχικό απαιτείται οπωσδήποτε η κρατική εξουσία κι ο έλεγχος ώστε να τους αντιταχθεί ρεαλιστικά. Αυτό που διαπιστώνουμε καθημερινά είναι πως ζούμε σ' έναν πλανήτη όπου σε καθαρά δημογραφικό επίπεδο κάνουν κουμάντο γενετικώς μη-Άριοι, όπου αυτοί εστιάζονται στην επιβίωση του είδους τους, σε ζητήματα

ηθικά, φιλοσοφικά, ενόσω οι Άριοι εξαλείφονται. Ό,τι επέτυχαν οι Άριοι, το επέτυχαν μέσω της κρατική υποστάσεως και ποτέ δίχως αυτήν. Αυτό δεν συνεπάγεται λαγνεία προς το κράτος. Το αντίθετο μάλιστα. Τα σημερινά κράτη-φυλακές αποτελούν την ταφόπλακα για τους εναπομείναντες Άριους. Αυτό δεν σημαίνει ότι ο Εθνικοσοσιαλιστής δεν αγωνιά για τους κινδύνους που απορρέουν της κρατικής εξουσίας οπόταν αυτή βρίσκεται σε λάθος χέρια. Όμως, η αγωνία του επικεντρώνεται σε πνευματικό επίπεδο κι όχι σε υλικό. Η κρατική εξουσία αποτελεί για εμάς μονάχα το όχημα για να εκπληρώσουμε την κοσμική αποστολή μας και τίποτα παραπάνω. Η απώλεια της κρατικής εξουσίας απ' τους Άριους ή η αιχμαλωσία τους εντός των εβραϊκών απ' την άποψη πνευματικότητος μορφωμάτων αποτελεί την συνθήκη της αυτοκαταστροφικής λήθης της κοσμικής αποστολής μας. Συνεπώς, η κρατική εξουσία πρέπει ν' ασκείται απ' όσους μπορούν να την διαχειριστούν κι όχι από εκείνους που την απεχθάνονται στην ουσία της.

ΠΟΙΟΙ ΑΓΑΠΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ;

'Το ιδεώδες της τιμής είναι αναπόσπαστο απ' το ιδεώδες της ελευθερίας', Alfred Rosenberg.

Το επιχείρημα της αναρχίας είναι ότι δήθεν όλοι γεννηθήκαμε ελεύθεροι. Μέγα ψεύδος. Υπάρχουμε κι επομένως αυτό είναι εξ ορισμού αδύνατον. Επομένως, η αναρχία ανήκει καθαρά στην σφαίρα της φαντασιοπληξίας. Επίσης η αναρχία διακηρύσσει ότι το κράτος ευθύνεται για το ότι είμαστε φυλακισμένοι. Ότι η κρατική δομή δεν μπορεί ν' αποτελέσει όχημα για την επίγεια απελευθέρωση των ανθρώπων, μιας και δεν αποδέχεται ότι αυτό μπορεί να συμβεί οπουδήποτε αλλού παρεκτός εντός ενός επίγειου παραδείσου. Ακόμα μία αντίφαση, καθώς σύμφωνα με μία τέτοια παραδοχή αποδέχονται πως εξ ορισμού δεν είμαστε ελεύθεροι, αφού υπάρχουμε. Το γεγονός ότι γεννιόμαστε ισοδυναμεί με το ότι εισερχόμαστε σε μία φυλακή. Ο Πλάτων μέσα απ' την Αλληγορία του Σπηλαίου μας δίνει σημαντικά διδάγματα περί αυτού. Κατά συνέπεια, όταν οι αναρχικοί αρνούνται το κράτος αρνούνται ότι ήθελαν να έχουν γεννηθεί. Οιοσδήποτε δεν μπορεί ν' αναγνωρίσει το γενέθλιο γεγονός ως έχει, αδυνατεί ν' απαντήσει σ' οτιδήποτε άπτεται της όποιας συζητήσεως περί ελευθερίας. Οριστικό επιχείρημα του Εθνικοσοσιαλισμού είναι ότι γεννηθήκαμε ανελεύθεροι και θα βρούμε λύτρωση εφόσον επιτελέσουμε την κοσμική αποστολή μας, όχι ως μεμονωμένα άτομα αλλά ως ανθρωπότητα συντασσόμενοι με τους φυσικούς νόμους που διέπουν την ύπαρξη. Αυτό μπορεί να συμβεί μονάχα δια της κρατικής δομής ή κάθε άλλης που εμπερικλείει την έννοια της κοινότητος. Το κράτος ή οποιαδήποτε κοινοτική δομή αποτελεί ένα μέσο κι όχι αυτοσκοπό. Για τους αναρχικούς το κράτος αποτελεί ιστορικό αυτοσκοπό, τον οποίο αρνούνται εξ ολοκλήρου. Οι αναρχικοί θα είχαν

ανακαλύψει το κράτος ακόμα κι αν αυτό δεν υπήρχε ποτέ, καθώς μπορούν να υπάρξουν ως τέτοιοι μονάχα διαμέσου ενός τέτοιου εχθρού. Γι’ αυτό και θα υπάρχουν αναρχικοί όσο θα υπάρχουν κράτη. Η έννοια του μότο ‵γεννηθήκαμε ελεύθεροι’ μπορεί να γίνει αποδεκτή επιμέρους ως εξής: Ότι γεννηθήκαμε με μία γνήσια ευγένεια που μας έδωσε τη γνώση ότι είμαστε ανελεύθεροι, ότι είμαστε σκλάβοι διόλου πρόθυμοι να δεχτούμε αξιοθρήνητα αυτή τη σκλαβιά. Γεννηθήκαμε για να παλέψουμε, όχι να θρηνήσουμε για την ατυχία μας. Αυτή είναι η διαφορετική αφετηρία απ’ την οποία εκκινεί ένας Εθνικοσοσιαλιστής κι ένας Αναρχικός. Ο Εθνικοσοσιαλιστής ήλθε σ’ αυτό τον κόσμο για να παλέψει, ενώ ο Αναρχικός ήλθε σ’ αυτό τον κόσμο για να διαμαρτυρηθεί. Ο ένας θεωρεί ευλογία τη ζωή που του δόθηκε για να διαβεί τον Ρουβίκωνα έως την τελική κρίση, ενώ ο άλλος θεωρεί πως δεν είναι υποχρεμένος να διαβεί τον Ρουβίκωνα αλλά και να υποστεί καμία τελική κρίση, ότι κανείς δεν τον ερώτησε αν ήθελε να γεννηθεί. Εδώ υπεισέρχεται ένα μείζον ζήτημα. Η κατηγορία που αποδίδεται στους Εθνικοσοσιαλιστές ότι είναι οι εχθροί της ελευθερίας κι επομένως της ζωής που είναι συνυφασμένη μ’ αυτήν είναι ανακριβής. Οι Αναρχικοί αποτελούν την ενσαρκωμένη άρνηση της ελευθερίας κι επομένως της ζωής που είναι συνυφασμένη μ’ αυτήν. Ο Εθνικοσοσιαλιστής δράττει της ευκαιρίας, ώστε να παλέψει ενάντια στην κοσμική μοίρα του, ενώ ο Αναρχικός δεν αποδέχεται καν την κοσμική μοίρα, ευχόμενος να μην είχε ποτέ γεννηθεί. Συμπερασματικά λοιπόν ο Εθνικοσοσιαλιστής αγαπάει την ελευθερία όσο την ζωή εφόσον υπάρχει κι ο Αναρχικός δεν αγαπάει την ελευθερία επειδή ακριβώς μισεί τη ζωή επειδή δεν επιθυμεί να υπάρχει. Η κριτική μας στην ουτοπία της αναρχίας πριν απ’ όλα διαφέρει από κάθε άλλη παραδοσιακή κρατικιστική κριτική της. Οι παραδοσιακοί κρατικιστές θεωρούν εντελώς εσφαλμένα πως η αναρχία είναι τόσο ιδεαλιστική ώστε είναι πρακτικώς μη εφαρμόσιμη. Πιστεύουν πως η αναρχία θα ήτο ωραία αρκετά, αλλά δεν μπορεί να εφαρμοσθεί, κι ως εκ τούτου μέμφονται τους αναρχικούς για το ότι ‵απαιτούν το αδύνατο’ και για τίποτα άλλο. Αντιθέτως, εμείς θεωρούμε πως η αναρχία δεν είναι καθόλου ιδεαλιστική ακόμα κι αν θα μπορούσε να εφαρμοσθεί πρακτικά, επειδή είμαστε ανήσυχοι για όλα τα προβλήματα που θα παρέμεναν άλυτα σ’ έναν κόσμο υπό κατοχή, αυτά τα προβλήματα είμαστε αποφασισμένοι να τα επιλύσουμε.

ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗ ΣΥΜΠΡΑΞΗ/ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ

‘Στην Αγγλία και την Ουαλία μονάχα, μέσα σ’ έναν χρόνο, κατεγράφησαν πάνω από 600.000 περιστατικά ενδοοικογενειακής βίας’, David Myatt

Ένα πρωταρχικό δόγμα της αναρχίας είναι η εθελοντική συμμετοχή στις κοινωνικές σχέσεις. Αυτό ενέχει το σπέρμα της αντικοινωνικότητος, του έμφυτου μίσους γι’ αυτήν. Η Δημοκρατία προτάσσει την συμμετοχή στις κοινωνικές δραστηριότητες και προάγει τις κοινωνικές σχέσεις. Οι αναρχικοί

αρνούμενοι αυτή τη σύμβαση, δεν αποδέχονται ούτε τη Δημοκρατία εν γένει. Η Δημοκρατία επιτάσσει ότι οι ανήκοντες στην μειοψηφία οφείλουν να ζήσουν σεβόμενοι την απόφαση της πλειοψηφίας. Αλλά αυτό δεν αποτελεί σε καμία περίπτωση δικαιολογία για την προθυμία του να παραβλέψει εντελώς την πιο θεμελιώδη ακούσια πυρηνική σύμπραξη όλων: την οικογένεια. Δεν ενοχλεί τον αναρχικό ότι τα παιδιά σ' όλο τον κόσμο γενικά είναι αναπόσπαστα απ' την οικογένεια στην οποία έτυχε να γεννηθούν, αλλά που ποτέ δεν επέλεξαν. Αρνούμενος την οικογένεια αρνείται για ακόμα μία φορά την γέννησή του, δηλαδή την φύση και την ύπαρξή του. Δεν ενοχλεί τον αναρχικό, ο οποίος θεωρητικά διαμαρτύρεται για τα κρατικής ιδιοκτησίας μέσα, ότι τα παιδιά είναι αναγκασμένα δίχως εναλλακτική να ακούν καθημερινά τους γονείς τους (που ποτέ δεν επέλεξαν) στη διάρκεια της πιο εύπλαστης ηλικίας της ζωής τους. Δεν ενοχλεί τον αναρχικό, ο οποίος θεωρητικά διαμαρτύρεται για τους κρατικοδίαιτους νόμους, ότι τα παιδιά είναι υποχρεωμένα να ζήσουν βάσει αυτών των κανόνων (με τους οποίους ποτέ δεν συμφώνησαν) της οικιακής εστίας (που ποτέ δεν επέλεξαν) διότι διαφορετικά θα τιμωρηθούν για ανυπακοή. Δεν ενοχλεί τον αναρχικό, ο οποίος θεωρητικά διαμαρτύρεται, για την αστυνομική βαρβαρότητα στους δρόμους, πόσο είναι το ποσοστό της νόμιμης ή μη-νόμιμης βίας εντός των τοιχών μίας οικογενειακής εστίας. Δεν ενοχλεί για ακόμα μία φορά τον αναρχικό, ο οποίος θεωρητικά διαμαρτύρεται, για το 'Υπουργείο Αγάπης' του '1984', πόσες γενιές παιδιών στην ιστορία και την προϊστορία έχουν βασανισθεί-διακριτικά ή μη-έως ότου η Ευγένειά τους να καταπατηθεί κι έχουν περάσει στο άλλο άκρο, να πιστεύουν πως οι γονείς τ' αγαπούν κι ακολουθούν την παράδοση κάνοντας το ίδιο στα δικά τους παιδιά. Ο Εθνικοσοσιαλιστής αηδιάζει απέναντι στο φαινόμενο αντιλαμβανόμενος τον πυρήνα του.

'Τα παιδιά που μεγαλώνουν στο πλαίσιο μίας ανατρεπτικής οικογένειας, μετατρέπονται με τη σειρά τους σε απατεώνες, για τις μητέρες τους θεωρούνται το ίδιο ολέθριοι όμοιοι με τους απατεώνες πατεράδες τους', Adolf Hitler. 'Η ανελέητη 'προετοιμασία' των παιδιών, γίνεται ολοένα πιο φρικτή επειδή είναι πιο απρόσωπη, περισσότερο έμμεση, περισσότερο προς τα έξω 'ήπια'· η έξυπνη διάχυση θανάσιμων για την ψυχή ψεμάτων (και τα μισό-ψέματα), συνιστούν βία υπό το κάλυμμα της μη- βίας', λέει η Savitri Devi. Ο Εθνικοσοσιαλιστής έχει αναγνωρίσει το θλιβερό γεγονός ότι η απρόθυμη σύμπραξη θα υφίσταται καθόσον οι γεννήσεις εξακολουθούν να συμβαίνουν, ένας λόγος για τον οποίον η υλική ύπαρξη αποτελεί αυτή καθαυτή μη ικανοποιητικό στοιχείο για εμάς. Στο μεταξύ, το τρισυπόστατο καθήκον του κράτους είναι να περιορίσει τον αριθμό των κρουσμάτων απρόθυμης συμπράξεως μέσω της ελεγχόμενης μειώσεως των γεννήσεων, να παρέχει καταφύγιο στα θύματα της οικογενειακής βίας και να τιμωρήσει τους προκαλούντες αυτήν. Η αγάπη του Χίτλερ για τα παιδιά είναι γνωστή. Τα λόγια του Χίτλερ: ''Οταν συναντώ παιδιά, τα βλέπω σαν να είναι δικά μου. Όλα τους σαν ν' ανήκουν σε μένα'. Κανένα τέτοιο συναίσθημα δεν γίνεται αισθητό απ' τον αναρχικό, πράγματι είναι ένα κοινότοπο αναρχικό θέμα συζητήσεως: ότι είναι 'αδιάκριτο' ή αλλιώς λάθος να νοιάζονται για τα υπόλοιπα

παιδιά εκτός απ' τους απογόνους ενός δικού τους ατόμου ή το πολύ τους απογόνους των στενών συγγενών του ή χειρότερα όσων είναι αναρχικοί σαν αυτόν ή αυτούς. Κατά συνέπεια, για έναν αναρχικό η οικογένεια είναι αποδεκτή μονάχα όταν αποτελείται από αναρχικούς ή όταν είναι στα μέτρα της 'αγίας αναρχικής οικογένειας'.

ΘΕΤΙΚΟΣ ΚΡΑΤΙΣΜΟΣ

'Ο άνθρωπος...έχει το ίδιο κίνητρο όπως ο σκύλος, το κουνέλι κι ο λαγός, για ζευγάρωμα μ' ένα άλλο ον, ως μία ξεχωριστή οντότητα. Το Κοινωνικό Κράτος ως τέτοιο μπορεί να διατηρηθεί μόνο μ' έναν άτεγκτο κανόνα·ήρατε τους νόμους, κι η φάμπρικα θα διαλυθεί αμέσως σε κομμάτια', λέει ο Adolf Hitler. Το σφάλμα του παραδοσιακού κρατισμού ήτο ότι συγχέει το έθνος ως προέκταση της οικογένειας, ως εκ τούτου την κρατική αρχή ως προέκταση της πατριαρχικής/μητριαρχικής. Αυτό οδήγησε στην υπόθεση ότι όλες οι μορφές κρατισμού βασίζονται σ' αυτό το αξίωμα. Ο Χίτλερ υπενθυμίζει την αμηχανία του όσον αφορά την παραπλανητική άποψη που τεκμαίρεται ότι αυτό το αξίωμα ισχύει ακόμη και στον Εθνικοσοσιαλισμό: 'Προτού να δοθεί στον Βάγκνερ ο λόγος για να ομιλήσει πρίν από κάθε μεγάλη συνάθροιση, είχα την προνοητικότητα να τον παρουσιάζω ενώπιον είκοσι πιστών οπαδών μας που ήσαν συγκεντρωμένοι στην μπυραρία Sternecker. Πώς αντιδρούσαν τα πρόσωπά τους όταν άκουγαν την ευγενική ψυχή, με τρεμάμενα χέρια και κουνώντας το κεφάλι τους, ενόσω εκείνος συνιστούσε την ανασυγκρότηση του κράτους στο οποίο 'η φυλή καθοριζόταν με βάση την οικογένεια, το απόθεμα απ' την φυλή, κι η κοινή μητέρα κατά το απόθεμα'. Ο αναρχικός υποστηρίζει: 'Γιατί να υπάρχουν όλα αυτά τα επιπλέον στρώματα της κοινωνικής δομής; Γιατί να μην αφήσετε μόνο να υπάρχει μόνο η οικογένεια;', και, στη συνέχεια, κομπάζοντας μ' αλαζονεία σαν να έχει ιδεολογικά νικήσει τον κρατισμό, όταν στην πραγματικότητα έχει, στην καλύτερη περίπτωση νικήσει, μόνο τον παραδοσιακό κρατισμό. Τον λεγόμενο αστικό κρατισμό. Για τον Εθνικοσοσιαλιστή, το κράτος είναι το κάστρο της φυλής του κι όταν το κράτος βρίσκεται στα χέρια αλλότριων δυνάμεων τότε δεν πρέπει να υπάρχει, όπως έλεγε ο Ίων Δραγούμης, διότι σ' αυτή την περίπτωση το κράτος είναι αυτό που αποστερεί το μέλλον του έθνους και της φυλής. Ο θετικός κρατισμός αιτιολογεί την ύπαρξη κράτους ως απαραίτητο αντίβαρο στην οικογενειακή ασυδοσία. Με την ιδιότητά του αυτή, η ύπαρξη του κράτους όχι μονάχα αιτιολογείται, τουναντίον αποτελεί ηθικό καθήκον επαγρυπνήσεως, ενώ για τον αναρχισμό ανέρχεται σε αμέλεια. Αυτή η προοπτική εντοπίζεται στην πλατωνική διδασκαλία, βάσει της οποίας υποστηρίχθηκε η κατάργηση της οικογένειας συνολικά υπέρ της κοινοτικής φροντίδος των παιδιών (ώστε να μην γνωρίζει κανείς ποιό παιδί γεννήθηκε από ποιούς γονείς), υπό το σύστημα του γενιτσαρισμού, κι ήτο η θεωρία που αποτέλεσε το υπόβαθρο της δημιουργίας της χιτλερικής νεολαίας, σύμφωνα και με τα λόγια του Χίτλερ: 'Η ανάπτυξη των ανθρώπινων όντων εξωθεί στην αναγκαιότητα ν' αρθεί η κηδεμονία του παιδιού απ' το πυρηνικό κύτταρο της

κοινωνικής ζωής που είναι η οικογένεια και να συνδεθεί η μοίρα του με την περαιτέρω εκπαίδευσή του εντός της κοινότητος'. Βασίζεται στην άποψη ότι κάθε οικογένεια αποτελεί ήδη μία ολοκληρωμένη φατρία, η οποία τείνει ν' ανταγωνιστεί τις άλλες οικογένειες στην κοινωνία για την κυριαρχία, αντί απλώς να υπηρετούν την κοινωνία με την υπεραξία τους που είναι τα ίδια τα παιδιά. Τα λόγια του Χίτλερ: 'Ο Νεποτισμός ουδέποτε υπήρξε μία συνταγή ευτυχίας· κι αυτός είναι όπώς κι ένα έργο με τσιμέντο απ' το αίμα ενός λαού μπορεί να καταστρέφονται συστηματικά'. Αναλογισθείτε την περίπτωση των Roth- schild ή τους Εβραίους επί του συνόλου. Αποτελούνται κατά βάση από Δυναστείες 'γαλαζοαίματων'. Είναι βέβαιον ότι θα ήσαν απολύτως ακατάλληλοι για το όραμα μίας πλατωνικής πολιτείας. Είναι εύκολο να κατανοήσουμε γιατί οι Εβραίοι πρωθούν τόσο πολύ την αναρχία στην νεολαία. Όπως και κάποιοι μη-Εβραίοι για τους ίδιους λόγους. Ο Εθνικοσοσιαλισμός πηγαίνει δύο βήματα παραπέρα στον αγώνα εναντίον της οικογενειακής ασυδοσίας. Πρώτον εναντιώνεται στην δημογραφική βία της αναπαραγωγής αυτής καθαυτής. Δεύτερον αναζητεί να εμφυσήσει Άρια πνευματικότητα στην γονιδιακή δεξαμενή επ' άπειρον, ώστε να εξασφαλίσει την ύπαρξη των Άριων ανθρώπων.

Πρέπει να λεχθεί ότι πολλοί αναρχικοί είναι ανοικτόμυαλοι ως προς τις μεθόδους της βελτιώσεως της γενετικής ποιότητος με τη χρήση της γενετικής επιστήμης. Ωστόσο, η αντίληψή τους για τέτοιες εφαρμογές που συνεπάγονται παραίτηση των γονέων απ' τον έλεγχο της γενετικής των παιδιών τους, αντί να δίνεται ο έλεγχος του κράτους στη γενετική του έθνους., από μία Εθνικοσοσιαλιστική οπτική, θεωρείται γι' αυτούς ένας παραλογισμός. Αρκεί ν' αντιληφθούμε ότι το σύστημα που έχουν επιβάλει οι Εβραίοι στον πλανήτη αποτελεί ένα εργοστάσιο παραγωγής προκατ ανθρώπων, εφόσον κάθε οικογένεια αναλόγως των μιμητικών προσλαμβανουσών που έχει βάσει των αναγκών της εποχής δεν αφήνει το παραμικρό περιθώριο στο παιδί ή τα παιδιά να εξελιχθούν όπως θα ήθελαν. Λειτουργεί τυραννικά βάσει προτύπων, ενώ βάσει της Εθνικοσοσιαλιστικής κοσμοαντιλήψεως τα παιδιά θ' αξιοποιούνταν συνερτήσει των αναγκών της φυλής. Αντί για ατομοκεντρικά κι εγωιστικά άτομα (καρικατούρες της εβραϊκής ψυχής) θα εξελίσσονταν σε πολεμιστές της φυλής. Τα παιδιά ανήκουν στην φυλή κι όχι στις οικογένειες. Είναι η αυθεντική Εθνικοσοσιαλιστική θέσις. 'Είναι γελοίο ότι ένα παιδί θα έπρεπε ποτέ να αισθάνεται καταπιεσμένο ν' ακολουθήσει το επάγγελμα του πατρός του. Θα πρέπει να ληφθούν υπ' όψιν του μονάχα οι δεξιότητές του και τα χαρίσματά του. Γιατί δεν πρέπει ένα παιδί να έχει τάσεις που οι γονείς του δεν έχουν;', κατά τον Adolf Hitler

Έως αυτή τη στιγμή έχει αποκαλυφθεί με απόλυτο τρόπο ότι ο αναρχικός δεν διακατέχεται από αίσθημα ελευθερίας ή αγάπης για τη ζωή. Εφόσον απεχθάνεται τη βία με την οποία γεννιέται, είναι εξ ορισμού βέβαιον ότι αρνείται τον ίδιο τον βίο. Ό,τι αποδέχεται ο αναρχικός στην ασυδοσία της οικογένειας (συνειδητά ή ασυνείδητα), ότι αντιτίθεται στην ύπαρξη του κράτους οφείλεται στο ότι το θετικό κράτος περιορίζει την ασυδοσία της

οικογένειας. Τα ίδια ισχύουν για τους ελευθεριακούς. Εναντιώνονται σε κάθε είδος εξουσίας, διότι η κρατική εξουσία απειλεί την δική τους εξουσία εντός των οικογενειακών θυλάκων. Θα ήσαν πολύ περισσότερο ειλικρινείς αν δεν ονομάζονταν αναρχικοί ή ελευθεριακοί κι αντ' αυτού ονομάζονταν πατριαρχιστές ή μητριαρχιστές, καθώς σε μία ακρατική κοινωνία σ' αυτούς τους ρόλους θα επικεντρωνόταν η εξουσία τους. Σ' αυτό έγκειται ο μεγαλύτερος κίνδυνος. Τα τυραννικά κράτη επενδύουν στην πρόκληση δυσαρέσκειας μεταξύ των καταπιεσμένων τάξεων τους, κρατώντας τους ανίσχυρους καθ' όλη τη ζωή τους, έτσι ώστε ο μόνος τρόπος γι' αυτήν την αγανάκτηση που κυοφορείται διοχετεύεται μέσω της εξεγέρσεως εναντίον του κράτους. Συμβαίνει ό,τι συμβαίνει με την οικογένεια. Η οικογένεια αποτελεί το μοναδικό πυρηνικό κύτταρο τυραννίας εξαιτίας ότι δίνει σε κάθε γενιά τη δική της σειρά, ώστε δυνητικά να βρίσκεται στην εξουσία αφού έχει περάσει το χρόνο της στο επίπεδο του ανίσχυρου. Έτσι, προσφέρει μία εναλλακτική, την πιο επαίσχυντη- για τους καταπιεσμένους, απελευθερώνοντας τη δυσαρέσκειά τους: με το να γίνουν οι καταπιεστές της επόμενης γενιάς. Μ' αυτόν τον τρόπο, αποφεύγει διαρκώς την εσωτερική εξέγερση, ανεξάρτητα απ' τη σκληρότητα του πολιτισμού της. Έγκειται στην ευγενή αντιπολίτευση του Εθνικοσοσιαλισμού ν' αποτρέψει αυτό το κακό απ' το να εξουσιάσει το μέλλον μας, δεδομένου πως έχει κυριαρχήσει ήδη στο παρελθόν. Ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν θα είναι τίποτα αν δεν είναι η πιο ειλικρινής βιολογική και φιλελεύθερη ιδεολογία στην ύπαρξη και την πράξη. 'Οφείλω να ξεκινήσω την απαραίτητη εκ νέου εκπαίδευση απ' τους νέους. Θα τους πω: Μην ακολουθήσετε το παράδειγμα των πρεσβυτέρων σας', μας λέει Adolf Hitler.

Όσοι θα διαβάσετε αυτές τις γραμμές, ίσως να παραξενευτείτε. Δεν είναι ό,τι χειρότερο μπορεί να σας συμβεί. Ό,τι χειρότερο μπορεί να θεωρηθεί η μη κατανόηση του Εθνικοσοσιαλισμού κι η πάλη εν ονόματι πλαστών ιδεών κι η κατάληξη σ' ένα παγωμένο κελί παρέα με τους σκουρόχρωμους εχθρούς σας. Ακόμα χειρότερα, να θεωρείτε ότι είσαστε Εθνικοσοσιαλιστές ο καθένας με τον δικό του τρόπο, επαναλαμβάνοντας ό,τι μας διδάσκει η πορεία του NSDAP, ενώ στην πραγματικότητα είσατε οτιδήποτε άλλο εκτός απ' αυτό. Να θυμόσαστε. Εθνικοσοσιαλιστής γεννιέσαι, δεν γίνεσαι λόγω συνθηκών. Κόμματα και ιδεολογίες αλλάζουν οι πολέμιοι του Εθνικοσοσιαλισμού. Με το παρόν τερματίζουμε μία ανόητη συζήτηση που κρατεί στους κόλπους των ακροδεξιών και των νεοναζί. Αυτός είναι ο αυθεντικός Εθνικοσοσιαλισμός. Όποιος δεν τον αποδέχεται, απλώς δεν είναι Εθνικοσοσιαλιστής. Μπορεί να είναι οτιδήποτε άλλο. Μεσσίας, γκουρού, μέντιουμ. Πάντως όχι Εθνικοσοσιαλιστής. Ακόμα και Δημοκράτης. Μήπως τελικώς αυτό είναι ό,τι χειρότερο μπορεί να σας συμβεί όταν ξυπνήσετε μία ημέρα απ' την πλάνη στην οποία έχετε ρίξει τον εαυτό σας ή σας έχουν ρίξει; Σκεφτείτε το. Είναι μαλακία...